

ΤΑΞΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΨΗΛΑ
ΟΙ 300 ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΑΠΕΡΓΟΙ ΠΕΙΝΑΣ ΕΠΕΣΤΡΕΨΑΝ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

σελ. 8-9

Μνημόνιο διαρκείας & διαρκές ξεπούλημα

Φανταστείτε τη συμπαθή ρωσική κούκλα «μπάμπουσκα», να την ανοίγεις όχι από έξω προς τα μέσα, αλλά από μέσα προς τα έξω. Κάπως έτσι είναι το περιβόητο Μνημόνιο που υπέγραψε η κυβέρνηση Παπανδρέου με την τρόικα ΔΝΤ/ΕΚΤ/ΕΕ. Από το ένα Μνημόνιο περνάς σ' ένα άλλο, μεγαλύτερο και τρισεχειρότερο. Δεν ανακαλύπτεις μια άλλη συμπαθή κούκλα αλλά ένα τέρας που ρουφάει τον ιδρώτα και το αίμα των εργατών, των δημοσίων υπαλλήλων και των συνταξιούχων και κάθε παραγωγική ικμάδα της χώρας.

Την προσεχή εβδομάδα, στις Βρυξέλλες, η σύνοδος της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα επικυρώσει το σύμφωνο για τη σταθερότητα του Ευρώ - στην πραγματικότητα την επιβολή "μνημονιακών" όρων οικονομικής πολιτικής σε όλες τις χώρες της ευρωζώνης. Κι αυτό μέσα σε συνθήκες επιδείνωσης της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, όπως δείχνει η υποβάθμιση της Πορτογαλίας κατά 2 μονάδες

και οι επιπτώσεις του τραγικού σεισμού των 9 ρίχτερ στην Ιαπωνία, που δεν προκάλεσε μόνο το καταστροφικό τσουνάμι και τον πυρηνικό εφιάλτη, αλλά και ισχυρά ρίχτερ στη χειμαζόμενη για πολλά χρόνια γιαπωνέζικη οικονομία.

Και μπορεί ο γνωστός GAP να επιλέγεται για τη μείωση του επιτοκίου δανεισμού της Ελλάδας κατά μία μονάδα και την επιμήκυνση του χρόνου πληρωμής κατά 7,5 έτη, μια ελάφρυνση συνολικά 6 δισ. ευρώ, όμως το αντίτιμο είναι οι ιδιωτικοποιήσεις και το γενικό ξεπούλημα των δημόσιων επιχειρήσεων και του δημόσιου πλούτου αξίας 50 δισ. ευρώ. Το άλλο μέτρο, που πρόκειται να εξειδικευτεί στο Eurogroup τη Δευτέρα αφορά στην εξουσιοδότηση του προσωρινού Ταμείου διάσωσης της ΕΕ να παρέχει - υπό μνημονιακούς όρους - δάνεια και κυρίως να αγοράζει κρατικά ομόλογα μέχρι το 2013 ώστε να αποσβηθεί ή έστω να αναβληθεί μέχρι το 2013 (οπότε θα τεθεί σε ισχύ ο μηχανισμός "ελεγχόμενης πτώχευ-

σης") το ενδεχόμενο μια χώρα όπως η Ελλάδα, η Ιρλανδία ή όποια άλλη μπει στον Μηχανισμό διάσωσης, να βρεθεί σε αδυναμία αποπληρωμής τόκων και χρεολυσίων απέναντι στις τράπεζες. Η "βοήθεια" δηλαδή αφορά μόνο την κάλυψη της "τρύπας" της πληρωμής τοκοχρεολυσίων και όχι τις δαπάνες για μισθούς - συντάξεις, παιδείας, υγείας κ.λ.π. για τις οποίες αν δεν υπάρχουν χρήματα απλώς δεν θα πληρώνονται...

Στις 25 Μαρτίου, μετά τη λήξη των εργασιών της συνόδου κορυφής της ΕΕ, ο Παπανδρέου θα εμφανιστεί στις τηλεοράσεις σαν απόγονος των ηρώων του 21. Θα είναι όμως, συνεχιστής της άθλιας παράδοσης του Ζαΐμη, και του Μαυρομάλη και των πουλημένων στους τραπεζίτες της Δύσης ψευτοηρώων που επέβαλε η επίσημη ιστορία.

Παρά τα επαχθή μέτρα που παίρνουν, παρά τα βάρη που φορτώνουν στις πλάτες των λαϊκών στρωμάτων η κρίση δεν αντιμετωπίζεται. Αντίθετα, με τα μέτρα που

επιβάλλονται, το δημοσιονομικό πρόβλημα επιδεινώνεται και η ύφεση της ελληνικής οικονομίας βαθαίνει με αποτέλεσμα την εκτίναξη της ανεργίας και τα λουκέτα σε χιλιάδες μικροεπιχειρήσεις. Το ξεπούλημα και οι ιδιωτικοποιήσεις των δημοσίων επιχειρήσεων που παρουσιάζονται ως συνταγή σωτηρίας, στην πραγματικότητα εξαφανίζουν κάθε δυνατότητα άντλησης εσόδων από παραγωγική δραστηριότητα. Είναι ένα ακόμη βήμα προς την ολοκληρωτική χρεοκοπία.

Αυτή η κυβέρνηση πρέπει να πέσει κι όσο πιο γρήγορα πέσει τόσο το καλύτερο. Η εργατική τάξη, ξεπερνώντας τις χρεοκοπημένες και συμβιβασμένες συνδικαλιστικές και πολιτικές ηγεσίες πρέπει να αυτοργανωθεί, να ξεπεράσει τους φραγμούς και να παλέψει για γενική πολιτική απεργία διαρκείας, για τη διαμόρφωση όρων για τη δική της εξουσία και την εφαρμογή ενός προγράμματος σοσιαλιστικής διεξόδου από την καπιταλιστική κρίση.

Σ' αυτό το φύλλο

Κάτι μεγάλο γεννιέται στις ΗΠΑ

σελ. 16

**- ΠΑΙΔΕΙΑ -
Ανοίγουν νέο κύκλο συγκρούσεων**

σελ. 5

Ιαπωνία

Πυρηνικός εφιάλτης μετά το σεισμό και το τσουνάμι

σελ. 10

Επανάσταση και αντεπανάσταση στην Αραβία

Το συμβούλιο ασφαλείας του ΟΗΕ δίνει «πράσινο φως» για «ανθρωπιστική» επέμβαση από αέρος

σελ. 5

Κίνημα ενάντια στα διόδια

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΟΛΑΒΩΝ

Μετά από 17 μήνες σύγκρουσης με το κράτος και τους καπιταλιστές-μεγαλοεργολάβους, το κίνημα «δεν πληρώνω» συνεχίζει να αναπτύσσεται τόσο σε πολιτικό, όσο και σε κινηματικό επίπεδο. Επίτευγμα του κινήματος αποτελεί η δημιουργία «ρηγμάτων» στα σχέδια τρόικας και κυβέρνησης για την «ομαλή» μετακύλιση του χρέους από τους καπιταλιστές στην εργατική τάξη. Είναι γεγονός ότι η στάση ανυπακοής που καλλιεργεί το κίνημα «δεν πληρώνω-δεν πληρώνω την κρίση τους» απειλεί να απονομιμοποιήσει στη συνείδηση του κόσμου, την αστική νομοφροσύνη που το σύστημα προάγει για την διασφάλιση των εκμεταλλευτικών όρων αναπαραγωγής και επιβιώσής του.

Η αστική τάξη και τα φερέφωνα της, δείχνουν να ανησυχούν για την περαιτέρω εξάπλωση

της «επιδημίας» ανυπακοής πληρωμής. Για το λόγο αυτό η κυβέρνηση προσπαθεί, ματαιώς έως τώρα, να τιθασεύσει το κίνημα. Στην κατεύθυνση αυτή ψηφίστηκε η επαίσχυντη τροπολογία ποινικοποίησης του κινήματος και δόθηκαν οι άνωθεν εντολές στους κρατικούς μηχανισμούς καταστολής να λειτουργούν ως μπράβοι των μεγαλοεργολάβων.

Ιδιαίτερα στην Αττική Οδό, που αποτελεί το προπύργιο των μεγαλοκατασκευαστών-μεγαλοεργολάβων και το μεγάλο χρυσωρυχείο τους, η διαμάχη του κινήματος με τις εταιρίες και το κράτος έχει λάβει χαρακτηριστικά ολομέτωπης σύγκρουσης. Πολλοί συναγωνιστές έχουν προβεί ήδη σε μηνύσεις προς την εταιρία και τους εντολοδόχους της για παράνομη κατακράτηση, και σε αστυνομικούς της τροχαίας για παράβαση καθήκοντος. Αξίζει

να αναφερθεί ότι τις τελευταίες ημέρες, έχουν πραγματοποιηθεί δεκάδες προγραμματισμένα και αιφνιδιαστικά ανοίγματα διοδίων σε διάφορους κόμβους της Αττικής Οδού.

Το κίνημα έδειξε τα ανταντακλαστικά του και την αλληλεγγύη που έχει αναπτύχθει μεταξύ των μελών του, όταν εκατοντάδες μέλη του έσπευσαν στο ΑΤ Παπάγου με σημαίες και συνθήματα ως ένδειξη αλληλεγγύης στους δύο συναγωνιστές που ήταν τα πρώτα θύματα της νέας τροπολογίας. Μερικές ημέρες μετά το περιστατικό στο ΑΤ Παπάγου, το κράτος με εκφραστή την τροχαία, **φοβούμενο μία γενικευμένη έκρηξη του κινήματος κάλεσε τα μέλη του κινήματος που τους είχαν αφαιρεθεί οι πινακίδες για να τους τις επιστρέψει**. Το γεγονός αυτό αποτέλεσε μόνο μία πρώτη μικρή

νίκη μετά την δημοσίευση της επαίσχυντης τροπολογίας Ρέππα. Η μάχη στην Αττική Οδό ουσιαστικά τώρα αρχίζει!!

Παρά τα μέτρα καταστολής που έχει λάβει η κυβέρνηση ενάντια στο κίνημα, οι επιτροπές δεν πληρώνω κλιμακώνοντας τον αγώνα τους, πραγματοποιούν τον τελευταίο καιρό μπράζ δράσεων και συνελευσιακών διαδικασιών. Την Καθαρά Δευτέρα, 07/03/11 πραγματοποιήθηκε μεγάλο άνοιγμα στα διόδια Αφιδνών, Ζευγολατιού και Ρίου. Την Κυριακή 13/03/11 οι Επιτροπές Αγώνα δεν πληρώνω άνοιξαν τα διόδια όλης της χώρας απαντώντας δυναμικά σε κυβέρνηση και εργολάβους. Την Τρίτη 15/03/11 οι επιτροπές διαδήλωσαν στο ΚΑΤ κατά της εμπορευματοποίησης της Υγείας και υπέρ του «δεν πληρώνω το χαράτσι στα νοσοκομεία». Ανοικτές συνελεύσεις από τις τοπικές

επιτροπές οργανώθηκαν στο Καματερό, στον Υμηττό, στην Καισαριανή, στο Βόλο, στο Μαρούσι και στα Εξάρχεια. Ιδιαίτερης σημασίας είναι η **Κοινή Ανοικτή Συνέλευση των Κινημάτων Ενάντια στα ΧΥΤΑ Κερατέας και Γραμματικού και των Επιτροπών Αγώνα "Δεν Πληρώνω"** που έχει προγραμματισθεί για το Σάββατο 19 Μαρτίου, στις 19:30, στην Κερατέα, στο Μπλόκο του ΒΙΟΠΑ. **Πανελλαδικό άνοιγμα διοδίων θα πραγματοποιηθεί στις 27 Μαρτίου**. Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με όλα τα θέματα του κινήματος, βίντεο δράσεων και συνελεύσεων, καθώς και τις προγραμματισμένες και πραγματοποιηθείσες συνελεύσεις και κινητοποιήσεις, μπορείτε να επισκεπτεσθε το blog του κινήματος <http://oxidiodia.gr>.

Παπαδόπουλος Ηλίας

Παρόλο που πριν μια εβδομάδα βγήκε και νέα απόφαση από το ειρηνοδικείο Λαυρίου που δικαιώνει τους κατοίκους απαγορεύοντας κάθε εργασία στην περιοχή του Οβριοκάστρου, τα ΜΑΤ εξακολουθούν να παραμένουν στην περιοχή. Η νέα απόφαση του Ειρηνοδικείου βγήκε μετά την έφεση του Ελληνικού Δημοσίου κατά της πρώτης απόφασης που απαγορεύει κάθε εργασία έως ότου:

- Α) συντελεσθεί η αναγκαστική απαλοποίηση της εκτάσεως για την εκτέλεση της Α΄ φάσης του Χ.Υ.Τ.Α. Κερατέας.
- β) εκπονηθούν οι μελέτες που προβλέπονται από την εργολαβική σύμβαση, βάσει της οποίας κατέστησαν οι ανάδοχοι αυτού του έργου.
- γ) αποφανθούν οι αρμόδιες αρχαιολογικές υπηρεσίες περί της μη υπάρξε-

Κερατέα Ο αγώνας νορικά δικαιώνεται και... συνεχίζεται

ως αρχαιολογικών ευρημάτων στο χώρο αυτό και.

δ) εκδοθούν οι σχετικές πολεοδομικές άδειες για την εκτέλεση των εργασιών της εργολαβίας.

Και υπενθυμίζουν... θα πληρώσατε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο...

«Σε μια εποχή βαριάς οικονομικής κρίσης, από τη δράση ακραίων στοιχείων, το Ελληνικό Δημόσιο θα επιβαρυνθεί με εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ αποζημιώσεις», επισημάνει η Αποκεντρωμένη Διοίκηση της οποίας προϊστάται ο κ. Λιακόπουλος. Ο υπουργός Εσωτερικών Γιάννης Ραγκούσης, επισήμανε ότι θα προωθηθεί νομοθετική ρύθμιση με την οποία

θα προβλέπεται συνυπευθυνότητα των δήμων και θα χρεώνονται σε αυτούς. Η εξόφλησή τους θα γίνεται μέσω της παρακράτησης θεσμοθετημένων πόρων, που χορηγούνται από τον κρατικό προϋπολογισμό. Αναφέρονται στον 'κίνδυνο' να την εκταμιευθούν τα 12 εκατομμύρια ευρώ από κοινοτικούς πόρους, που έχουν προβλεφθεί για τον ΧΥΤΑ στην Κερατέα, εξαιτίας των καθυστερήσεων που προκαλούν οι αντιδράσεις κατοίκων και φορέων της περιοχής.

Το πλάνο είναι δηλαδή, και να τους φορτώσουν όλα τα σκουπίδια της Αττικής, και να τους βάλουν να πληρώσουν τις αποζημιώσεις εργοληπτών, των απαλλοτριώσεων, τις υπερωρίες των ΜΑΤ και σιδηποτε άλλο προκύψει. Αξίζει να επισημάνουμε εδώ πως καθημερινά 400 ΜΑΤιζήδες βρίσκονται στο γαλακτικό χωριό και αυτό έχει κοστίζει στο κράτος πάνω από 2 εκατομμύρια ευρώ έως σήμερα.

Για το τι έχει προκαλέσει αυτή η ιστορία στην ίδια την Κερατέα ουδείς λόγος. Οι ελαιώνες και αμπελώνες της περιοχής, απ' όπου τρέφονται οι κάτοικοι έχουν δεχθεί ολοκληρωτική καταστροφή μιας και η απαγόρευση της πρόσβασης στην περιοχή συνεπάγεται την ολοκληρωτική εγκατάλειψη των καλλιέργειών. 'Δεν φέρονται με το χειρότερο τρόπο μόνο σε μας, αλλά και στη γη μας' δηλώνουν οι κάτοικοι. Τα ΜΑΤ επίσης μάλλον ξεκινάνε από μόνα τους τη χωματερή -δεν εστιγείται αλλιώς- και έχουν γεμίσει τα χωράφια με πάσης φύσεως απορρίμματα.

Επίσης 38 συνολικά κάτοικοι της περιοχής τρέχουν στα δικαστήρια, με κατηγορίες κακουργηματικού χαρακτήρα, ενώ όλοι οι κάτοικοι της Κερατέας δέχονται αστυνομικό έλεγχο καθημερινά δύο και τρεις φορές, 'Μετά τις έξι το απόγευμα, οποιοσδήποτε κυκλοφορεί στην περιοχή κινδυνεύει να συλληφθεί'.

Η οργή Εχειλιζει

Πριν από λίγες ημέρες οι κάτοικοι αιφνιδιασαν τους περίπου 20 αστυνομικούς που φρουρούσαν τα μηχανήματα με τέσσερα τζιπ, τους ξεκαθάρισαν ότι δεν ήταν στόχος οι ίδιοι και στη συνέχεια,

έσπασαν με τσεκούρια τα τζάμια του φορητού και ενός σκαπτικού μηχανήματος, τα περιέλουσαν με βενζίνη και έβαλαν φωτιά με αποτέλεσμα να καούν ολοσχερώς. Η 'επιχείρηση' έλαβε χώρα κατά τη διάρκεια δυνατής χιονοθύελλας. Επίσης πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση διαμαρτυρίας σε υποκατάστημα της τράπεζας Eurobank στο Κορωπί μιας και η τελευταία βρίσκεται πίσω από την εταιρεία ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΑΤΕΕ, η οποία έχει αναλάβει την εργολαβία για την κατασκευή του ΧΥΤΑ. Οι παραβρισκόμενοι έκλεισαν με πανό την είσοδο της πόρτας. Επόμενος σταθμός ήταν το συλλαλητήριο την Κυριακή 13/3, που συνδιοργάνωσαν οι Δήμοι Σαρωνικού, Κορωπίου, Παιανίας και Λαυρεωτικής, στη Λεωφόρο Λαυρίου.

CaT

Δεκαπενθήμερο όργανο της Κ.Ε. του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος (ΕΕΚ - Τροσκιστές)
Κυκλοφορεί στα κεντρικά περίπτερα και στα βιβλιοπωλεία σε όλες τις μεγάλες πόλεις
Εκδίδεται από την **Ε.Μ.Ε. - ΝΕΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ**
Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία **Αρχισυντάκτης**
Θ. Κουτσουμπός

Σελιδοποίηση - Μοντάζ
Βιβλιοτεχνία Ο.Ε.
Ζωοδόχου Πηγής 52Α, Εξάρχεια
Τηλ. 210 38.01.844

Εκτύπωση
ΧΕΛΙΟΣ-ΠΡΕΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ιερά Οδός 81, Αθήνα
Διεύθυνση Εφημερίδας
Καποδιστρίου 38, 10431 Αθήνα
Τηλ. - Fax: 210 5241070
Ετήσια συνδρομή - Ενίσχυση
Εσωτερικού: 45 €
Ευρώπη: 60 €
Υπόλ. Χώρες: 75 €
Τσεκ - εμβάσματα στη διεύθυνση:
«Νέα Προοπτική»
Θ. Κουτσουμπός
Καποδιστρίου 38
10431 Αθήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

στην επαναστατική μαρξιστική εφημερίδα που παλεύει:

- ★ ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα
- ★ ενάντια στον εθνικισμό, το ρατσισμό, το φασισμό, τον πόλεμο
- ★ για το σοσιαλισμό και την εξουσία των εργατικών συμβουλίων
- ★ για την οργάνωση του επαναστατικού διεθνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης
- ★ για την επανίδρυση της Τέταρτης Διεθνούς

Μνημόνιο... μπάμπουσκα ΘΑ ΞΕΠΕΡΑΣΟΥΝ ΤΑ 35 ΔΙΣ ΕΥΡΩ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΓΙΑ ΤΟ 2012-15

Σε "μπάμπουσκα" έχει μετατραπεί το Μνημόνιο που υπέγραψε η κυβέρνηση Παπανδρέου τον περασμένο Μάιο με το ΔΝΤ, την ΕΕ και την ΕΚΤ. Το κοινό στοιχείο του Μνημονίου με τη συμπαθή παραδοσιακή ρωσική κούκλα είναι ότι πως κάθε "επικαιροποίηση" του Μνημονίου κρύβει νέα μέτρα, ενώ το διαφορετικό είναι ότι τα εκάστοτε νέα μέτρα είναι μεγαλύτερα -εν προκειμένου περισσότερα και σκληρότερα- και όχι μικρότερα από τα προηγούμενα...

Για του λόγου το αληθές, αναφέρουμε πως τα μέτρα που τελικά θα ληφθούν το διάστημα 2012-14 θα φτάσουν τα 35 δισ. ευρώ και όχι μόνο τα 22 δισ. ευρώ, όπως είναι επισήμως γνωστό ως σήμερα. Αφορμή για την επερχόμενη, προς τα πάνω αναθεώρηση του ύψους των μέτρων είναι η επιδείνωση των "βασικών" προβλέψεων της Κομισιόν για την πορεία του δημοσιονομικού ελλείμματος για το ίδιο διάστημα

Υπενθυμίζουμε πως το αρχικό Μνημόνιο που υπογράφηκε τον περασμένο Μάιο, αλλά και όλες οι επικαιροποιήσεις που έγιναν μέχρι το Φλεβάρη του 2011 ανέβαζαν τα επιπλέον μέτρα μόλις στα 12,8 δισ. ευρώ. Μετά, όμως, τον περασμένο Φλεβάρη όπου έγινε η 3η επικαιροποίηση του Μνημονίου, το ύψος των μέτρων ανήλθε στα 22 δισ. ευρώ. Τα επιπλέον μέτρα ύψους 10 δισ. ευρώ προήλθαν από τρεις βασικές πλευρές: Από τη μεταφορά μέτρων ύψους 1,7 δισ. ευρώ λόγω της "τρύπας" (500 εκ. ευρώ) στον προϋπολογισμό του 2010 (που μάλλον θα διευρυνθεί κατά 1,5 δισ. ευρώ, δηλαδή θα μεταφερθούν επιπλέον μέτρα τουλάχιστον 3 δισ. ευρώ), από την προσαύξηση κατά 2 δισ. ευρώ των μέτρων που προβλεπόταν το 2012 και τέλος από την προσθήκη μέτρων ύψους τουλάχιστον 4 δισ. ευρώ για το 2015.

Ωστόσο, ο διπλασιασμός των μέτρων που χρειάζεται για να μηδενισθεί το έλλειμμα στα επόμενα τέσσερα χρόνια δεν αρκεί για να επιτευχθεί ο παραπάνω στόχος.

Αυτό φαίνεται από ένα συνηθισμένο μεταξύ των βασικών προβλέψεων της Κομισιόν και των στόχων του Μνημονίου για την πορεία του ελλείμματος. "Βασική πρόβλεψη" ελλείμματος ονομάζεται εκείνη η πρόβλεψη που θα επαληθευόταν σε περίπτωση που δεν εφαρμοζόταν καθόλου ή ανεπαρκώς το Μνημόνιο. Στόχος του Μνημονίου για το έλλειμμα ονομάζεται, προφανώς, το

ύψος που πρέπει να φτάσει το έλλειμμα μετά την πιστή εφαρμογή του Μνημονίου.

Σύμφωνα, με την "έκθεση συμμόρφωσης" της Ελλάδας στο Μνημόνιο που συντάξε πριν ένα μήνα η Κομισιόν, η βασική πρόβλεψη για το έλλειμμα (χωρίς το Μνημόνιο) το έδειχνε να "κολλάει" στο 8,1-8,6% μετά το 2012 και όχι στο 7,4%-7,8%, όπως το έβλεπαν πριν μόλις τρεις μήνες (επικαιροποίηση Δεκεμβρίου 2010). Η διαφορά μεταξύ των δύο τελευταίων βασικών προβλέψεων (Δεκεμβρίου 2010-Φεβρουαρίου 2011) για το έλλειμμα ανέρχεται στο 1% περίπου ετησίως ή αλλιώς σε 2-2,5 δισ. ευρώ και έχει "κόστος" σε επίπεδο μέτρων 3,5-4 δισ. ευρώ. Το κόστος αυτό προκύπτει από το γεγονός ότι απαιτούνται μέτρα 2 δισ. ευρώ για κάθε μείωση του ελλείμματος κατά 1 δισ. ευρώ.

Δηλαδή, για κλείσει αυτή η "τρύπα" μεταξύ των δύο βασικών προβλέψεων για το έλλειμμα απαιτούνται κάθε έτος έως 4 δισ. ευρώ επιπλέον μέτρα από εκείνα που έχουν ανακοινωθεί. Μ' άλλα λόγια απαιτούνται επιπλέον μέτρα ύψους έως 12 δισ. ευρώ σε όλη την τετραετία που μόλις ξεκίνησε προκειμένου να επιτευχθούν οι στόχοι του

Μνημονίου. Αν σ' αυτά προσθέσει κανείς τα μέτρα ύψους 22 δισ. ευρώ που έχουν ήδη ανακοινωθεί, τότε ο "λογαριασμός" θα φτάσει τα 35 δισ. ευρώ προκειμένου το έλλειμμα πέσει από το 9,6% που έφτασε το 2010 στο 7,6% το 2011, στο 6,5% το 2012, στο 4,8% το 2013, στο 2,6% το 2014 και στο... 0% το 2015.

ΤΟ "BACKGROUND" ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Πίσω από την επιδείνωση των βασικών προβλέψεων για το ελληνικό δημοσιονομικό έλλειμμα από πλευράς Κομισιόν βρίσκονται τρεις παράγοντες: Η βαθύτερη από την αναμενόμενη ύφεση στην Ελλάδα (4,5% για το 2010, 3% για το 2011) η επιδείνωση της κρίσης χρέους στην ευρωζώνη και η εκτίναξη των τιμών του πετρελαίου. Οι παράγοντες αυτοί στερούν τους βασικούς όρους επιτυχούς εκτέλεσης του Μνημονίου, τουλάχιστον από οικονομική άποψη, και ωθούν σε αλληπάλληλα κύματα νέων μέτρων "εξοικονόμησης" και, ιδιαίτερα, μείωση δημοσίων δαπανών.

Καταργούν τα φορολογικά έσοδα

Η ύφεση αναμένεται να μειώ-

σει ακόμα περισσότερα τα φορολογικά έσοδα.

Σημειώνεται -για παράδειγμα- πως το 2010 σημειώθηκε μείωση 10% στα έσοδα από άμεσους φόρους (εισοδήματος, ακίνητης περιουσίας) παρά το γεγονός ότι τα εισοδήματα και οι περιουσίες που φορολογήθηκαν αφορούσαν στο 2009 δηλαδή σ' ένα οικονομικό έτος πριν την εφαρμογή του Μνημονίου. Δεν είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς τις επιδόσεις στα έσοδα από άμεσους φόρους σε συνθήκες μείωσης των εισοδημάτων κατά 10%, όπως αυτή που καταγράφηκε στο οικονομικό έτος 2010 -το 1ο έτος εφαρμογής του Μνημονίου. Ήδη τα αποτελέσματα εκτέλεσης του προϋπολογισμού στο πρώτο δίμηνο του 2011 δείχνουν "τρύπα" 800 εκ. ευρώ στα έσοδα. Εννοείται πως κάθε απόκλιση στα έσοδα θα αντισταθμίζεται από νέες περικοπές δαπανών.

Θα συνεχιστούν οι πιέσεις αύξησης του κόστους δανεισμού

Η "συνολική λύση" στην κρίση δημοσίου χρέους των χωρών-μελών της ευρωζώνης που αναμένεται να επέλθει επισήμως την 25η Μαρτίου στη σύνοδο κορυφής της Ε.Ε. στις Βρυξέλλες (στη βάση των συμφω-

νηθέντων της 11ης Μαρτίου) ελάχιστα "ωφελεί" το ελληνικό Κράτος.

Τα 800 εκ. ευρώ που προσδοκά η κυβέρνηση να γλυτώσει ετησίως χάρη στη μείωση του επιτοκίου αποπληρωμής του δανείου προς την τριτοκτία είναι μάλλον λίγα σε σχέση με τα 15 δισ. ευρώ που θα κληθεί φέτος να πληρώσει το Κράτος μόνο για τόκους. Το ποσό αυτό θα εκτιναχθεί στα 17 δισ. ευρώ το 2012, στα 19 δισ. ευρώ το 2013 και στα 20 δισ. ευρώ το 2014, χωρίς σ' αυτά να περιλαμβάνονται τα τοκοχρεολύσια και οι προμήθειες. Ενδεικτικά αναφέρουμε πως σχεδόν το 55% των δαπανών του προϋπολογισμού του 2011 (62 δισ. ευρώ) αφορούν δαπάνες αναχρηματοδότησης χρέους (τόκοι, χρεολύσια, προμήθειες κλπ.). Για να γίνουν περισσότερα κατανοητά τα παραπάνω μεγέθη αρκεί να πληροφορήσουμε πως για μισθούς δημοσίων υπαλλήλων θα δοθούν φέτος μόλις 28 δισ. ευρώ. Η επιμήκυνση του χρόνου αποπληρωμής του δανείου της τριτοκτίας κατά 7,5 έτη ελαφρύνει λίγο την κυβέρνηση, αλλά δεν αλλάζει επ' ουδενί την τραγική κατάσταση στην οποία βρίσκεται.

Πέρα αυτών, το κόστος αναχρηματοδότησης-εξυπηρέτησης του χρέους δεν εξαρτάται μόνο από εγχώριους παράγοντες δηλαδή από το αν και κατά πόσο η κυβέρνηση κατορθώνει να μειώνει μισθούς για να τα δίνει στους διεθνείς τοκογλύφους, αλλά και από διεθνείς παράγοντες. Για παράδειγμα, η ένταξη άλλης μας χώρας στον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας (π.χ. της Πορτογαλίας) θα ανέβαζε το ύψος του επιτοκίου αποπληρωμής των δανείων που αυτό δίνει και -συνεπώς- των αντίστοιχων δαπανών για τόκους. Αύξηση δαπανών για τόκους σημαίνει μείωση δαπανών για όλους τους άλλους τομείς, όπως π.χ. για μισθούς, συντάξεις, επιδόματα κλπ.

Ο πληθωρισμός φράζει το δρόμο των ιδιωτικοποιήσεων

Ο νέος αυτός παράγοντας αποσταθεροποίησης της οικονομικής ζωής οδηγεί στην εκτίναξη της ακρίβειας, μαζί και του διαθέσιμου εισοδήματος. Χαμηλά εισοδήματα σημαίνει χαμηλή κατανάλωση. Παραπέρα άνοδος του πληθωρισμού σημαίνει -ταυτόχρονα- άνοδο των επιτοκίων δανεισμού και άρα ακόμα ακόμη μεγαλύτερη δυσκολία άντλησης χρήματος από εκείνους που θα επιδιώξουν να αγοράσουν τις υπό ιδιωτικοποίηση δημόσιες επιχειρήσεις.

Π.Ρ.

Κ.Δ.

Ιταλία Εκφοβιστική μήνυση κατά του PCL

Το τελευταίο χρονικό διάστημα, με την αραβική επανάσταση σε εξέλιξη, το Partito Comunista dei Lavoratori (ιταλικό τμήμα της συντονιστικής επιτροπής για την επανίδρυση της 4ης Διεθνούς) συνεχίζοντας τον πολιτικό του αγώνα ενάντια στην κυβέρνηση Μπερλουσκόνι είχε ξεκινήσει μια καμπάνια με κεντρικό σύνθημα: "Στην Ιταλία πρέπει να γίνει της Τυνησίας και της Αιγύπτου".

Το κόμμα σε παρεμβάσεις του σ'ολόκληρη την παλική επικράτεια, σε διαδηλώσεις, καλούσε τον παλικό λαό να μιμηθεί τον επαναστατημένο αραβικό κόσμο και να απαιτήσει την άμεση παραίτηση του "σουλτάνου" Μπερλουσκόνι και της κυβέρνησής του πολιορκώντας κυβερνητικά κτήρια, καταλαμβάνοντας εργοστάσια και χώρους εργασίας. Παλεύοντας παράλληλα για γενική πολιτική απεργία διαρκείας είχε πάρει την πρωτοβουλία να προτείνει

την κοινή δράση με άλλες δυνάμεις της αριστεράς.

Απ'ότι φαίνεται το γεγονός αυτό δεν πέρασε απαρατήρητο από την αστική τάξη που αναγνωρίζει τον ταξικό της εκθρό. Δύο βουλευτές του κόμματος του Μπερλουσκόνι (PDL) από το Πεμόντε κατέθεσαν μηνυτήρια αναφορά ενάντια στον γ.γ του PCL M.Ferrando και στο ίδιο το κόμμα για "παρακίνηση σε εξέγερση και προσβολή της νομιμότητας". Πρέπει να τονίσουμε ότι το PCL είχε από καιρό στοχοποιηθεί από την μπουρζουαζία με μια σειρά δημοσιευμάτων-επιθέσεων από την "έγκριτη" οικονομική εφημερίδα "Il Sole 24ore" για την υπόθεση της FIAT.

Σε ανακοίνωσή του το PCL αναφέρει τα εξής: "Η μηνυτήρια αναφορά που κατατέθηκε ενάντια στον σύντροφο Marco Ferrando και στο PCL δεν μας τρομοκρατεί. Δεν κάνουμε πίσω ούτε ένα εκατοστό!! Η κατηγορία της υπο-

κίνησης σε εξέγερση που κατατέθηκε από τους βουλευτές του PDL είναι λάθος διατυπωμένη. Ο πρώτος "υποκινήτης" σε εξέγερση είναι ο ίδιος ο Μπερλουσκόνι και η κυβέρνησή του. Ένα σουλτανάτο που διοικεί ολόκληρη την Ιταλία βουτηγμένο στο ψέμα, τη διαφθορά και την υποκρισία είναι το μοναδικό που σπέρνει την εξέγερση. Αν "σκανδαλίστηκαν" οι βουλευτές του "σουλτάνου" Μπερλουσκόνι είναι δικό τους πρόβλημα. Το δικό μας πρόβλημα είναι να "κερδίσουμε" όλους τους εκμεταλλεζόμενους και καταπιεσμένους αυτού του κόσμου. Καμιά μήνυση δεν μας εκφοβίζει. Εμείς θα συνεχίσουμε την καμπάνια μας για μια μεγάλη εθνική διαδήλωση έξω από Palazzo Chigi που θα απαιτεί την παραίτηση του Μπερλουσκόνι. Ο καθένας να αναλάβει τις ευθύνες του, ακόμα και η υπόλοιπη αριστερά που προκλητικά σιωπά".

ΠΑΙΔΕΙΑ

Κλείνουν σχολεία, ανοίγουν νέο κύκλο συγκρούσεων

Σε πρόσφατη ανακοίνωση του Υπουργείου Παιδείας έδειξε τις προθέσεις του σχετικά με το ποια είναι η βασική κατεύθυνση των μεταρρυθμίσεων του στη δημόσια πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση: **Η διάλυσή της.**

Στόχος της κυβέρνησης είναι να συγχωνευτούν 1.933 σχολεία σε 877, δηλαδή να κλείσουν 1.056. Αυτά τα 1.933 σχολεία αποτελούν το 6,6% του συνολικού αριθμού των σχολείων της χώρα, δηλαδή **θα μπει λουκέτο στο 9% των Δημοτικών και Νηπιαγωγείων και στο 6,6% των Γυμνασίων και Λυκείων.** Στη Θεσσαλία συγχωνεύονται 170 Δημοτικά (κλείνουν 2) και 44 Γυμνάσια-Λύκεια (κλεί-

νουν 10), στην Κ. Μακεδονία συγχωνεύονται 160 Δημοτικά (κλείνουν 2) και 64 Γυμνάσια-Λύκεια (κλείνουν 2) και στην Αττική συγχωνεύονται 158 Δημοτικά (κλείνουν 5), 120 Γυμνάσια-Λύκεια (κλείνουν 5).

Το κλείσιμο των σχολείων θα συνοδευτεί επίσης και από την μείωση των ωρομισθίων και των αναπληρωτών καθηγητών. Εκτιμήσεις εκπαιδευτικών αναλυτών μιλούν για πάνω από **45.000 αποχωρήσεις εκπαιδευτικών λόγω συνταξιοδοτήσεων, μη-προσλήψεων και περικοπής οργανικών θέσεων.**

Η **ΟΛΜΕ** προγραμματίζει **24ωρη απεργία για τις 30 Μαρτίου** και έχει σπκώσει μαύρες ση-

μαίες σε όλα τα υπό συγχώνευση σχολεία. Επίσης, προγραμματίζεται κινητοποίηση των δασκάλων έξω από τις Περιφέρειες Εκπαίδευσης για τις 18 Μαρτίου. Με κινητοποιήσεις απαντούν και η μαθητές σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας. Στις 14 Μαρτίου μαθητές και γονείς έκλεισαν την οδό Λένορμαν στην Αθήνα για μια ώρα και σε μερικά σχολεία ήδη ξεκίνησαν καταλήψεις. Χαρακτηριστικό παράδειγμα του μεγέθους που πρόκειται να πάρουν οι μαθητικές κινητοποιήσεις είναι η αποχή των 500 μαθητών έξι σχολείων του δήμου Πύδνας-Κολινδρού Κατερίνης.

Οι μαθητές, μαζί με τους γονείς και τους δασκάλους τους

πρέπει να αποτρέψουν με κάθε τρόπο αυτήν την καταστροφική για την εκπαίδευση και τα εισοδήματα τους πολιτική επιλογή του Υπ.Παιδείας. Να προχωρήσουμε σε κινηματικό **black out** στα σχολεία **ενάντια στο lock out** της κυβέρνησης ή αλλιώς να "κλείσουμε" τα σχολεία μέσα από αποφάσεις γενικών συνελεύσεων και να μην αφήσουμε να τα κλείσει η κυβέρνηση μία διαπατήρος!

Οι εξελίξεις στα σχολεία κυρίως της περιφέρειας είναι προπομπός όσων μέλλουν να γίνουν στις μεγάλες πόλεις, αλλά και στον άλλο μαζικό χώρο της εκπαίδευσης, τα ΑΕΙ και ΤΕΙ. Είναι προφανές, ότι η νέα

μέθοδος "αναδιάρθρωσης" ακούει στο όνομα λουκέτο και έχει κωδικό τη λέξη: κρατική χρεοκοπία. Ένα πανεκπαιδευτικό, αλλά και ευρύτερα ταξικό εργατικό μέτωπο πρέπει να διαμορφωθεί για να μην περάσει το αντιεκπαιδευτικό "τσουνάμι" κυβέρνησης και τρόικα, για να κλείσει...το Μαξίμου και τα γραφεία της ΕΕ και του ΔΝΤ και όχι τα σχολεία μας, για να πάρουμε εμείς - οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι εργάτες και νέοι- την εξουσία στα χέρια μας και να αναδιοργανώσουμε την παιδεία και την κοινωνία σύμφωνα με τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας.

Ηλίας Αρμένης

Βόλος

Το γεγονός ότι το φοιτητικό κίνημα βρίσκεται σε ύφεση και δεν έχει βρει ακόμη έναν δρόμο ώστε να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων και των ραγδαίων εξελίξεων, μόνο κάποιος παντελώς ανενεργός και παραιτημένος πολιτικά, κάποιος μη εμπλεκόμενος με ουσιαστικό τρόπο στην καθημερινή πολιτική παρέμβαση δεν αντιλαμβάνεται.

Το ερώτημα που επομένως γεννάται αφορά στις ευθύνες των πρωτοπόρων κομματιών του φοιτητικού κινήματος, με σημαντικότερες εξ αυτών τις δυνάμεις της ΕΑΑΚ πανελλαδικά. Η αγωνία σχετικά με το μέλλον της ΕΑΑΚ μπορεί και πρέπει να σχετίζεται με την αγωνία για μαχητική και νικηφόρα ανάκαμψη του φοιτητικού κινήματος και αφορά κάθε σχήμα της ΕΑΑΚ και κάθε σύντροφο που συμμετέχει σε αυτήν, αλλά θα είμαστε τυφλοί αν δεν δούμε πως σε μεγάλο βαθμό αφορά και τους φοιτητές που είτε αποστρατεύονται, είτε συμμετέχουν ελάχιστα ή καθόλου στα σχήματά της.

Η συρρίκνωση της απεύθυνσης της ΕΑΑΚ δεν πρέπει ούτε να αποσιωπάται, ούτε να μας οδηγεί σε πολιτική απαισιοδοξία. Προϋπόθεση αυτού είναι η ειλικρινής, ανοιχτή, δημοκρατική και συντροφική προσπάθεια ανάγνωσης των ελλείψεων και αδυναμιών της. Λαμβάνοντας υπόψη την σημερινή εμπειρία στην περιοχή του Βόλου, αυτό που γίνεται φανερό είναι μια προβληματική στο ζήτημα της προοπτικής. Η προαναφερθείσα συρρίκνωση δεν είναι τίποτα άλλο από απόδειξη μιας προοπτικής που είναι τουλάχιστον κακή εκτίμηση να

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΕΑΑΚ ΚΑΙ Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΑΝΑΚΑΜΨΗΣ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

θεωρείται ότι οι 'αδαείς' φοιτητές δεν αντιλαμβάνονται την ορθότητα της.

Οι φοιτητές που αδιαφορούν, καταγγέλλουν ή μισούν τη γραφειοκρατικοποίηση των φοιτητικών συλλόγων, δεν μπορεί να θεωρούνται 'εχθροί' του φοιτητικού κινήματος. Ιδιαίτερα όταν τέτοιες εκρήξεις οργής για τα θεσμικά όργανα θεωρείται ότι ταυτίζονται με τη λογική του ΜΑΣ (φοιτητικό ΠΑΜΕ), που μιλά παντού και πάντα για εκφυλισμένες γενικές συνελεύσεις επειδή φοβάται ένα νέο ξέσπασμα του φοιτητικού κινήματος που θα αδυνατεί να ελέγξει. Αντίστοιχα στο εργατικό κίνημα, οι εργαζόμενοι που αδιαφορούν, καταγγέλλουν ή μισούν τα σωματεία, δεν είναι προδότες αλλά εξοργισμένοι και αποδισμένοι με κάθε τέτοια οργανωμένη δομή που δεν τους εξέφρασε ποτέ και που ποτέ δεν πάλεψε για τα συμφέροντά τους.

Τουναντίον, η εμμονή στη δημιουργία νέων σωματείων με σκοπό «να πάρουμε τις διοικήσεις τους», η εμμονή συμμετοχής

μόνο ως «φορείς» σε κάθε συνελεύσιακού τύπου πρωτοβουλία και επιτροπή είναι ακριβώς η λογική του ΠΑΜΕ. Και δεν είναι τυχαίο ότι οι εμμένοντες σε αυτή την αντίληψη, στο πολύ πρόσφατο παρελθόν είχαν κάνει σημαία τους την "αναγκαιότητα μιας συνεργασίας" με αυτό. Είναι πέρα για πέρα πραγματικότητα ότι δεν υπάρχουν συλλογικά όργανα μέσα στο εργατικό κίνημα και ότι, όπου υπάρχουν, έχουν ενσωματωθεί στο αστικό κράτος. Κι είναι τουλάχιστον πλάνη το να βλέπει κανείς, σαν τη μόνη απάντηση σ' αυτό, το να φτιαχτούν επιτέλους μαχητικές(;) διοικήσεις(;) στα ήδη υπάρχοντα σωματεία. Πρέπει έτσι κι αλλιώς να βρισκόμαστε δίπλα και μέσα στα πρωτοβάθμια σωματεία, αλλά θα θρέψουμε αυταπάτες αν δεν εξηγήσουμε πως μέσα σε συνθήκες καπιταλιστικής χρεοκοπίας και διάλυσης των σωματείων, αν προτείνεις μόνο αυτό θα είναι μια αναπαραγωγή της λογικής αλληλαγής των συσχετισμών στο άγνωστο μέλλον.

Σχετικά με το πολιτικό σχέδιο, η ΕΑΑΚ τείνει να υπερθεματίζει πάνω στο, έτσι κι αλλιώς, ξεφλημένο πολιτικό σχέδιο των άλλων και ξεχνά να δει αν επαληθεύεται το δικό της. Από την δημιουργία του πολιτικού μετώπου της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και μετά, το πολιτικό μας σχέδιο τείνει να ταυτίζεται με το πολιτικό σχέδιο της ηγεμόνης -όπου σταθούμε κι όπου βρεθούμε- "αντικαπιταλιστικής αριστεράς". Με αυτόν τον τρόπο όπου να 'ναι, κατά τα πρότυπα της Επιτροπής Σοφών της Κατσέλη, το μόνο που θα μας μένει θα είναι η συλλογή υπογραφών για τη δημιουργία της περίφημης Επιτροπής Λογιστικού Ελέγχου που προωθεί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μαζί με τον ΣΥΡΙΖΑ και που αυτό που ζητά είναι η διαγραφή του "επαχθούς" χρέους και η διατήρηση του "νόμιμου και υγιούς", αλλά πάντα καπιταλιστικού, κομματιού του.

Αν η ΕΑΑΚ στηρίζεται στην άμεση δημοκρατία, στη σύνθεση και στη συνδιαμόρφωση, μάλλον μια καθόλα κακώς νοού-

μενη «συνδιαμόρφωση» μας κατατάσσει όλους σε αυτή την "αντικαπιταλιστική αριστερά", στην οποία κάποιος από μας δεν ανήκουμε.

Παράλληλα γίνεται προσπάθεια, με τον πιο στενόμυαλο τρόπο, να ανοίξει μια κουβέντα πάνω στις συμμαχίες, προκειμένου να καταγγεληθούν σύντροφοι που προωθούν την ενόχληση στη δράση με τον χώρο της αναρχίας. Πάνω σε αυτό διερωτώνται ορισμένοι σύντροφοι στο Βόλο αν «η αντικαπιταλιστική αριστερά συμμετείχε ποτέ σε συμμαχίες χωρίς κριτήρια». Το ερώτημα δεν μπορεί παρά να είναι ρητορικό όταν στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ συμμετέχει το σοσιαλδημοκρατικό ΣΕΚ, όταν στη ΔΕΘ η ΑΝΤΑΡΣΥΑ συμπορεύεται με τη ΓΣΕΕ κι όταν μέχρι πριν λίγο καιρό η "δισεοδυτική" πολιτική ματιά της ξεπατίκωνε τις αναλύσεις του Καζάκη που σήμερα είναι στη ΣΠΙΘΑ μαζί με όλο τον, λανθάνοντα ή μη, πατριωτικό συρφετό. Κι όταν σήμερα οι αυτοαποκαλούμενοι «αριστεροί οικονομολόγοι», δηλαδή το νέο "πουλέν" Λαπαβίτσας τα βρίσκουν με τους λαφαζανικούς της ΙΣΚΡΑ και διοργανώνουν διήμερα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Κάπως έτσι φτάνει κι η στιγμή να υπονοείται ζήτημα διαγραφής(!), εκείνου που θεωρείται ότι «στρέφεται εναντίον της ΕΑΑΚ», μάλλον επειδή δεν εγκρίνει τις παραπάνω συμμαχίες. Κι αυτό χέρι-χέρι με μια πρωτοφανή αντισυντροφική έκθεση της πολιτικής του οργάνωσης, σε κρίσιμες μάχες για την ΕΑΑΚ στιγμές, όπως η περίπτωση της χριστουγεννιάτικης σταθινικής επίθεσης της ΚΝΕ εναντίον της ΕΑΑΚ πανελλαδικά.

Συνέχεια στη σελίδα 15

Επανάσταση και Αντεπανάσταση στην Αραβία

Καμιά επανάσταση στην ανθρώπινη ιστορία δεν έμοιαζε με καμία άλλη. Αυτό που την χαρακτηρίζει είναι η βίαιη ρήξη στη συνέχεια του ιστορικού συνεχούς. Δεν πρόκειται για μια τριτοκοσμική έκρηξη ή μια αναταραχή νεολαίας, αλλά για μια πράξη ενός παγκόσμιου δράματος. Στις χώρες του Μαγκρέμπ και της Μέσης Ανατολής η επαναστατική εξέγερση συνεχίζεται, το ίδιο και η αντεπαναστατική καταστολή, ιδίως στη Λιβύη και Μπαχρέιν.

Λιβύη: Τηλεσίγραφο Καντάφι

Ο συνταγματάρχης Καντάφι δείχνει ανυποχώρητος μπροστά στο λαό της Λιβύης και χρησιμοποιεί όλη την ισχύ της στρατιωτικής μηχανής για να κάμψει τους επαναστάτες.

Το βράδυ της 16ης Μαρτίου έστειλε, μέσω της λιβυκής τηλεόρασης, τηλεσίγραφο στους κατοίκους της Βεγγάζης να αποχωρήσουν από τις θέσεις των αντι-καθεστωτικών, τους οποίους χαρακτήρισε πράκτορες της Αλ-Κάιντα.

Η ανάκτηση ολόκληρου του δυτικού τμήματος της χώρας από τις κυβερνητικές δυνάμεις έως τα σύνορα με την Τυνησία και οι επιθέσεις στο ανατολικό τμήμα έχουν δημιουργήσει ένα απίστευτο σφαγείο. Τανκς και βομβαρδιστικά επιτίθενται σε ομάδες ανταρτών. Η πόλη Αντζαμπίγια, 150 χλμ νότια της Βεγγάζης, έχει ήδη βρεθεί στα χέρια των δυνάμεων του Καντάφι. Η τρίτη μεγαλύτερη πόλη της χώρας και το μισό εκατομμύριο των κατοίκων της, στην ανατολική Λιβύη, ενώ γράφονται αυτές οι γραμμές, απειλούνται από κυβερνητικά αρμάτα μάχης τα οποία προσπαθούν να την ανακαταλάβουν. Η Βεγγάζη, η πρωτεύουσα των επαναστατών, συνεχίζει να ελέγχεται από τους επαναστάτες, αλλά η κατάσταση βρίσκεται σε οριακό σημείο. Το Εθνικό Μεταβατικό Συμβούλιο, το οποίο εδρεύει στη Βεγγάζη, βρίσκεται σε αδιέξοδο και αναζητά υποστήριξη από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Το ενδεχόμενο μιας ιμπεριαλιστικής επέμβασης για να σταματήσει την "ανθρωπιστική κρίση" αποτελεί, ωστόσο, έναν ανοιχτό κίνδυνο για την επανάσταση στη Λιβύη, εφάμιλλα επικίνδυνο με την πολεμική μηχανή του ίδιου του Καντάφι.

Η κίνηση του Σαρκοζί να αναγνωρίσει το Προσωρινό Συμβούλιο της Βεγγάζης δείχνει την φροντίδα του Γάλλου Προέδρου να διευρύνει τη σφαίρα επιρροής του, χωρίς να διστάσει να στηρίξει μια αμφίβολη, μη εκλεγμένη και εσωτερικά διασπασμένη κυβέρνηση δυσφημίζοντας την ακόμα και στο λιβυκό λαό.

Η προσπάθεια της Αγγλίας και της Γαλλίας να πείσουν τους G8 να επιβληθεί ζώνη απαγόρευσης εναέ-

ριας κυκλοφορίας απορρίφθηκε όπως εμμέσως πλην σαφώς παραδέχτηκε ο Βρετανός ΥΠΕΞ, Ουίλιαμ Χέιγκ. Ο Γερμανός ΥΠΕΞ δήλωσε πως "δεν επιθυμούμε εμπλοκή σε έναν πόλεμο επί βορειοαφρικανικού εδάφους".

Η Ρωσία και η ΗΠΑ τάσσονται ενάντια στην άμεση εμπλοκή. Οι ΗΠΑ φοβούνται να εμπλακούν σε ένα βάλτο στη Σαχάρα μετά το βάλτο για τον αμερικανικό στρατό σε Αφγανιστάν και Ιράκ. Είναι χαρακτηριστική η δήλωση του Robert Gates, του Υπουργού Άμυνας του Ομπάμα, και του Μπους προηγουμένα, ο οποίος δήλωσε δημόσια στην αμερικανική Ευελπίδων, το Westpoint, πως όποιος πρόεδρος πρότεινε οποιαδήποτε στρατιωτική επέμβαση σε Ασία-Αφρική είναι τρελός. Ο αντιιμπεριαλισμός, ωστόσο, δεν επιτρέπει καμιά "κρίση" ή άκριτη υποστήριξη στο σφαγείο Καντάφι που πρέπει να ανατραπεί.

Μπαχρέιν: Σαουδαραβική στρατιωτική δύναμη καταστολής

Αντίθετα, η χείρα βοήθειας που δόθηκε στο σουλτανάτο του Μπαχρέιν από χώρες-μέλη της Δύναμης Προστασίας του Συμβουλίου Συνεργασίας του Κόλπου - υπό τις ευλογίες των ΗΠΑ - ήρθε να ενισχύσει ανοιχτά μια άλλη διαφαινόμενη "ανθρωπιστική κρίση". Στην ουσία πρόκειται για πολυεθνική στρατιωτική επέμβαση για την καταστολή των διαδηλώσεων.

Ο βασιλιάς Χαμάντ φοβούμενος την άνοδο των σιιτικών μαζών, οι οποίες ζητούν ελευθερίες, κήρυξε τρίμηνη κατάσταση έκτακτης ανάγκης με ενίσχυση από χίλιους αστυνομικούς και 150 τεθωρακισμένα οχήματα από τη Σαουδική Αραβία και 500 αστυνομικούς από τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα. Ένα μεγάλο τμήμα της πρωτεύουσας Μανάμα βρέθηκε κάτω από τον έλεγχο των εξεγερμένων διαδηλωτών, οι οποίοι δέχτηκαν άγρια επίθεση, με απολογισμό δέκα τουλάχιστον νεκρούς και πολλές εκατοντάδες τραυματίες. Η μοναδική αντιπολιτευόμενη εφημερίδα αναγκάστηκε να σταματήσει τη λειτουργία της, και δεκάδες δημοσιογράφοι συνελήφθησαν.

Υεμένη: Οδοφράγματα και ελεύθεροι σκοπευτές στους δρόμους της πρωτεύουσας

Το ελεγχόμενο από τις ΗΠΑ

Σαουδαραβικά στρατεύματα εισβάλλουν στο Μπαχρέιν για να καταστείλουν τις διαδηλώσεις. Αυτό δεν ενοχλεί τους ισχυρούς της Δύσης.

καθεστώ της Υεμένης προσπαθεί με νύχια και με δόντια να κρατηθεί στην εξουσία. Μετά το διάγγελμα του προέδρου Σαλέχ την Πέμπτη 10/3 στις τηλεοράσεις και τις δεσμεύσεις για διάλογο με το αντιπολιτευόμενο κόμμα αλ-Ισλάχ (Μεταρρυθμιστή) και νέο Σύνταγμα μέχρι το τέλος του χρόνου, ο λαός της Υεμένης αναγνώρισε πως το καθεστώς αναδιπλώνεται. Οι διαδηλωτές δεν αρκέστηκαν στις συνταγματικές παραχωρήσεις ενός καθεστώτος που κυβερνά τη χώρα τα τελευταία 32 χρόνια, αλλά βγήκαν μαζικά στους δρόμους την επόμενη μέρα, μετά την προσευχή της Παρασκευής.

Η μαζικότερη διαδήλωση μέχρι εκείνη τη μέρα στην πρωτεύουσα Σανάα συγκέντρωσε περισσότερους από 100.000 ανθρώπους. Αντίστοιχες διαδηλώσεις αρκετών χιλιάδων οργανώθηκαν και σε μικρότερες πόλεις. Η βίαιη απάντηση του καθεστώτος δεν έκαμψε τους διαδηλωτές και την επόμενη μέρα οι περισσότεροι εργαζόμενοι δεν πήγαν στις δουλειές τους, για να συμμετάσχουν στις διαδηλώσεις, κηρύσσοντας μια άτυπη γενική απεργία. Το καθεστώς απάντησε με άγρια καταστολή ανοίγοντας πυρ κατά μαζικών διαδηλώσεων με πάνω από 40 νεκρούς· ανάμεσά τους και ένας από τους πιο επιφανείς φυλάρχους. Οι τραυματίες σύμφωνα με κάποιες πηγές αγγίζουν τους 1.650, ενώ η αστυνομία χρησιμοποιεί από δακρυγόνα μέχρι ελεύθερους σκοπευτές. Τα οδοφράγματα στους δρόμους της Σανάα προσπαθούν να υπερασπίσουν τους εξεγερμένους από τη μίση ενός φοβισμένου κτήνους που γίνεται επικίνδυνο χάρη στην επιθανάτια αγωνία του. Η υποκρισία της αμερικανικής δημοκρατίας είναι φανερή όταν το Στέιτ Ντιπάρτμεντ δηλώνει την "ανησυχία" του για τα γεγονότα, αλλά λέει, μέσω του Αμερικανού πρέσβη στην Υεμένη, πως "οι διαδηλώσεις δεν αποτελούν λύση για τα προβλήματα της Υεμένης".

Τυνησία: Η Κρατική Ασφάλεια διαλύεται

Η Τυνησία, η χώρα στην οποία έπεσε το πρώτο κομμάτι του ντόμινο, δύο μήνες μετά την ανατροπή του δικτάτορα Μπεν Αλι μετρά μια ακόμα παραίτηση του μεταβατικού πρωθυπουργού, Μοχάμεντ Γκανούτσι. Νέος πρωθυπουργός μετά την παραίτηση Γκανούτσι διορίστηκε ο Μπέτζι Κάντ Σέμπσι. Μέσα από το ναρκοθετημένο έδαφος των καθημερινών κοινωνικών αναταραχών και απεργιακών κινητοποιήσεων, ο Σέμπσι προσπαθεί να οδηγήσει στις εκλογές του προσεχούς Ιουλίου. Το μίσος του λαού για το καθεστώς οδήγησε την μεταβατική κυβέρνηση στην κατάργηση της υπηρεσίας της Κρατικής Ασφάλειας, η οποία συνδέθηκε άμεσα με τα εγκλήματα της κυβέρνησης Μπεν Αλί. Η απόφαση αυτή του υπουργείου Εσωτερικών της μεταβατικής κυβέρνησης αποτελεί μια νίκη των εξεγερμένων μαζών της Τυνησίας, χωρίς να εξασφαλίζει φυσικά πως η διάλυση του αστικού κρατικού μηχανισμού μπορεί να γίνει με δική του απόφαση. Η πολιτική ανεξαρτησία της τυνιζιάνικης εργατικής τάξης αποτελεί τη μόνη διέξοδο, σε ρήξη με τη μεταβατική κυβέρνηση, όσο και με τα "εναλλακτικά σενάρια" των επικεφαλής της UGTT (ΓΣΕΕ Τυνησίας) η οποία προτείνει να ανατραπεί η προσωρινή κυβέρνηση... υπέρ μιας κυβέρνησης τεχνοκρατών.

Αίγυπτος: Διαρκής κινητοποίηση ενάντια στον κίνδυνο της αντεπανάστασης

Στην Αίγυπτο ο αγώνας ενάντια στον κίνδυνο της ανοιχτής αντεπανάστασης βρίσκεται σε εξέλιξη ανάμεσα στους διαδηλωτές της πλατείας Ταχρίρ και τις δυνάμεις που συσπειρώνονται γύρω από το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο. Οι διαδηλώσεις συνεχίζονται καθημερινά -αν και σαφώς μειωμένες στη μετα-Μουμπάρακ εποχή- δίνο-

ντας τη μάχη της ενότητας του αιγυπτιακού λαού ενάντια στη διάσπαση που προσπαθούν να δημιουργήσουν κύκλοι του βαθέως κράτους. Η διάσπαση αυτή γίνεται μέσα από την προσπάθεια αναζωπύρωσης των παλιών θρησκευτικών διαφορών ανάμεσα σε Κόπτες Χριστιανούς και Μουσουλμάνους Αιγύπτιους. Ο εμπρησμός εκκλησιών σε νότιο προάστιο του Καΐρου στις αρχές Μαρτίου προκάλεσε σφοδρές συγκρούσεις ανάμεσα σε Σαλάφι (φονταμενταλιστές μουσουλμάνους) και Κόπτες με τραγικό απολογισμό 13 νεκρούς και 165 τραυματίες. Η επίθεση και οι ταραχές που ξέσπασαν φέρνουν στο μυαλό έντονα την πολύνεκρη βομβιστική επίθεση των αρχών Ιανουαρίου σε χριστιανικό ναό στην Αλεξάνδρεια, επίθεση που αργότερα αποδείχθηκε πως είχε εννοχηστωθεί από το καθεστώς Μουμπάρακ για να διχάσει τον αιγυπτιακό λαό.

Όταν το προηγούμενο φύλλο της ΝΠ βρισκόταν στο τυπογραφείο, χιλιάδες διαδηλωτές επιτέθηκαν στα κτίρια της Κεντρικής Ασφάλειας στο Κάιρο, την Αλεξάνδρεια, και άλλες αιγυπτιακές πόλεις. Οι σφοδρές συγκρούσεις προσπάθησαν να ματαιώσουν την καταστροφή σημαντικών εγγράφων από το αρχείο της Κρατικής Ασφάλειας. Οι υπεύθυνοι για τα πιο άγρια εγκλήματα του καθεστώτος Μουμπάρακ προσπάθησαν να κάψουν τις αποδείξεις της ενοχής τους. Οι διαδηλωτές συγκρούστηκαν άγρια με τις δυνάμεις καταστολής για να τους σταματήσουν. Κάτω από την πίεση των κινητοποιήσεων ο εισαγγελέας διέταξε διώξεις σε βάρος του επικεφαλής της Κρατικής Ασφάλειας και 47 ακόμα αξιωματούχων για υποψία καταστροφής εγγράφων και τα κτίρια της Κρατικής Ασφάλειας τέθηκαν κάτω από τον έλεγχο του στρατού.

Ο πρώην υπουργός του Μουμπάρακ, Εσάμ Σαράφ είναι ο νέος μεταβατικός πρωθυπουργός τον οποίο επέλεξε ο στρατός και συγκεντρώνει τη στήριξη ολόκληρου του αστικού κόσμου, μαζί και των Αδελφών Μουσουλμάνων όπως και του Ελ Μπαραντέι. Το καθεστώς, μεταμφιεσμένο, προσπαθεί να επαναφέρει στους δρόμους την αστυνομία και την κοινωνική ειρήνη.

«Οι επαναστάσεις που μένουν στα μισά τον δρόμο, σκάβουν το λάκκο των λαών», έγραφε ένα από τα πανό των νέων διαδηλωτών της πλατείας Ταχρίρ. Είναι η αραβική έκφραση της αναγκαιότητας να προχωρήσει η επανάσταση πέρα από τα δημοκρατικά πλαίσια του συμβιβασμού με τους ντόπιους δυνάστες, κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, μέχρι την εξουσία των εργατών και φτωχών χωρικών.

Τζιρής Νίκος

Η δίκη του Άρη Σειρηνίδα

Με τη συμπέραση πνήθους συντρόφων, νέων αλλιά και μεγαλύτερης ηλικίας, ξεκίνησε, την Τετάρτη 9 Μαρτίου 2011, η δίκη του Άρη Σειρηνίδα στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο, όπου τον έχουν παραπέμψει οι δικωτικές αρχές.

Εξ αρχής, εκτός από τα γνωστά «κοντρόλ» της αστυνομίας και την παρεμπόδιση συντρόφων να εισέλθουν στην αίθουσα, η δίκη πήγε να ξεκινήσει με... φάουη, αφού την τελευταία στιγμή η εισαγγελέας της έδρας αντικαταστάθηκε από την εισαγγελέα η οποία πρότεινε στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών την παραπομπή του Άρη Σειρηνίδα στο ΜΟΔ, κρίνοντας ότι συντρέχουν προς τούτο λόγοι.

Ορίστηκε δηλαδή να δικάσει εισαγγελέας που είχε ήδη διαμορφωμένη άποψη για την ενοχή του κατηγορούμενου - διαμορφωμένη πριν καν αρχίσει η ακροαματική διαδικασία. Ύστερα από αντίδραση του κατηγορούμενου και της υπεράσπισής του (Σπύρος Φυτράκης, Άννυ Παπαρούσου και Γιάννης Βρεττός), οι οποίοι υπέβαλαν αίτηση εξαίρεσης, το δικαστήριο δέχθηκε την αίτηση εξαίρεσης και ορίστηκε άλλος εισαγγελέας. Στη δικαστική διαδικασία μάρτυρες εξετάστηκαν η αδελφή του κατηγορούμενου Βάσω Σειρηνίδα, ο Γιάννης Σερίφης και η συγγραφέας Ιωάννα Καρυστιάνη.

Η δίκη διακόπηκε για την Πέμπτη 19 Μαρτίου, για να μελετήσει ο νέος εισαγγελέας τη δικογραφία.

Η παραπομπή του Άρη Σειρηνίδα «μυρίζει» από μακριά αστυνομική σκευωρία. Ο κατηγορούμενος κρατείται από τις αρχές Μαΐου 2010 με την κατηγορία ότι πυροβόλησε (χωρίς θύματα) εναντίον μιας κλούβας των ΜΑΤ στα Εξάρχεια τον Ιούλιο του 2009.

Αρχικά, τον κατηγορήσαν για ένοπλη ληστεία μετά φόνου, που έγινε στο Πράκτικερ της οδού Πειραιώς. Αφού τον κράτησαν 5 ολόκληρες μέρες, κατά παράβαση των δικονομικών κανόνων, απέσυραν τις κατηγορίες της ένοπλης ληστείας. Όταν απέτυχε η προσπάθεια να τον παρουσιάσουν ως «αιμοδιψή» ληστή και λίγο πριν τον αφήσουν ελεύθερο επενέβη η Αντιτρομοκρατική για να του φορτώσει κατηγορίες για μια άσχετη υπόθεση, τον πυροβολισμό εναντίον κλούβας των ΜΑΤ στην οδό Χ. Τρικούπη ένα χρόνο πριν.

Θυμίζουμε πως όταν έγινε η επίθεση κατά της κλούβας των ΜΑΤ, τον Ιούλιο του 2009, ακόμα και η αστυνομία δεν είχε δώσει διαστάσεις, θεωρώντας πως κανείς «τρομοκράτης» δε θα πυροβολούσε μέσα στον κόσμο ένα καλοκαιρινό βράδυ στα Εξάρχεια φορώντας σαγιονάρες, σομπρέρο και χειρουργική μάσκα. Τότε απέδιδε σε κάποιον «σαλεμένο» τον πυροβολισμό.

Στην πραγματικότητα κανένα στοιχείο και καμιά μαρτυρία δεν ταίριαζε στον Άρη Σειρηνίδα για να συρθεί στα δικαστήρια και τις φυλακές με τη βαρύτατη κατηγο-

ρία για 17 απόπειρες ανθρωποκτονίας κατά συρροή.

Ωστόσο, 10 μήνες αργότερα η αστυνομία υποστηρίζει ότι βρήκε «αποδεικτικό» υλικό, το DNA του Άρη Σειρηνίδα σε χειρουργική μάσκα που κάποιος αυτόπτης μάρτυρας παρέδωσε στην αστυνομία 15 λεπτά μετά τον πυροβολισμό. Οι αστυνομικοί που καταδίωξαν το δράστη και πραγματοποίησαν επιτόπια έρευνα βρίσκοντας τον κάλυκα από τη σφαίρα, στη δικογραφία δεν αναφέρουν τίποτα περί χειρουργικής μάσκας. Ο ίδιος ο αυτόπτης μάρτυρας στην κατάθεσή του λέει ότι η μάσκα έπεσε από άτομο που κανείς δεν κυνηγούσε, εντελώς διαφορετικό από τον δράστη και τον κατηγορούμενο.

Σ' αυτή την αγνώστου προέλευσης ιατρική μάσκα (ανάηδες μπορούσε κανείς να βρει αρκετές στους δρόμους της περιοχής τον Ιούλιο του 2009, ύστερα από τις επιθέσεις των ΜΑΤ σε διαδηλωτές) 10 μήνες αργότερα «βρέθηκε», ήνε, γενετικό υλικό του Άρη Σειρηνίδα. Στην πραγματικότητα, στα εργαστήρια της ΓΑΔΑ βρήκαν υλικό από τουλάχιστον τρεις διαφορετικούς ανθρώπους, όμως έκριναν πως «το κυρίαρχο DNA» ανήκει στον Άρη Σειρηνίδα. Σημειωτέον ότι το DNA ελήφθη παράτυπα από το πορτοφόλι του κατηγορούμενου.

Από εκεί αρχίζει ο εφιάλτης και ο γοηγοθός του αναρχικού Άρη Σειρηνίδα και της οικογένειάς του -που οδήγησε τον πατέρα του, Κώστα Σειρηνίδα, στο θάνατο από καρδιακή προσβολή ενώ προσπαθούσε να αποκαλύψει την αστυνομική σκευωρία.

Στην παρούσα δίκη, για πρώτη φορά στα ελληνικά δικαστικά χρονικά επιχειρείται η θεμελίωση κατηγορίας με κύριο αποδεικτικό υλικό το DNA του κατηγορούμενου, χωρίς μαρτυρίες ή άλλα αποδεικτικά στοιχεία. Σημειώνεται ότι οι εξετάσεις του γενετικού υλικού γίνονται όχι από κάποια ανεξάρτητη επιστημονική αρχή αλλά στα «επιστημονικά» εργαστήρια της αστυνομίας, στη ΓΑΔΑ. Επιπλέον, το γενετικό υλικό είναι εργαστηριακά αναπαράξιμο και εύκολα θα μπορούσε κάποιος να το σκορπίσει σε διάφορα σημεία.

Για τους φίλους και συμπαραστάτες του Άρη Σειρηνίδα το πειστήριο για την παραπομπή του είναι το «πολιτικό DNA» του κατηγορούμενου, οι αναρχικές του απόψεις και η δράση του στα κοινωνικά κινήματα.

Ως μάρτυρες υπεράσπισης θα καταθέσουν, όχι μόνο αυτόπτες μάρτυρες, φίλοι του Άρη που στηρίζουν το αλληλοθι αλληλά και πολλοί πανεπιστημιακοί, συγγραφείς, αγωνιστές του εργατικού κινήματος και εκπρόσωποι συνδικαλιστικών και πολιτικών οργανώσεων.

Την Πέμπτη 17/3 κατέθεσαν αστυνομικοί μάρτυρες κατηγορίας που δεν αναγνώρισαν στο πρόσωπο του Άρη τον άνθρωπο που πυροβόλησε την κλούβα των ΜΑΤ. Η δίκη συνεχίζεται την Πέμπτη 24/3.

Θ.Κ.

Το 1858, έναν χρόνο μετά τη μεγαλύτερη μέχρι τότε κρίση της βρετανικής κυριαρχίας στην Ινδία λόγω της εξέγερσης των ινδών κληρωτών, ο αποικιακός διοικητής της Βεγγάλης, Sir William Herschel, έθεσε σε εφαρμογή ένα μέτρο που επρόκειτο να αποτελέσει την αρχή του σύγχρονου συστήματος ταυτοποίησης δακτυλικών αποτυπωμάτων. Με πρόφαση την πάταξη φαινομένων πλαστοπροσωπίας κατά την καταβολή συντάξεων και απώτερο στόχο τον εξορθολογισμό της βρετανικής κυριαρχίας και την εμπέδωσή της από τον ντόπιο πληθυσμό, ο Herschel διέταξε τη συλλογή δακτυλικών αποτυπωμάτων όλων των ινδών αποικιακών υπαλλήλων της περιφέρειάς του, και στη συνέχεια των φυλακισμένων.

Η χρησιμοποίηση δακτυλικών αποτυπωμάτων για την ταυτοποίηση ατόμων δεν αποτελούσε, φυσικά, μια ιστορικά άγνωστη πρακτική, ειδικά μάλιστα στον χώρο της νοτιοανατολικής Ασίας, όπου σχετικές τεχνικές αναγνώρισης φέρονται να έχουν παράδοση αιώνων. Το καινούργιο, ωστόσο, στην περίπτωση του βρετανού αποικιακού αξιωματούχου ήταν ότι για πρώτη φορά τα δακτυλικά αποτυπώματα εντάσσονταν με τρόπο συστηματικό στη λογική του κρατικού μηχανισμού, ως εργαλεία διοίκησης και ελέγχου, σε μια εποχή κατά την οποία η επίκληση στον βιολογικό παράγοντα νομιμοποιούσε αξιώσεις επιστημονικής αντικειμενικότητας και καθολικής αλήθειας.

Στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα, η χρήση βιολογικών κατηγοριών για την περιγραφή και ερμηνεία των κοινωνικών φαινομένων αποτελούσε συστατικό στοιχείο του ηγεμονικού, θετικιστικού επιστημονικού παραδείγματος. Στο πλαίσιο της θετικιστικής αντίληψης της κοινωνίας ως «οργανισμού» και, συνακόλουθα, της εγκληματικότητας ως «παθολογίας», εντάσσονται και οι συστηματικές απόπειρες αναζήτησης των αιτιών του προβλήματος στο ίδιο το σώμα του εγκληματία. Υιοθετώντας τις ανθρωπομετρικές μεθόδους που εφάρμοξε η ανθρωπολογική επιστήμη για την παρατήρηση των «αγρίων» στις αποικίες και την ιεραρχική ταξινόμηση των φυλετικών χαρακτηριστικών του ανθρώπινου είδους, η εγκληματική ανθρωπολογία συγκροτήθηκε ως επιστημονικός κλάδος στη δεκαετία του 1870 για την παρατήρηση των «αγρίων» των ευρωπαϊκών μητροπόλεων και την μέτρηση και ταξινόμηση του «εγκληματικού σώματος». Η εγκληματικότητα οπτικοποιήθηκε σε ένα πλήθος ορατών σημείων της ανθρώπινης φυσιολογίας. Μήκος οστών, διάπλαση μετώπου, απόσταση ματιών, σχήμα μύτης, αυτιών και σαγονιού, ελιές ή άλλα σημάδια μαρτυρούσαν όχι μόνο το σώμα του «εκ γενετής εγκληματία», αλλά και την προδιάθεση για το έγκλημα. Σε σχέση με προγενέστερες, θεολογικές ή ηθολογικές προσεγγίσεις του εγκλήματος ως «αμαρτίας» ή «κακού», οι νέες ερμηνείες διεκδικούσαν το προτέρημα της αντικειμενικότητας. Μιλούσαν με βιολογικούς και όχι ηθικούς όρους, συνεπώς προβάλλονταν ως αμερόληπτες, αντικειμενικές και επιστημονικές.

Αν σήμερα η περίπτωση του Cesare Lombroso και της θεωρίας του περί «εγκληματικών φυσιολογιών» αναφέρεται μόνο με ανεκδοτολογική διάθεση στους κύκλους των «φατισμένων» ταγών της σύγχρονης αστικής δημοκρατίας, αρκεί να θυμίσουμε ότι ο Lombroso δεν αποτελούσε παρά την ιταλική εκδοχή του

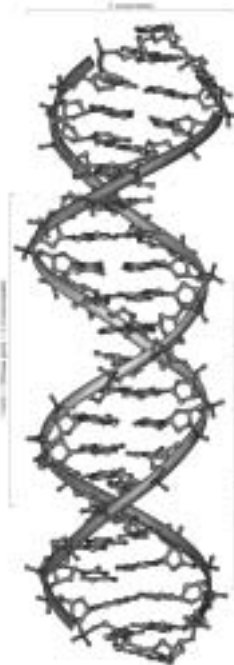
« μια μικρή

ηγεμονικού ευρωπαϊκού επιστημονικού παραδείγματος που ήταν σύμφυτο με τη συγκρότηση του αστικού-φιλελεύθερου κράτους και την αποικιοκρατία. Στο ίδιο πλαίσιο του επιστημονικού βιολογισμού και ρατσισμού που συνοδεύει τα πρώτα βήματα του σύγχρονου κατασταλτικού κράτους, είναι που προκύπτουν οι δύο βασικές μέθοδοι ταυτοποίησης υπόπτων μέχρι και τις πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα: η ανθρωπομετρία ή Bertillonage (από το όνομα του εμπνευστή της Alphonse Bertillon) και τα δακτυλικά αποτυπώματα.

Διεκδικώντας για τον εαυτό τους το προνόμιο της αλήθειας, οι δύο μέθοδοι ταυτοποίησης υπόπτων εκκινούσαν από διαφορετικές επιστημονικές αφετηρίες, αναπτύχθηκαν σε διαφορετικούς γεωγραφικούς χώρους και όπου συνυπήρξαν, η σχέση τους ήταν ανταγωνιστική. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, το γεωγραφικό πεδίο αναφοράς των δύο μεθόδων - Ευρώπη και βόρεια Αμερική για την ανθρωπομετρία, αποικίες και μεθόρια της καπιταλιστικής ανάπτυξης όπως η Αργεντινή, για τα δακτυλικά αποτυπώματα - έδρασε καθοριστικά στη διαμόρφωση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών τους.

Σε αντίθεση με τη λογική της εγκληματικής ανθρωπολογίας που χρησιμοποιούσε την ανθρωπομετρία προκειμένου να καταρτίσει κατηγορίες «εγκληματικών σωμάτων», η ανθρωπομετρική μέθοδος, που εισήγαγε στη δεκαετία του 1880 ο αξιωματούχος της αστυνομίας του Παρισιού Alphonse Bertillon, είχε στόχο την εξατομίκευση του «εγκληματικού σώματος». Ο Bertillon εφάρμοσε τη μέθοδο του σε περιπτώσεις υπόπτων ποινικών, χρησιμοποιώντας αυστηρά ατομικές φόρμουλες μετρήσεων που έδιναν αποτελέσματα που δεν μπορούσαν να αντιστοιχούν παρά σε ένα άτομο. Δημιούργησε έτσι ένα αρχείο ανθρωπομετρικών δεδομένων -μήκος αποτυπώματος ποδιού και παλάμης, μήκος βραχιόνων, διάμετρος κρανίου, σχήμα αυτιού κ.ά.- που θα μπορούσαν να συγκριθούν με δεδομένα από τον τόπο του εγκλήματος και να ταυτοποιηθεί ο δράστης. Η μέθοδος αυτή εγκαθίδρυε μία νέα σχέση της εξουσίας με το ανθρώπινο σώμα, πιο ουδέτερη, νηφάλια και πλησιέστερη στη σημερινή αντίληψη περί αντικειμενικότητας από αυτή της εγκληματικής ανθρωπολογίας. Η εγκληματικότητα δεν διαβάζεται πλέον στο σώμα, αλλά το σώμα χρησιμοποιείται ως ευρετήριο σε κάποιο γραπτό μητρώο εγκλημάτων μιας κρατικής αρχής.

Η ανθρωπομετρική μέθοδος διαδόθηκε γρήγορα και υιοθετήθηκε σε ολόκληρη την Ευρώπη και τη βόρεια Αμερική. Η εισροή του εξαθλιωμένου πλήθους στα κέντρα και τις παρυφές των βιομηχανικών πόλεων και οι άλλες «παθογένειες» της βιομηχανικής επανάστασης, έκαναν τους αστυνομικούς διευθυντές των ευρωπαϊκών μητροπόλεων ιδιαίτερα πρόθυμους στην υιοθέτηση των νέων επιστημονικών κατα-

Υποπτες ταυτότητες»

ιστορία των μεθόδων ταυτοποίησης

σταλτικών μέτρων. Κυρίως, όμως, ήταν η εντεινόμενη απειλή των κοινωνικών εκρήξεων και του αυξανόμενου πολιτικού ριζοσπαστισμού, που καθόριζε το πραγματικό πεδίο αναφοράς της μεθόδου. Το 1898 στο Διεθνές Αντί-Αναρχικό Συνέδριο που έγινε στη Ρώμη με αφορμή το εντεινόμενο κύμα βομβιστικών ενεργειών και δολοφονικών επιθέσεων εναντίον πολιτικών και τραπεζιτών από αναρχικούς στη Γαλλία και την Ιταλία, προσυπογράφηκε από τους συμμετέχοντες αστυνομικούς διευθυντές των διαφόρων χωρών η χρήση της ανθρωπομετρικής μεθόδου του Bertillon «στους εγκληματίες και τους αναρχικούς, χωρίς διάκριση», με στόχο τη δημιουργία ενός ομοιογενούς ευρωπαϊκού συστήματος ταυτοποίησης των «διεθνών τρομοκρατών». Αυτή ήταν και η ιδρυτική στιγμή της Interpol.

Στις αποικίες, αντίθετα, τα προβλήματα που είχαν να αντιμετωπίσουν οι κυρίαρχοι ήταν διαφορετικής φύσεως. Εδώ η ευρωπαϊκή ηγεμονία έπρεπε να εμπεδωθεί σε ένα τεράστιο, ορισμένες φορές και εχθρικό, πλήθος που είχε διαφορετικούς τρόπους οργάνωσης της κοινωνίας και σύλληψης της πραγματικότητας απ' ό,τι ο ευρωπαϊκός κανόνας και που οι κυρίαρχοι θεωρούσαν φυλετικά και πολιτισμικά κατώτερο. Στις αποικίες η ανθρωπομετρική μέθοδος που βασιζόταν στην υπόθεση ότι κάθε άνθρωπος έχει τα δικά του μοναδικά μορφολογικά χαρακτηριστικά, δεν μπορούσε να εφαρμοστεί, για τον απλούστατο λόγο ότι οι αποικιοκράτες αξιωματούχοι έβλεπαν όλους τους μη λευκούς ως ίδιους. Η λύση που δόθηκε ήταν τα δακτυλικά αποτυπώματα. Την αρχική ιδέα του William Herschel επεξεργάστηκαν στη συνέχεια άλλοι βρετανοί αξιωματούχοι στην Ινδία, με αποτέλεσμα στα τέλη του 19ου αιώνα η δακτυλοσκόπηση να είναι η δεύτερη επίσημη μέθοδος ταυτοποίησης υπόπτων.

Φέροντας στον πυρήνα της τη ρατσιστική ιδέα της κατωτερότητας των μη λευκών φυλών, η μέθοδος των δακτυλικών αποτυπωμάτων διαδόθηκε στις αποικίες και σε χώρες με έντονη μεταναστευτική εισροή, όπως η Αργεντινή. Στις ΗΠΑ εφαρμόστηκε στις αρχές του 20ού αιώνα αποκλειστικά στους ασιατές υποτρόπους. Στην Ευρώπη η υποδοχή της δακτυλοσκόπησης ήταν άκρως διστακτική. Θεωρούνταν ακατάλληλη για τη λευκή φυλή, κατώτερη, αναξιόπιστη και μη επιστημονική. Σε σχέση με την ανθρωπο-

μετρία που είχε την αίγλη της επιστήμης, η δακτυλοσκόπηση θεωρούνταν απλά ως τεχνολογία, ενώ στη θέση του ειδικευμένου ανθρωπομέτρου, ο δακτυλοσκόπος φάνταζε ως ανειδίκευτος εργάτης. Ως φθηνή μέθοδος που ήταν, χρησιμοποιήθηκε πάντως σε Ευρώπη και ΗΠΑ για την εξιχνίαση υποθέσεων χαμηλής έντασης, που η σοβαρότητά τους δεν ήταν τέτοια ώστε να δικαιολογεί την επιστημονικά ανώτερη και δαπανηρή μέθοδο της ανθρωπομετρίας. Μόνο κατώτατα δικαστήρια έκαναν δεκτές ταυτοποιήσεις που στηρίζονταν σε δακτυλικά αποτυπώματα χωρίς άλλα αποδεικτικά στοιχεία. Από την άλλη, επιτυχίες της μεθόδου στο επίπεδο της μικρής εγκληματικότητας ήταν αυτές που της άνοιξαν την πόρτα των ανώτερων δικαστηρίων και εξασφάλισαν την εμπιστοσύνη της κοινωνίας προς αυτήν. Μέχρι το 1920 η δακτυλοσκόπηση είχε εκτοπίσει την ανθρωπομετρία και είχε γίνει η κυρίαρχη μέθοδος ταυτοποίησης υπόπτων.

Προϊόν του διανοητικού κλίματος του βιολογισμού και του ρατσισμού του ύστερου 19ου αιώνα, εργαλείο της αποικιοκρατίας και του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, η ταυτοποίηση με δακτυλικά αποτυπώματα κατόρθωσε από αμφισβητούμενη μέθοδος να γίνει ένα από τα ισχυρότερα και αδιαμφισβήτητα συστήματα αλήθειας στον κόσμο. Τα δακτυλικά αποτυπώματα έγιναν το πλέον αξιόπιστο πειστήριο ενοχής στα ποινικά δικαστήρια, με δικαστές και ενόρκους να συναινούν ως προς την εγκυρότητά τους. Απέβησαν στην κυριολεξία ζήτημα ζωής ή θανάτου.

Ο λόγος που επιλέξαμε να ασχοληθούμε με την ιστορία των δακτυλικών αποτυπωμάτων είναι ακριβώς επειδή σήμερα μια νέα μέθοδος ταυτοποίησης, αυτή του DNA, διεκδικεί τη θέση του νέου, αδιαμφισβήτητου συστήματος αλήθειας. Όπως και στην περίπτωση της μετάβασης από την ανθρωπομετρία στα δακτυλικά αποτυπώματα, έτσι και εδώ, δεν έχουμε να κάνουμε με μια εξέλιξη ή τελειοποίηση του ίδιου συστήματος, αλλά με δύο διαφορετικές επιστημονικές αφηρητές και ανταγωνιστικές λογικές συστήματα ταυτοποίησης που εγκαθιδρύουν βασιλεία καθολικής αλήθειας. Στόχος μας δεν είναι φυσικά να υπερασπιστούμε την «αλήθεια» των δακτυλικών αποτυπωμάτων έναντι της διαφιλονικούμενης ακόμη και σε επιστημονικούς και δικαστικούς κύκλους «αλήθειας» της ταυτοποίησης DNA, αλλά να

δείξουμε ότι και τα δύο συστήματα αλήθειας είναι προϊόντα ιστορικά καθορισμένων κοινωνικών σχέσεων και νοητικών παραδειγμάτων. Η αλήθεια που επικαλούνται δεν είναι παρά η αλήθεια του ρατσιστικού, καταπιεστικού, καπιταλιστικού συστήματος στο οποίο αναπτύχθηκαν.

Στη λογική, τη ρητορική και την τεχνολογία των διαφόρων μεθόδων ταυτοποίησης αντανακλώνται το μέγεθος της εξουσιαστικής εμβολής αλλά και η ένταση των ταξικών συγκρούσεων. Αν η μέθοδος ταυτοποίησης δακτυλικών αποτυπωμάτων εξασφάλισε την κοινωνική αποδοχή της στις καπιταλιστικές φιλελεύθερες δημοκρατίες, αποσιωπώντας προσηκτικά τη ρατσιστική της καταγωγή, στην εποχή της πλανητικής κυριαρχίας και του καπιταλιστικού ολοκληρωτισμού η μέθοδος της ταυτοποίησης DNA, με τη βιολογική ρητορική της, φέρει εκ νέου στο προσκήνιο τη συζήτηση περί γονιδιακής ερμηνείας της εγκληματικότητας. Στην εποχή της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης το παλιό θετικιστικό όνειρο της ανεύρεσης του γονιδίου του εγκληματία επιστρέφει μαζί με νέο-ευγονικούς πόθους. Η μετάβαση από τη δακτυλοσκόπηση στη γενετική ταυτοποίηση μεταβάλλει, παράλληλα, και τους όρους παραγωγής της επικαλούμενης «αλήθειας». Αν η ταυτοποίηση των δακτυλικών αποτυπωμάτων είναι στην ουσία της μια λογιστική τεχνολογία, συμβατή με το φροντιστικό πλαίσιο στο οποίο αναπτύχθηκε, η ταυτοποίηση του DNA είναι μια

μέθοδος υψηλής επιστημονικής εξειδίκευσης που επιτελείται από βαθμοφόρους επιστήμονες στα εργαστήρια της ασφάλειας. Η παραγωγή της αλήθειας απομακρύνεται ακόμα περισσότερο από τον κοινωνικό έλεγχο, γίνεται στην κυριολεξία ένα προϊόν αστυνομικού εργαστηρίου.

Η ιστορία των δακτυλικών αποτυπωμάτων δείχνει, όμως, και κάτι ακόμα. Ότι τα νέα κατασταλτικά παραδείγματα δεν μπορούν να δημιουργήσουν ισχυρά συστήματα αλήθειας, αν δεν εξασφαλίσουν κοινωνική νομιμοποίηση. Στις νεωτερικά οργανωμένες κοινωνίες του μεσοπολέμου η κοινωνική αποδοχή της δακτυλοσκόπησης στηρίχθηκε στην ευκολία της συγκεκριμένης μεθόδου να εξιχνιάζει υποθέσεις μικρής εγκληματικότητας που διερχόταν τον καθημερινό κοινωνικό ιστό. Στην εποχή της κοινωνικής αποδόμησης, της γενικευμένης ανασφάλειας και των πλανητικών ανθρωπίνων χωματερών, η κοινωνική νομιμοποίηση της μεθόδου ταυτοποίησης DNA επιχειρείται μέσω της ταύτισής της με την εξιχνίαση υποθέσεων που εμπεριέχουν το «εξαιρετικό», το «ηθικό», το «δραματικό», ή το «φρικώδες».

Σήμερα στο πρόσωπο του αγωνιστή Άρη Σειρηνίδη η ελληνική αστυνομία επιχειρεί ένα διπλό πείραμα. Αφενός, να μεταφέρει το DNA από τον χώρο του «εξαιρετικού», του «ηθικού», του «δραματικού» και του «φρικώδους» στον χώρο των πολιτικών διώξεων. Αφετέρου, να καταστήσει τη μέθοδο ταυ-

τοποίησης DNA το νέο αποκλειστικό σύστημα αλήθειας στα ελληνικά δικαστήρια. Η γελοιότητα του κατηγορητηρίου και η επιδεικτική περιφρόνηση από πλευράς δικαστών των απαλλακτικών για τον σύντροφο μαρτυρικών καταθέσεων και δακτυλοσκοπικών δεδομένων που εμπεριέχονται στη δικογραφία, αποδεικνύουν πως το διακύβευμα είναι η αλλαγή κατασταλτικού παραδείγματος. Τους λείπει μόνο η κοινωνική νομιμοποίηση.

Είναι ακριβώς για αυτό τον λόγο που αλληλεγγύη στον Άρη Σειρηνίδη δεν είναι μόνο η αλληλεγγύη απέναντι στον συνεπή κοινωνικό αγωνιστή και σύντροφο. Είναι η αντίσταση ενάντια σε μια ιστορική επίθεση του κράτους ενάντια στην αγωνιζόμενη κοινωνία. Αυτή, που δεν έχει πει ακόμη την τελευταία της λέξη.

B.S.

[Από την προοίμια της Προπομπής αλληλεγγύης στον Άρη Σειρηνίδη: Σύγχρονες πολιτικές διώξεις και DNA. Διερεύνηση του νέου κατασταλτικού παραδείγματος με αφορμή την υπόθεση του Άρη Σειρηνίδη.]

ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΜΑΣ

Εμπνεασμένοι από τις αμερικανικές αστυνομικές ταινίες, οι της «αντι» τρομοκρατικής υπηρεσίας, με κουκούλες και πιστόλες, εισέβαλλαν τα ξημερώματα της Δευτέρας 14/3 σε διαμέρισμα σε γειτονιά της Ν. Ιωνίας προκειμένου να συλλάβουν «καταζητούμενους τρομοκράτες» της οργάνωσης Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς. Παρά το γεγονός ότι η όλη σύλληψη κράτησε ελάχιστα λεπτά της ώρας, για τις ανάγκες των δελτίων ειδήσεων δυο οικοδομικά τετράγωνα παρέμεναν αποκλεισμένα από αστυνομικές δυνάμεις πλήθος ασφαλιτών για ένα σπίτι που παρακολουθείτο για περισσότερο από δυο μήνες όπως δηλώθηκε από την αστυνομία.

Η εργατική γειτονιά της Νέας Ιωνίας, με πλήθος ανέργων και χαμηλοσυνταξιούχων ένοιωσε το φόβο και το τρόμο των «αδίστακτων τρομοκρατών», αφού τα παπαγάκια της αστυνομίας προσπαθούσαν να νομιμοποιήσουν τον αποκλεισμό ολόκληρης γειτονιάς και να εμφανιστούν οι προστάτες του λαού. Όχι τυχαία, η καταπολέμηση της «τρομοκρατίας» συνδέεται σχεδόν ταυτόχρονα με πολύ σοβαρές εξελίξεις στο μνημονιακό μέτωπο, σχεδόν ταυτόχρονα με την «ηρωική» προσπάθεια του ΓΑΠ να σώσει την Ελλάδα. Γι αυτό, η απογευματινή μας επίσκεψη, με πορεία και συνθήματα, στον αποκλεισμένο χώρο

αφορούσε την απόρριψη του ιδιότυπου κινηματογραφικού γυρίσματος της αστυνομίας, εμπνευσμένο όπως φαίνεται από τους επιστήθιους φίλους του Χρυσόχοϊδη και νυν συνεργάτες του Παπουσιού.

Με το σύνθημα, «αν δεν αντισταθούμε σ' όλες τις γειτονίες, οι πόλεις μας θα γίνουν μοντέρνες φυλακές», προκλήθηκε ένας σχετικός πανικός ελάχιστων αστυνομικών που φυλούσαν τα λάφυρα του πολέμου...

Να φύγουν από τις γειτονίες μας οι μπάσοι. Έχουμε αρκετούς τρομοκράτες στη κυβέρνηση στην ΕΕ και το ΔΝΤ. Δεν χρειαζόμαστε τη προστασία τους.

Ήλθαν με το κεφάλι ψηλά με τα δάκτυλα να σχηματίζουν το σήμα της νίκης. Ήλθαν από την Κρήτη, τα χαράματα της Κυριακής 23 Ιανουαρίου για να διεκδικήσουν νομιμοποίηση και ίσα εργασιακά δικαιώματα. Ήταν αποφασισμένοι να δώσουν και τη ζωή τους για να μπορούν να ζουν σαν άνθρωποι. Χωρίς μεγάλα λόγια έδειξαν με μια απεργία πείνας 44 ημερών, από τις 25 Ιανουαρίου ως τις 9 Μαρτίου, πως ό,τι λένε το εννοούν. Μπορείτε να μας πάρετε νεκρούς, δεν υποχωρούμε αν δεν δικαιωθούμε. Έφυγαν με το κεφάλι ψηλά. Με την αξιοπρέπεια του αγωνιστή.

Μέσα σε κλίμα συγκίνησης οι μετανάστες απεργοί πείνας άφησαν το νεοκλασικό κτήριο Υπατία, στη συμβολή Ηπείρου και Πατησίων, στην Αθήνα, και απ' το λιμάνι του Πειραιά αναχώρησαν, το βράδυ της Δευτέρας 14 Μαρτίου, για τα Χανιά. Αγκαλιές, φιλήματα με τους αλληλέγγυους και υποσχέσεις για νέους, μεγάλους και κοινούς αγώνες. Αναμνηστικές φωτογραφίες, δεν θα σας ξεχάσουμε ποτέ.

Η συγκίνηση έφθασε στο αποκορύφωμα στην προβλήτα του λιμανιού, λίγο πριν το πλοίο Λατώ αποπλεύσει για Κρήτη. Γροθιές υψωμένες και συνθήματα αλληλεγγύης. «Η αλληλεγγύη το όπλο των λαών, πόλεμος στον πόλεμο των αφεντικών» και «Οι μετανάστες είναι της γης οι κολασμένοι στον κόσμο των αφεντικών είμαστε όλοι ξένοι»... Και μετά, όταν η πλειοψηφία είχε ανέβει στο πλοίο, από την κουπαστή αντάλλαξαν συνθήματα στα αραβικά με μερικές δεκάδες συμπατριώτες τους που θα έμεναν πίσω. Κι ένα κοινό, ελληνοαραβικό: «Νίκη στην Intifada».

Η καρδιά των μεταναστών δεν περιγράφεται. Νοιώθουν πως έκαναν κάτι πολύ μεγάλο. «Φεύγουμε με το κεφάλι ψηλά», λέει ο Ρασιόν από το Μαρόκο. «Θα συνεχίσουμε τους αγώνες» λέει ο Αμπντούλ από το Φόρουμ Μεταναστών Κρήτης.

Η μάχη των 300 μεταναστών με όπλο την απεργία πείνας, δηλαδή με διακύβευμα την ίδια τη ζωή τους, έληξε με σημαντική νίκη. Μια νίκη όχι μόνο των 300 μεταναστών εργατών, αλλά ολόκληρης της εργατικής τάξης.

Λίγο πριν φθάσουν στο θάνατο, την 44η ημέρα απεργίας πείνας και με σχεδόν 100 απεργούς πείνας στα νοσοκομεία, η κυβέρνηση, ύστερα από συνάντηση στα γραφεία της ΓΣΕΕ επιτροπής των μεταναστών με τέσσερις υπουργούς αποφάσισε να ικανοποιήσει μέρος των αιτημάτων τους.

- Συγκεκριμένα:
- ★ Οι απεργοί πείνας μετανάστες υπάγονται στο δέον καθεστώς ανοχής, που θα ανανεώνεται ανά 6 μήνες, επί αόριστον.
  - ★ Τους χορηγούνται ταξιδιωτικά

Η μάχη των 300 μεταναστών Μάχη της εργατικής τάξης

έγγραφα για να μπορούν να μεταβούν στις χώρες τους και να επιστρέψουν με την επίκληση ανθρωπιστικών λόγων.

- ★ Τα έτη νομιμοποίησης μειώνονται από τα 12 χρόνια παραμονής στην Ελλάδα στα 8. Αυτό ισχύει για όλους τους μετανάστες.
- ★ Τα απαιτούμενα έσοδα για την παραμονή τους στην Ελλάδα μειώνονται από 200 σε 120 (κι αυτό ισχύει για όλους τους μετανάστες).
- ★ Κι ένα παράπλευρο αποτέλεσμα που αφορά και πολλές χιλιάδες έλληνες εργαζόμενους, τα αναγκαία έσοδα για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη μειώνονται από 80 σε 50, για όλους, μετανάστες και έλληνες.

Τα μέτρα περιέχουν ασάφειες. Καθώς η κυβέρνηση παραπαίει ανάμεσα στις απαιτήσεις των δεξιών αντιπάλων/στηριγμάτων της και τις πτήσεις των αγωνιζόμενων μεταναστών, ανάμεσα στη σκληρή γραμμή της μηδενικής ανοχής και τις υποχωρήσεις (όταν οι ταξικοί αγώνες την κολλάνε στον τοίχο), η υλοποίησή τους θα κριθεί από την παραπέρα πορεία της ταξικής πάλης. Ωστόσο, τα μέτρα κριθηκαν ικανοποιητικά από τη συνέλευση των απεργών πείνας.

Ζήτημα όλης της εργατικής τάξης

Η συμφωνία είναι μια νίκη των ηρωικών μεταναστών πείνας. Και νίκη ολόκληρης της εργατικής τάξης. Είναι πρώτη φορά που δίνεται ένας τέτοιος αγώνας. Σποραδικοί αγώνες μεταναστών εργατών έχουν ήδη δοθεί σε διάφορες περιοχές, στη διάρκεια των Ολυμπιακών αγώνων (μετά από «ατυχήματα»-εγκλήματα), στη Μυτιλήνη, τη Λακωνία, στην Κρήτη με απεργία πείνας κ.λπ. Όμως, είναι πρώτη φορά, στις νέες συνθήκες ανασύνθεσης της εργατικής τάξης, που οι μετανάστες με τον αγώνα τους – με μια ακραία μορφή πάλης – έρχονται στο προσκήνιο της πολιτικής ζωής. Ήλθαν στο προσκήνιο όχι εκλιπαρώντας ελεημοσύνη και φιλανθρωπία, αλλά διεκδικώντας εργατικά δικαιώματα, ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση και αδικία.

Επί ενάμισι μήνα, από την πρώτη στιγμή που μπήκαν στη Νομική Σχολή στις 25 Ιανουαρίου, μέχρι τον εξαναγκασμό τους από τα ΜΑΤ σε μετεγκατάσταση στο κτήριο Υπατία κάτω από τα ουρλιαχτά

για το «άσυλο», και μέχρι τις 9 Μαρτίου, ο αγώνας τους αποτέλεσε ένα σημείο έντονης αντιπαράθεσης στην ελληνική κοινωνία. Σημείο αντιπαράθεσης στα κλιμάκια των «από πάνω», στη Βουλή και στα κανάλια, αντιπαράθεσης με τους φασιστορατσιστές, αλλά και προβληματισμού των «από κάτω».

Η αποφασιστικότητα των μεταναστών απεργών πείνας να φθάσουν μέχρι το τέλος, ο αγώνας χωρίς διαμεσολάβηση, μέσα από γενικές συνελεύσεις, ήταν ο καθοριστικός παράγοντας. Συγχρόνως, το κίνημα αλληλεγγύης, υπό το σχήμα της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης, με σημαντική συμπαράσταση εργαζομένων, διανοούμενων και νεολαίας, οργανώσεων και ομάδων της αριστεράς και αναρχίας, οργανωμένων και ανέκδοτων, ενίσχυαν πρακτικά και πολιτικά τους απεργούς πείνας και εξασφάλιζαν τη δυνατότητα να συνεχίζεται ο αγώνας.

Ο αγώνας των 300 μεταναστών εργατών είναι μια μεγάλη στιγμή στην αναγκαία διαμόρφωση νέων σχέσεων στο εσωτερικό της εργατικής τάξης, στις νέες συνθήκες ανασύνθεσης της εργατικής τάξης, που διαμορφώθηκαν τα τελευταία 20 χρόνια στο έδαφος της λεγόμενης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και κρεοκοπίας. Η εργατική τάξη σε μεγάλο βαθμό έχει αλλάξει, αν και αυτό δεν έχει επαρκώς συνειδητοποιηθεί από τα εργατικά συνδικάτα ή τις εργατικές πολιτικές οργανώσεις και συλλογικότητες. Οι μετανάστες αντιμετωπίζονται όχι μόνο ως φθηνή εργατική δύναμη από το κεφάλαιο μεγάλο ή μικρό, αλλά και ως παρίες ακόμη και από καμπλότερα κοινωνικά στρώματα, που αντί να βλέπουν την αιτία της δικής τους έκπτωσης και εξαθλίωσης στο κυρίαρχο καπιταλιστικό σύστημα, τη βλέπουν στο πρόσωπο του κατατρεγμένου μετανάστη εργάτη. Για ορισμένα μικροαστικά και περιθωριοποιημένα εργατικά στρώματα είναι πιο εύκολο να τα βάζουν με τους «παρακατιανούς» παρά με τους «από πάνω».

Η αναγκαία πορεία ένταξης των μεταναστών εργατών στο «κανονικό» εργατικό δυναμικό – με ίσα δικαιώματα (και υποχρεώσεις, τονίζουν οι ίδιοι) – δεν είναι εύκολη υπόθεση. Αρκεί να αναλογιστούμε, ότι η «ένταξη» των μικρασιατών προσφύγων της Μικρασιατικής καταστροφής του 1922 επιτεύχθηκε μέσα από την επανάσταση του

1941-49. Έστω και αν ήταν «φυλετικά» έλληνες, οι ξεριζωμένοι από τον πόλεμο πρόσφυγες δεν έπαυαν να είναι ξένοι, οι δε γυναίκες «παστρικές» για τους αγρόικους παλαιοελλαδίτες. Ο αγώνας των 300 μεταναστών εργατών αναδεικνύοντας τον εργάτη ως αγωνιζόμενο υποκείμενο δημιουργεί τις προϋποθέσεις για εξύψωση όχι του μετανάστη, αλλά του εργάτη, ντόπιου και ξένου στο επίπεδο της ιστορίας και της κοινωνικής χειραφέτησης, για την κατάργηση της διάκρισης μετανάστης, ξένου ή ντόπιου, ακόμη και του προσδιορισμού «εργάτης» με την καταστροφή του συστήματος μισθωτής δουλειάς.

Η απεργία πείνας των 300 μεταναστών εργατών ανέδειξε τα μεγάλα ελλείμματα της ελληνικής κοινωνίας. Πέρα από το υπαρκτό, αλλά μειωμένο, τμήμα ακροδεξιού ρατσισμού, ένα άλλο τμήμα, ίσως το πλειοψηφούν, στέκεται φοβισμένο από τα μεταναστευτικά κύματα. Το σύνθημα που ακούγεται «πόσους μετανάστες μπορεί να αντέξει η Ελλάδα» είναι μέτρο της αμνηστίας μπροστά στα μεταναστευτικά ρεύματα που προκαλεί η κρίση του καπιταλισμού. Σ' αυτό το στρώμα επιχειρούν να αλιεύσουν οι φαιοκίτρινες του ναζισμού και της «καθαρότητας του αίματος». Εδώ την απάντηση δεν μπορεί να τη δώσει ένας ρηκός και φιλανθρωπικός φιλο-μεταναστευτικός λόγος, αλλά μια ταξική ανάλυση που θα οπλίζει την ταξική απελευθερωτική πάλη.

Οι μετανάστες είναι της γης οι κολασμένοι. Δεν θαλασοπνίγονται για να κάνουν τουρισμό στην Ελλάδα και στην Ευρώπη. Είναι τα κύματα που προκαλεί το «τσουνάμι» της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, της οικονομικής κρεοκοπίας και της καταστροφής της φύσης στις χώρες του Μαγκρέμπ, της Αφρικής και της Ασίας, των πολέμων και των δικτατοριών δυτικής –ιμπεριαλιστικής– έμπνευσης και στήριξης. Η μετανάστευ-

Οι απεργοί πείνας μαζί με αλληλέγγυους

ση είναι το παράγωγο της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, όπως τα δημοσιονομικά χρέη που έφεραν την Ελλάδα στη μέγγενη του ΔΝΤ και της Τρόικας, στην αποβιομηχάνιση, το κλείσιμο των καταστημάτων και την καταστροφή της αγροτικής παραγωγής (που θα ήταν σε αφάνταστα μεγαλύτερη κλίμακα χωρίς τους μετανάστες). Η πολιτική πάλη ενάντια στα ξενοφοβικά σύνδρομα είναι το καθήκον του σημαντικού κομματιού της εργατικής τάξης και της διανοήσης που στάθηκε στο πλευρό των μεταναστών. Η εργατική τάξη και οι καταπιεσμένοι δεν μπορούν να διεκδικήσουν την ελευθερία τους αν δεν ελευθερωθούν από τις προλήψεις που τους κρατούν δεμένους στο υπάρχον, άθλιο, ταξικό σύστημα.

Η απεργία πείνας ανέδειξε επίσης την ανεπάρκεια (για να μην χρησιμοποιήσω τη λέξη καταστροφή) μεγάλων τμημάτων της αριστεράς και της... αναρχίας. Και δεν αναφερόμαστε μόνο στο ΚΚΕ, που μετά την αρχική, ανοικτά εκθροική στάση του είχε μια κοινοβουλευτικού και διπλωματικού χαρακτήρα σχέση με την απεργία πείνας. Ούτε στις διαφορετικές τάσεις του ΣΥΡΙΖΑ, που κυμάνθηκαν από τις ανοικτές επιθέσεις για την δόθεν

απεργών πείνας δικής τάξης

απεργούς, λίγο πριν αποπλεύσουν με το πλοίο για τα Χανιά

παραβίαση του ασύλου, ως την σημαντική στήριξη του αγώνα από μέλη του ΣΥΝ και ιδίως της νεολαίας του. Μιλάμε για το μεγαλύτερο μέρος της λεγόμενης εξωκοινοβουλευτικής, ριζοσπαστικής αριστεράς, που έλαμψε δια της απουσίας της και από την έμπρακτη ενίσχυση των απεργών πεί-

νας και από την πολιτική ενίσχυση με συμμετοχή στις διαδηλώσεις αλληλεγγύης – όταν δεν έκανε διασπαστικές απόπειρες. Το ίδιο και οι επαγγελματίες του ρεφορμιστικού αντιρατσισμού, αλλά και πολλές απ' τις ομάδες της αναρχίας... Ούτε, μπορεί κανείς να κρύβεται πίσω από τις υπαρ-

ΦΕΥΓΟΥΝ
ΜΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ
ΨΗΛΑ

κτές ανεπάρκειες της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης για να δικαιολογεί την έμπρακτη αποχή του.

Ο αγώνας των μεταναστών εργατών με την απεργία πείνας δεν ήταν ένα δευτερεύον ζήτημα στο οποίο μπορούσε κανείς να μετέχει ή όχι. Είναι ταξικός αγώνας από το μέλλον, οι όροι του οποίου έχουν διαμορφωθεί στο παρόν. Η προοπτική της επερχόμενης εργατικής επανάστασης είναι συνυφασμένη με το ζήτημα των μεταναστών εργατών.

Θόδωρος
Κουτσουμπός

“ Δε μπορεί να μετρηθεί η χαρά ενός καταπιεσμένου που καταφέρνει μια πρώτη νίκη ”

Τις τελευταίες πενήντα περίπου μέρες είχαμε την τύχη να σταθούμε δίπλα σε έναν Αγώνα. Να τον νιώσουμε στο πετσί μας, να ζήσουμε τις αγωνίες του, να κρυσώσουμε μαζί του. Να βιώσουμε την αλληλεγγύη σε αυτόν. Να σμιξουμε με ανθρώπους άορατους, με τους «χωρίς χαρτιά» 300 απεργούς πείνας μετανάστες εργάτες. Με τα ταξικά μας αδέρφια. Αυτοί οι «απόβλητοι», οι κολασμένοι, αποφάσισαν να σηκωθούν στα πόδια τους και να σταθούν όρθιοι ενάντια σε κάθε δαίμονα. Και στάθηκαν γίγαντες. Ενωμένοι σα γροθιά. Και νίκησαν. Τα παρακάτω αποτελούν το δικό μου «ευχαριστώ» σε εκείνους.

Την επομένη της ημέρας που έληξε η απεργία πείνας ξαναπήγα στο νοσοκομείο «μου», στο Αγ. Όλγας, που νοσηλεύονταν κάποιοι από τους απεργούς. Με διάθεση παιδική. Σαν αγγελιοφόρος χαρμόσυνων μηνυμάτων. Λαχταρούσα να μεταφέρω λίγο από το κλίμα γιορτής της Υπατίας το προηγούμενο το βράδυ. Τις αγκαλιές των απεργών συνόδεψε ένα σπαστό «ευχαριστώ» από μέρους τους. Με ισοπέδωσε αυτό το «ευχαριστώ». Με ξέσκισε. Προσπάθησα να τους εξηγήσω ότι εμείς τους ευχαριστούμε.

Δε μπορεί να μετρηθεί η χαρά ενός καταπιεσμένου που καταφέρνει μια πρώτη νίκη. Εκείνες τις στιγμές συνειδητοποιήσαμε και οι δυο μας ότι αυτό με το οποίο κοιμόμαστε και ξυπνάγαμε τόσες μέρες δεν είναι πια μια προσμονή, μια υπόσχεση, μια ελπίδα. Είναι ο καρπός του αγώνα και της συντροφικότητας και το ξαναρίζωμα στη γη, στο πραγματικό. Σε ένα πραγματικό όμως λίγο πιο κοντά

πάει την ενότητα ντόπιων και μεταναστών. Μια παραίσθηση που σκοπό έχει να αποσυνδέσει τον αγώνα εν τη γενέσει του από τη νίκη. Αυτή η παραίσθηση τσακίστηκε, έγινε κομμάτια αυτές τις μέρες, με τη δικαίωση του αγώνα των απεργών. Με το σμίξιμο ντόπιων και μεταναστών. Με την προβολή και την επικράτηση του δίκαιου έναντι του «ρεαλιστικού». Εκεί τελειώνει και η απάθεια, χάνει τη νομιμοποίησή της στις συνειδήσεις των καταπιεσμένων.

στον κόσμο που ονειρευόμαστε. Προτιμάτε «ελάχιστα»; ελάχιστα πιο κοντά τότε. Αυτό που μετράει είναι το σπάσιμο της απάθειας. Το σπάσιμο της παραίσθησης. Της παραίσθησης που σου προσφέρεται απλόχερα από όλο το φάσμα των «από τα πάνω» προκειμένου να «σπάσεις» και να τα παρατήσεις πριν καν ξεκινήσεις.

Από τη μια τα αιτήματα των απεργών, το δίκαιο του αγώνα τους. Από την άλλη η ιδεολογία του «εφικτού», οι ανάγκες του συστήματος, το σύστημα έκτακτης ανάγκης. Πόσοι τσακωμοί, πόσες ατελείωτες συζητήσεις με φίλους και συγγενείς. Ανάμεσα στις δυο αντιλήψεις υπάρχει ένα φίλτρο, η οθόνη των ΜΜΕ που μεγεθύνει τις ανάγκες του συστήματος και την ιδεολογία του «εφικτού». Το παραμορφωτικό ερώτημα: «μα πόσοι τελικά χωράμε»;;; Το πραγματικό πρόσωπο του φασισμού κρύβεται επιδέξια κάτω από το χαλί. Και μέανουν δυο επιλογές ξεγυμνωμένες από πολιτικές σκοπιμότητες. Η επιλογή της υπεράσπισης του δίκαιου, του «ουτοπικού», η διαρκής αποστασιοποίηση από το «ρεαλιστικό», το «εφικτό», δημιουργεί το χάσμα μεταξύ «θέλω» και «γίνεται», μεταξύ «δικαιούμαι» και «χωράω».

Το δίκαιο παρουσιάζεται σε μια παραίσθηση μέσα στην αστική νομιμότητα. Μια παραίσθηση που επίσης χτυ-

Όταν πήγαίνα στο νοσοκομείο και με ρώταγε ο Σαϊντ «τι νέα από έξω, τι γίνεται, πώς πάει», του απαντούσα ότι μέρα με τη μέρα πάει καλύτερα και πως θα νικήσουμε στο τέλος. «Την άλλη βδομάδα»; «ναι, την βδομάδα που έρχεται». Το πίστευα, ναι, αλλά από ένα σημείο και μετά δε μπορείς να ξεχωρίσεις τη γραμμή που χωρίζει το δίκαιο από το «παράνομο». Βρέθηκα απροετοίμαστος, να πρέπει να ψηλώσω κι άλλο για να φτάσω δίπλα του. Ο απεργός πείνας, 40 μέρες χωρίς φαί, με τραβούσε να ψηλώσω. Να μη χάσω το κουράγιο μου, ποιος, εγώ ο φαγωμένος, ο χορτάτος.

Ο αγώνας τους ήταν εκεί μπροστά μας, πραγματικός. Ζωντανός. Δε μεσολαβούσε καμία οθόνη, κανένα μέσο. Και ο αγώνας τους ήταν πιο μεγάλος από όλους μας. Άμεσος και ειλικρινής. Χωρίς καβάντζα καμιά. Μας δόθηκε σα δώρο ακριβό η αλληλεγγύη σε αυτόν τον αγώνα, σα δώρο από το μέλλον. Για το μέλλον. Ο δρόμος της βαθιάς ψυχής. Και τους το χρωστάω αυτό. Τίποτα δεν τελείωσε, όλα συνεχίζονται σε άλλη βάση, με το προηγούμενο της νίκης. Η αγωνιστικότητα, η αποφασιστικότητα, η συντροφικότητα και η αλληλεγγύη τα όπλα μας.

Χρήστος Κ.

Ιαπωνία

Ο πυρηνικός Godzilla μας απειλεί!!

☛ Σύμφωνοι.

Δεν ήταν και ό,τι πιο συνηθισμένο ένας σεισμός της τάξης των 9 βαθμών της κλίμακας ρίχτερ. Αλλά υποτίθεται ότι στη χώρα του Ανατέλλοντος Ηλίου, την τρίτη μεγαλύτερη οικονομία του πλανήτη που έχει μάθει να ζει με τους ισχυρότατους σεισμούς, θα έπρεπε να είχε προβλεφθεί.

☛ Σύμφωνοι.

Δεν είναι ό,τι πιο συνηθισμένο ένα μεγάλο τσουνάμι με ύψος που έφτασε ακόμη και τα 10 μέτρα πλημμυρίζοντας τις ακτές της χώρας και φτάνοντας μέχρι και την Παπούα, Νέα Γουινέα, την Καλιφόρνια και την Χιλή. Αλλά αυτό δεν γίνεται πρώτη φορά στη χώρα αυτή μετά από σεισμό. Το ίδιο ακριβώς είχε γίνει και στον 18ο αιώνα στην ίδια περιοχή με το ίδιο επίκεντρο και με τον ίδιο τύπο τσουνάμι. Άλλωστε και η λέξη τσουνάμι είναι γιαπωνέζικη.

☛ Σύμφωνοι.

Το μέγεθος της φυσικής καταστροφής είναι τέτοιο που δημιουργεί βιβλικού τύπου αλλαγές. Υπολογίζεται ότι η Ιαπωνία μετακινήθηκε κατά 4 μέτρα, ενώ συνολικά ο άξονας της Γης κατά 17 εκατοστά. Η μέρα μίκρυνε κατά 1,5 δευτερόλεπτο.

Αλλά η τεχνολογία και η επιστήμη, ειδικά σε χώρες σαν την Ιαπωνία, έχουν κάνει τέτοια άλματα που να μπορούν να προετοιμάζονται για τόσο μεγάλες καταστροφές.

Από την εποχή της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι, όταν ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός επέλεξε να χρησιμοποιήσει την χώρα αυτή που σχεδόν είχε ήδη γονατίσει, ως πειραματόζωο στην πυρηνική υπεροπλία του, ο λαός αυτός έχει βαθιά στο DNA του την προσήλωση στο να μπορεί να επιβιώσει μετά από ολικές καταστροφές.

Πολύ εύστοχα στο blog Παράλληλογραφος (<http://parallhlografos.wordpress.com/>), ο blogger Mind the Gap, χρησιμοποιεί έναν αγαπημένο ήρωα των παιδικών μας χρόνων, το τέρας Godzilla, που είδε το φως στον απόηχο της Χιροσίμα το 1954, για να περιγράψει τον φόβο αλλά και τον στόχο μιας ολόκληρης γενιάς Ιαπώνων και όχι μόνο.

Γράφει:

"Το cult τέρας που συνδέθηκε με την Ιαπωνία περισσότερο από κάθε άλλο ήρωα, γεννήθηκε μέσα από τον φόβο για την πυρηνική ενέργεια και την καταστροφή του περιβάλλοντος στην χώρα που δέχτηκε τα μοναδικά, στην εως τώρα ιστορία της ανθρωπότητας, πυρ-

νικά χτυπήματα στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι. Συμβολικά ο Godzilla παρουσιάζεται ως αποτέλεσμα μετάλλαξης από κάποια πυρηνική δοκιμή στον ωκεανό και τρέφεται με τα πυρηνικά καύσιμα από ατομικούς αντιδραστήρες. Ο Godzilla είναι το προϊόν της ανθρωπίνης υπεροπλικής παρέμβασης στη φύση και το αποτέλεσμα της αυτοκαταστροφικής ανεξέλεγκτης ανάπτυξης, μια μεταφορική αλληγορία που αποτυπώνει τον ψυχροπολεμικό ανταγωνισμό και κυρίως εμπεριέχει απίστευτη για τα δεδομένα της εποχής οικολογική ανησυχία. [...]

Έρχεται από τον μολυσμένο Ωκεανό, έχει ραδιενεργή ανάσα που καίει τα πάντα, τρέφεται με πυρηνικά καύσιμα από αντιδραστήρες, είναι σχεδόν άτρωτος και καταστρέφει ολόκληρες πόλεις. [...]

Σήμερα είδα τον άνθρωπο μέσα από το τέρας να καταστρέφει τον εαυτό του και να παρατηρεί ανήμπορος τις "ασφαλείς" κατασκευές του να καταρρέουν και να εκμηδενίζονται." (<http://wp.me/p1pa1c-8Kb>).

Είναι ίσως απορίας άξιο πώς

είναι δυνατόν ο λαός που κατάφερε μεταπολεμικά να οχυρωθεί όσο καλύτερα μπορούσε από τέτοιου είδους καταστροφές, και έμαθε να μισεί όσο τίποτα άλλο την πυρηνική ενέργεια καθώς είχε το θλιβερό προνόμιο πρώτος από όλους να την δοκιμάσει στο πετσί του, πώς είναι δυνατόν αυτές οι γραμμές, να είναι στο χείλος μιας ακόμη τέτοιου είδους καταστροφής.

Μετά τους επιβεβαιωμένους έως τώρα 5000 νεκρούς. Μετά τους 15000 αγνοούμενους που περέσυρε το τσουνάμι και πλάκωσαν τα ερείπια των κτιρίων. Μετά τους 500000 που έμειναν άστεγοι.

Αλλά και με τα τρία εκατομμύρια κατοίκους που κινδυνεύουν να προσβληθούν από το ραδιενεργό νέφος σε μια ενδεχόμενη ολική πυρηνική καταστροφή στα φλεγόμενα έως τώρα πυρηνικά εργοστάσια της χώρας.

Δυστυχώς οι προβλέψεις είναι δυσοίωτες. Από την Διεθνή Υπηρεσία Πυρηνικής Ενέργειας που στην αρχή προσπάθησε να είναι μετριοπαθέστατη στις εκτιμήσεις

της και που σπεύδει τώρα τάχιιστα να συμπάνει συναγεμρό στην ευρύτερη περιοχή.

Από την Γαλλική επιτροπή Ατομικής Ενέργειας που ήδη έχει ανεβάσει την Ιαπωνία στο επίπεδο ατυχήματος 6 (το Three Mile Island ήταν 5).

Από τον επικεφαλής της ρώσικης επιτροπής Σεργκέι Κιριγέγκο που δήλωσε ότι η καταστροφή κλιμακώνεται ίσως και εντός των προσεχών ωρών, μετά την παρά-

δοση του κειμένου αυτού στο τυπογραφείο, με σχεδόν σίγουρη την τήξη που θα προκληθεί από την υπερθέρμανση στους 6 αντιδραστήρες της Φουκοσίμα.

Για καταστροφικές εξελίξεις τις επόμενες ώρες προειδοποιεί και ο επίτροπος για θέματα ενέργειας της Ε.Ε., Γκιούντερ Ότινγκερ: «Η πληγείσα περιοχή είναι εκτός ελέγχου. Στις επόμενες ώρες θα υπάρξουν περαιτέρω καταστροφικά γεγονότα, τα οποία θα απειλήσουν τη ζωή των ανθρώπων στο νησί».

Δεν το χωρά ο νους. Πώς η χώρα αυτή επέτρεψε την λειτουργία πυρηνικών εργοστασίων. Δεν υπάρχει ωστόσο μεταφυσική ερμηνεία. Είναι η απλή εξήγηση που πηγάζει από την ανάγκη ενεργειακής αυτάρκειας μιας αναπτυγμένης ιμπεριαλιστικής οικονομίας που στερείται άλλων φυσικών ενεργειακών πόρων και πρόσβασης σε αγορές τέτοιου είδους μετά την ήττα της στον Β' παγκόσμιο πόλεμο.

Ο Γιαπωνέζικος τυχοδιωκτικός ιμπεριαλισμός, προσπάθησε να βάλει στην δούλεψή του την

πυρηνική δύναμη που τον ταπεινώσε στον πόλεμο.

Οι Mitsubishi και οι Toshiba, η αφρόκρεμα δηλαδή της γιαπωνέζικης αστικής τάξης, είναι αυτές που κατασκεύασαν - σε σχέδια της αμερικάνικης Westinghouse - τους επίμαχους πυρηνικούς αντιδραστήρες.

Αυτές και όλες οι μεγάλες γιαπωνέζικες πολυεθνικές πίεζαν τις μεταπολεμικές κυβερνήσεις να προσανατολίσουν το ενεργειακό τους δόγμα στην ανάπτυξη τέτοιας μορφής ενέργειας, που θεωρήθηκε «αειφόρος», «μεγάλης ισχύος», «ασφαλής» και τα τελευταία χρόνια μάλιστα βαφτίστηκε και «πράσινη».

«Ο Godzilla είναι πλέον μετά την καταστροφή ένας ευθύς συμβολισμός, πέρα από την Ιαπωνία, πέρα από τον κινηματογράφο, και την επιστημονική φαντασία, αν η πασίγνωστη κραυγή του μπορούσε να μεταφραστεί θα ούρλιαζε πως ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΣΦΑΛΗ ΠΥΡΗΝΙΚΑ, δεν υπάρχουν πυρηνικά "ατυχήματα" παρα μόνο θυσίες ανθρώπων στο όνομα της "ανάπτυξης" και πως η φύση απλά μας φιλοξενεί και δεν είμαστε οι επικυρίαρχοι του πλανήτη και του σύμπαντος».

Mind the Gap

(ο,π,π, <http://wp.me/p1pa1c-8Kb>)

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ:

Φυσικά ακόμη και έτσι ο καπιταλισμός έχει την δική του λογική. Τις μέρες αυτές που τα διεθνή χρηματιστήρια έχουν κυριολεκτικά γονατίσει με τον συνδυασμό της καταστροφής στην Ιαπωνία και της αραβικής επανάστασης, το γιαπωνέζικο νόμισμα το γιεν, έχει σημειώσει ρεκόρ ανόδου.

Το διεθνές χρηματιστηριακό κεφάλαιο αγοράζει μαζικά, γιεν, προσδοκώντας σε μεγαλύτερη ακόμη άνοδο του εξαιτίας της «ανοικοδόμησης της χώρας» που θα ακολουθήσει.

Φυσικά στο χρηματιστήριο ισχύει ο νόμος της σπέκουλας και της αυτό-εκπληρούμενης προφητείας. Το γιεν θα ανέβει και άλλο όσο αυτές οι φήμες συνεχίζονται, κάνοντας πλουσιότερους τους τωρινούς κάτοχους του.

Φυσικά οι επιπτώσεις στην παραγωγική και εξαγωγική γιαπωνέζικη οικονομία θα είναι τραγικές επειδή τα προϊόντα της θα ακριβύνουν.

Κάποιος συναγωνιστής είπε χαρακτηριστικά: «Καπιταλισμός είναι το σύστημα αυτό στο οποίο όταν βουλιάζει η Ιαπωνία, δυνάμωνει το νόμισμα της και ισχυροποιείται».....

Κ.Α.

Γιώργος Χλωρός

- ΟΑΕΔ - Κόβονται επιδόματα

Την επιδότηση της προσωρινής απασχόλησης και όχι της προσωρινής... ανεργίας επιλέγει η κυβέρνηση για να αντιμετωπίσει το ανερχόμενο κύμα της ανεργίας στη χώρα.

Δεδομένου ότι αυξάνεται ραγδαία ο αριθμός των ανέργων, είναι αδύνατη με τους υπάρχοντες πόρους που διαθέτει ο ΟΑΕΔ θα συνεχίσει να δίνει τα ίδια επιδόματα σε ολοένα και περισσότερους ανέργους. Θα πρέπει είτε να δίνει χαμηλότερα επιδόματα, είτε να τα δίνει σε λιγότερους.

Η κυβέρνηση θα επιλέξει να κάνει και τα δύο. Μετά ειδικά την παρέμβαση του επιτρόπου οικονο-

μικών της Ε.Ε, Όλι Ρεν, θεωρείται βέβαιη η επιβολή εισοδηματικών κριτηρίων για την παροχή του βασικού επιδόματος ανεργίας αλλά και των εποχιακών. Την ίδια στιγμή, η αύξηση των μακροχρόνια ανέργων δηλαδή εκείνων που βρίσκονται στην ανεργία για πάνω 12 μήνες οδηγεί στη μείωση των δικαιούχων του βασικού επιδόματος ανεργίας.

Μ' αυτό τον τρόπο, ευελπιστεί το οικονομικό επιτελείο να εξοικονομήσει 500 εκ. ευρώ από τον προϋπολογισμό. Αντίθετα αυτό που προωθεί, τώρα, το Υπ. Εργασίας είναι η επιδότηση της απασχόλησης πάνω από 90.000 ατόμων, για 5 μή-

νες, με μισθό 625 ευρώ/μήνα σε δήμους και μη κερδοσκοπικούς οργανισμούς. Μ' άλλα, δημιουργείται μια νέα γενιά stagier, μικρότερης διάρκειας.

Ωστόσο, τόσο το ένα όσο και το άλλο μέτρο εξαρτάται από δύο παράγοντες: Την χρηματοδότηση του ΙΚΑ και την απορρόφηση των κοινοτικών κονδυλίων μέσω του ΕΣΠΑ αντίστοιχα. Το ΙΚΑ από την μεριά του βλέπει τα έσοδα του να καταρρέουν λόγω των λιγότερων ασφαλιστικών εισφορών (εξαιτίας των μαζικών απολύσεων), αλλά και της γραφειοκρατικής "κακοδαμονιάς" στην Ελλάδα.

Κριτικό σχόλιο για το συνεδριακό κείμενο του ΝΑΡ

Η ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΙΔΕΟΛΟΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗΣ

Το πολυσέλιδο κείμενο για την κρίση, που έχει θέσει προς συζήτηση το ΝΑΡ εν όψει του 3ου Συνεδρίου του, παρουσιάζει πολλές “δυσκολίες” στον καλών προθέσεων οχολιαστή του, καθώς επανέρχεται σε πολλα σημεία, με διαφορετικό τρόπο και αντικρουόμενες απόψεις για τα ίδια θέματα.

Σε σημείο μάλιστα που αυτό να θέτει ερωτήματα για τον ενιαίο και ομοιογενή χαρακτήρα προετοιμασίας και σύνθεσής του.

Το σημείωμα που ακολούθει αφήνει στην άκρη το πλήθος αυτών των ασυνεπειών και των εκλεκτικιστικών αναφορών που επιχειρούν να “παντρέψουν” αντίθετες έννοιες και στρέφεται σε μερικές κατ’ αρχήν κριτικές παρατηρήσεις στα κεφάλαια που αφορούν την διεθνή κρίση:

- Το συνεδριακό κείμενο του ΝΑΡ, παρά τα όσα έχουν μεσοδηλώσει με την παγκόσμια κρίση, επιμένει στο παλιό ιδεολόγημα του “ολοκληρωτικού καπιταλισμού” επιχειρώντας να το παντρέψει εκλεκτικιστικά με την κρίση την οποία επιχειρεί να αναλύσει.

Βέβαια, η ουσία του ιδεολογήματος δεν κρύβεται και αναδύεται ιδιαίτερα στο Β’ Κεφάλαιο που αφορά τις “εκτιμήσεις για τον χαρακτήρα της κρίσης” και αποκαλύπτει την βαθιά εμπιστοσύνη που κρύβει για την δυνατότητα του καπιταλισμού για “ποιοτική ανασυγκρότηση” μέσω της, κατά άλλα, “βαθιάς κρίσης”, σημείο στο οποίο θα επανέλθουμε πιο κάτω.

- Από την ανάγνωση του κειμένου προκύπτουν δύο ουσιώδη ζητήματα τα οποία συνδέονται άμεσα με τις παρατηρήσεις επί της ουσίας της ανάπτυξης της κρίσης.

Συγκεκριμένα, από το κείμενο “απουσιάζουν” δύο συμβάντα καθοριστικά για τον χαρακτήρα της κρίσης που επιχειρεί το κείμενο να αναλύσει:

Απουσιάζει οποιαδήποτε προσέγγιση στο γεγονός, αλλά και στην ανάπτυξη της σημασίας της κατάρρευσης του Μπρέτον Γούντς τον Αύγουστο του 1971. Στη συμφωνία του Μπρέτον Γούντς το 44 – 45 (σταθερή ισοτιμία χρυσού - δολαρίου) στηρίχθηκε η νομισματική/ συναλλαγματική σταθερότητα πάνω στην οποία οικοδομήθηκε η μεταπολεμική πολιτική στήριξης της ζήτησης (ο αποκαλούμενος κέυνσιανισμός), η οποία “γκρεμίστηκε”

το 1971 σαν αποτέλεσμα της κρίσης υπερσυσσώρευσης του παραγωγικού κεφαλαίου. Το “τέλος” του Μπρέτον Γούντς σημαδεύει το τέλος της “Κεύνσιανής” στρατηγικής και την στροφή μέσα από τους σπασμούς της δεκαετίας του 70 (πετρελαιοκρίσεις, ύφεση, πληθωρισμός, πολιτικές ανατροπές) στη στρατηγική της απελευθέρωσης της κίνησης κεφαλαίων, η οποία πήρε τη μορφή που εκ των υστέρων έχει αποκτηθεί “χρηματιστηριακή παγκοσμιοποίηση” με την σχεδόν ολοκληρωτική κυριαρχία του χρηματιστικού κεφαλαίου επί του βιομηχανικού παραγωγικού κεφαλαίου.

Το δεύτερο στοιχείο που απουσιάζει ως ουσιώδες στοιχείο της ανάπτυξης είναι η σημασία της κατάρρευσης του σταλινισμού στην ΕΣΣΔ και η απαρχή της παραγμένης και παρατεταμένης εποχής της καπιταλιστικής παλινόρθωσης. Η σημασία της κατάρρευσης του σταλινισμού στην ΕΣΣΔ πέραν της στενής οικονομικής του διάστασης, είχε εξαιρετική σημασία στην αλληλεγγύη των όρων διαμεσοδηλώσεως των εσωτερικών αντιφάσεων του κεφαλαίου, λόγω του ρόλου του σταλινισμού στην ταξική πάλη στη διάρκεια της μεταπολεμικής περιόδου.

Με δεδομένες τις παρατηρήσεις αυτές είναι αναγκαίο να προσέξουμε την αναφορά του κειμένου (σελ. 17) που αφορά τα χαρακτηριστικά της κρίσης από την άποψη του ιδεολογήματος του “ολοκληρωτικού καπιταλισμού”:

Η κρίση, αναφέρει το κείμενο, “είναι μια τομή ιστορικών διαστάσεων – όχι όμως μια **“αποκαλυπτικού χαρακτήρα “τελική” κρίση** που οδηγεί αναπόδραστα στην επανάσταση ή στην κατάρρευση του καπιταλισμού... Γεννήθηκε στον πυρήνα της καπιταλιστικής παραγωγής... Παρόλ’ αυτά, η ιστορικότητα της κρίσης φαίνεται και από τον **στρατηγικό χαρακτήρα των αστικών αναδιαρθρώσεων που προωθούνται ως απάντηση σε αυτή**. Αναδιαρθρώσεις που δεν έχουν απλώς αθροιστικό κι αποσπασματικό χαρακτήρα, αλλά **συνθέτουν μια συνοδική υπεραντιδραστική τομή ποιοτικής ανασυγκρότησης του ολοκληρωτικού καπιταλισμού**, μέσω της οποίας το κεφάλαιο επιχειρεί να ανακαταστήσει την ιστορική παροδικότητα των καπιταλιστικών σχέσεων.”

ΙΚάπου ενδιάμεσα μάλιστα στο

κομμάτι αυτό του κειμένου καταγράφεται μια σύγκριση που θα μας απασχολήσει σε επόμενο σημείωμα για το πώς καταβαίνουν οι συγγραφείς του κειμένου το τι έγινε το 1989 : «Το πλήγμα (σ.σ. δηλαδή η παρούσα κρίση) είναι τόσο **καίριο**, ώστε η παρούσα κρίση θεωρείται πως είναι για τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό ό,τι ήταν το 1989 για την Αριστερά – μια παρομοίωση σχετική, ασφαλώς, καθώς ο “υπαρκτός σοσιαλισμός” και η Αριστερά δεν ανέκαμψαν από το “σοκ του 1989”, ενώ ο “υπαρκτός καπιταλισμός” φαίνεται να αντέχει ακόμα, επιβεβαιώνοντας πως ο καπιταλισμός “δεν πέφτει αν δεν τον ρίξουν”».

Αφήνοντας αυτό το καταπιηκτικό σημείο του κειμένου για άλλο σχόλιό μας, ας επανέλθουμε στα της κρίσης!

Στην προηγούμενη σελίδα, στο ίδιο κεφάλαιο, σημειώνεται επίσης ότι : “Από οικονομική άποψη, **είναι κρίση υπερσυσσώρευσης** που εδράζεται στην δυναμική επανεμφάνιση και πραγμάτωση των τάσεων πτώσης του μέσου ποσοστού κέρδους”. (σελ. 15). Σε προηγούμενο σημείο (Α’ κεφάλαιο) μάλιστα επιχειρεί να εξηγήσει ότι η τάση πτώσης του ποσοστού κέρδους σχετίζεται με τους **νέους τρόπους απόσπασης απόλυτης και σχετικής υπεραξίας**.

Ο περιορισμένος χαρακτήρας του παρόντος σημειώματος μας υποχρεώνει να επισημάνουμε δύο βασικά σημεία εις απάντηση των όσων έχουν προαναφερθεί:

Η κρίση αυτή είναι αποτέλεσμα της χρεοκοπίας και των δύο στρατηγικών που ακολούθησε ο καπιταλισμός μετά το 1929.

Το 1971 κατέρρευσε η στρατηγική της “κεύνσιανής” προσπάθειας που είχε στηριχθεί στην ενίσχυση της ζήτησης (κρατικής και ιδιωτικής) προκειμένου η καπιταλιστική ανοικοδόμηση μετά τον πόλεμο να μπορέσει να αντιμετωπίσει ιδιαίτερα στην Ευρώπη την “κομμουνιστική απειλή”.

Η κατάρρευση του Μπρέτον Γούντς είναι κομβικό σημείο στην κρίση υπερσυσσώρευσης του βιομηχανικού κεφαλαίου και την υποχρεωτική για τον καπιταλισμό στροφή (μέσα από την ταραχώδη, οικονομικά και πολιτικά, δεκαετία

του 70) στην περιβόητη Reganomics, δηλαδή στην απελευθέρωση της κίνησης κεφαλαίων που άνοιξε τον δρόμο στην “παγκοσμιοποίηση” και κυριαρχία του χρηματιστικού κεφαλαίου. Με άλλα λόγια, η κρίση στην οποία είναι το σύστημα σήμερα, δεν ξεκίνησε – όπως επιμένει το κείμενο – την δεκαετία του 80, αλλά είναι αποτέλεσμα της αποτυχίας του κεφαλαίου να

διαμεσοδηλώσει τις εσωτερικές του αντιφάσεις με την στρατηγική του μεταπολέμου η οποία κατέληξε με την κρίση υπερσυσσώρευσης του βιομηχανικού κεφαλαίου, που άρχισε από τις αρχές του 60 και “κατέληξε” στην κρίση του Αυγούστου του 1971.

Αυτό που ακολούθησε και που συνήθως εκφράζουμε με τον όρο “νεοφιλελευθερισμός” ήταν η στροφή στο χρηματιστικό κεφάλαιο το οποίο είναι αφ’ ενός αφηρημένο και αφ’ ετέρου βραχυπρόθεσμο. Αφηρημένο γιατί η επέκτασή του γίνεται (φαινομενικά) μακριά από τους όρους παραγωγής και τις συνθήκες εργασίας, και βραχυπρόθεσμο γιατί επιδιώκει άμεσα κέρδη ανεξαρτήτως των συνθηκών επίτευξής τους (δηλαδή αν καταστρέφει και κανιβαλίζει την παραγωγική βάση του κεφαλαίου). Στη δεκαετία του ‘90 και του 2000 σημειώθηκε “έκρηξη” αυτής της επέκτασης με βασικό εργαλείο έκφρασης τα χρηματοοικονομικά παράγωγα. Αυτό που αγνοούν όμως οι συγγραφείς του κειμένου είναι ότι ο **αφηρημένος χαρακτήρας του χρηματιστικού κεφαλαίου δεν κάνει λιγότερο συγκεκριμένη την απαίτησή του από το συνοδικό μερίδιο της παραγόμενης απόλυτης και σχετικής υπεραξίας μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα με αποτέλεσμα την δραματική ενίσχυση της πτωτικής τάσης του ποσοστού κέρδους η οποία με την σειρά της “κανιβαλίζει” ακόμα περισσότερο την παραγωγική βιομηχανική βάση όσο κι αν αυξάνεται η απόσπαση υπεραξίας (απόλυτης και σχετικής).**

Με αποτέλεσμα:

- η λειτουργία του νόμου της τάσης πτώσης του ποσοστού κέρδους την περίοδο 1980 – 2010 να... μπερδεύει τους συγγραφείς του κειμένου οι

οποίοι εμφανίζονται να μένουν παγιδευμένοι σε μια ερμηνεία του κυδαίου υποκαταναλωτισμού. Στην πραγματικότητα η στρατηγική στροφή της άρχουσας τάξης μετά το 1971 στο χρηματιστικό κεφάλαιο, σαν διέξοδο από την κρίση υπερσυσσώρευσης βιομηχανικού κεφαλαίου, οδήγησε το 2007 στην κρίση υπερσυσσώρευσης χρηματιστικού κεφαλαίου και όχι σε μία κρίση όπου η σχέση χρήμα – εμπόρευμα – χρήμα “έσπασε” στον κρίκο του εμπορεύματος που δεν μπορεί να καταναλωθεί...

- η απαίτηση αυτή του χρηματιστικού κεφαλαίου ακριβώς επειδή είναι **“συγκεκριμένη”** και **ανελαστική** προκάλεσε μια πρωτοφανή διεύρυνση των ανά τον κόσμο ανισοροπιών (που αποτυπώνεται στα ελλείμματα/πλεονάσματα του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών) τόσο μεταξύ ΗΠΑ – Ε.Ε. - Κίνας και “Τρίτου Κόσμου” όσο και στο εσωτερικό των οικονομικών περιοχών, όπως η Ε.Ε. (ή ακόμα και οικονομιών όπως αυτή των ΗΠΑ) επιβεβαιώνοντας την ανάπτυξη του Μαρξ, ότι η δομική κρίση στην περίοδο παρακμής του καπιταλισμού αφορά στην βίαιη αναπροσαρμογή του συνόλου των αντιφάσεων του καπιταλισμού καθώς δεν μπορεί να διαμεσοδηλώσει τις αντιφάσεις του.

Αυτό που αποφεύγουν οι συγγραφείς του κειμένου –παρά τις πολλαπλές εκλεκτικιστικές αναφορές τους– είναι να αποδεχθούν ότι με την παρούσα κρίση **έχουν χρεοκοπήσει και οι δύο στρατηγικές του καπιταλισμού** με τις οποίες επιχειρήσε να αντιμετωπίσει την κρίση του 1929 και αυτό είναι που καθιστά αδύνατη οποιαδήποτε ενιαία **νέα στρατηγική αναδιάρθρωσης** όπως αυτές που βλέπει ο “ολοκληρωτικός καπιταλισμός”.

Και αυτό γιατί στη βάση της ανάπτυξής τους απουσιάζει η βασική μαρξιστική θέση ότι στη φάση παρακμής του ο καπιταλισμός αδυνατεί να διαμεσοδηλώσει τις εσωτερικές του αντιφάσεις “και έτσι καταφεύγει σε ολοένα και πιο βάρβαρες μορφές όπως ο ιμπεριαλισμός και ο πόλεμος” (Μαρξιστική Επιθεώρηση Νοέμβριος 2010).

Γ. Αγγέλης

Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙ

Η γρήγορη φθορά του πρώτου κύματος μέτρων της «κρίσης του χρέους» (μνημόνια και διαρθρωτικές αλλαγές) οδηγούν τμήματα του αστικού πολιτικού προσωπικού στην Ελλάδα να αναζητούν διεξόδους για τις απρόβλεπτες εξελίξεις που φέρνει η οικονομική κρίση για την ευρωζώνη και οι ανταγωνισμοί στην Ε.Ε.

Αν η «επιμήκυνση» είναι το αντάλλαγμα που πλάσσει ήδη η κυβέρνηση ως νίκη στο εσωτερικό, η εναλλακτική εκδοχή που προβάλλεται από τμήματα του ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ, Οικολόγους Πράσινους κ.ά. είναι

αυτή του «κουρέματος» του χρέους μέσω του ελέγχου του. Αυτήν την εκδοχή προβάλλει και υπηρετεί η συγκρότηση της Επιτροπής Λογιστικού Έλεγχου (ΕΛΕ). Σε αυτήν την εκδοχή προσχωρεί -μαζί με τμήματα του ΠΑΣΟΚ, του ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ, τους Οικολόγους Πράσινους- και στηρίζει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αντίστοιχες προτάσεις έχει υποστηρίξει με συνέντευξή της στην «Ελευθεροτυπία», μέχρι και η Λ. Κατσέλη (επιτροπή σοφών).

Η ΕΛΕ εντοπίζει το πρόβλημα του ελληνικού καπιταλισμού πρωτίστως στο δημόσιο χρέος, και υποστηρίζει επομένως πως μια άλλη φορολογική πολιτική σε βάρος του (μεγάλου) κεφαλαίου, μαζί και με ένα μερικό «κούρεμα» του δημόσιου χρέους αρκεί για να ξεπεραστεί η κρίση. Πρόκειται για καθαρή (αυ)απάτη -που πέραν των άλλων βασίζεται στην αδυναμία κατανόησης του χαρακτήρα της τωρινής κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού.

Ταυτόχρονα έχουμε να κάνουμε με κραυγαλέα αδυναμία κατανόησης της ίδιας της πολιτικής στόχευσης του «μνημονίου». Το «μνημόνιο» δεν επιχειρεί να επιλύσει ειδικά τα προβλήματα του δημόσιου τομέα και του δημοσίου χρέους, αλλά (ανεπιτυχώς) προσπαθεί να απαντήσει στο συνολικό αναπτυξιακό πρόβλημα του ελληνικού καπιταλισμού και στο συνολικό εξωτερικό του χρέος, με όρους πολέμου ενάντια στη μισθωτή εργασία και διεθνούς-ιμπεριαλιστικής ληστρικής απομύζησης αξίας και υπεραξίας.

Για αυτό εξάλλου μια σειρά μέτρα στα οποία διαρκώς επανέρχεται η τρόικα και η κυβέρνηση δεν έχουν καμία σχέση με το δημόσιο χρέος αλλά αφορούν αποκλειστικά τη μείωση του κόστους εργασίας στον ιδιωτικό τομέα (κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, μηδενι-

κές αυξήσεις, απελευθέρωση απολύσεων κ.ά.).

Το πρόβλημα λοιπόν του χρέους του ελληνικού καπιταλισμού δεν είναι απλά και μόνο πρόβλημα δημόσιου χρέους (που η όποια ΕΛΕ μπορεί να περιορίσει) αλλά συνολικού εξωτερικού χρέους -έκφραση της δομικής ανταγωνιστικής του υστέρησης. Στο συνολικό ακαθάριστο εξωτερικό χρέος (του ιδιωτικού και του δημόσιου τομέα), το οποίο τροφοδοτείται από τα ελλείμματα του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών, και ειδικότερα από το ελλειμματικό εμπορικό ισοζύγιο της χώρας, αποτυπώνεται καθαρά η διαφορά των επιπέδων ανάπτυξης των διαφορετικών εθνικών καπιταλισμών εντός της ΕΕ-ΟΝΕ.

Οι αναλύσεις των μελετητών της Τράπεζας της Ελλάδος (ΤτΕ, Ιούλιος 2010) είναι σαφείς ως προς αυτό, αναδεικνύοντας το «εξωστρεφές» μοντέλο ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού: «Σχεδόν μόνιμα τα ελλείμματα του ισοζυγίου πληρωμών προέρχονται κυρίως από την υψηλή ελλειμματικότητα του εμπορικού ισοζυγίου, και τούτο διότι η ελλειμματικότητα αυτή αντανακλά όχι μόνο κυκλικούς παράγοντες αλλά και διαρθρωτικές αδυναμίες της παραγωγικής βάσης». Ειδικότερα: «Τα χρόνια ελλείμματα του εμπορικού ισοζυγίου οφείλονται σε μια σειρά από παράγοντες που προσδιορίζουν τις εισαγωγές και τις εξαγωγές. Από την πλευρά των εισαγωγών αγαθών, οι σημαντικότεροι παράγοντες [μεταξύ άλλων] είναι:

Οι εγχώριες επενδύσεις σε μηχανήματα και εξοπλισμό βασίζονται σχεδόν αποκλειστικά στις εισαγωγές των προϊόντων αυτών, οι οποίες αποτελούν σημαντικό ποσοστό των συνολικών εισαγωγών. Επιπρόσθετα, η εγχώρια παραγωγή έτοιμων αγαθών εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από εισαγωγές ενδιάμεσων προϊόντων και πρώτων υλών.

Το υψηλό εισαγωγικό περιεχόμενο των εξαγόμενων προϊόντων, που συνεπάγεται την αλληλεξάρτηση εισαγωγών και εξαγωγών και τη μονιμότητα του ελλείμματος του εμπορικού ισοζυγίου. Αυτό συμβαίνει επειδή η προστιθέμενη αξία των εξαγωγών δεν επαρκεί για να καλύψει σημαντικό μέρος του ελλείμματος του εμπορικού ισοζυγίου.

Η εξάρτηση της τεχνολογικής

αναβάθμισης της εγχώριας παραγωγής από τη μεταφορά της τεχνολογίας μέσω των εισαγωγών. ...

Έτσι, η ενίσχυση της ζήτησης και του ρυθμού οικονομικής ανάπτυξης και ο τεχνολογικός εκσυγχρονισμός της εγχώριας παραγωγής προκαλούν αύξηση των εισαγωγών και διεύρυνση του ελλείμματος του εμπορικού ισοζυγίου».

Ταυτόχρονα, σύμφωνα με τις ίδιες αναλύσεις της Τράπεζας της Ελλάδος, το «αναπτυξιακό» επίτευγμα της ελληνικής οικονομίας της περιόδου 1995-2003 «προήλθε κυρίως από τους κλάδους παραγωγής μη εμπορεύσιμων αγαθών και υπηρεσιών. Υπολογίζεται ότι το 42% της Ακαθάριστη Προστιθέμενης Αξίας αποδίδεται στα εμπορεύσιμα και το 58% στα μη εμπορεύσιμα».

Ωστόσο, «η καλύτερη επίδοση των κλάδων παραγωγής μη εμπορεύσιμων όχι μόνο δεν συμβάλλει στη βελτίωση του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών βραχυχρόνια, αλλά, αντίθετα, η αύξηση των εισοδημάτων που προκαλείται αυξάνει τη ζήτηση των εμπορεύσιμων αγαθών από το εξωτερικό», επιδεινώνοντας το εμπορικό έλλειμμα, επομένως και το χρέος της ελληνικής οικονομίας.

Μόνο υπό το πρίσμα των παραπάνω μπορεί να γίνει κατανοητή η βασική όψη της πολιτικής του «μνημονίου». Η κρίση λοιπόν του Ελληνικού καπιταλισμού δεν είναι απλά κρίση χρέους, πολύ περισσότερο δημόσιου μόνο χρέους. Είναι συνολική κρίση της ανεπάρκειας της παραγωγικής του βάσης. Άλλωστε το ίδιο το δημόσιο χρέος αποτελεί πρωτίστως έκφραση της κρατικής αρωγής για την αντιμετώπιση αυτής της παραγωγικής ανεπάρκειας (φορολογικές ελαφρύνσεις - επιδοτήσεις κ.λπ.).

Αυτήν την ανεπάρκεια προσπαθεί να καλύψει το μνημόνιο προωθώντας την λύση για τις λιγότερο ανταγωνιστικές χώρες της ΕΕ-ΟΝΕ, όπως η Ελλάδα: Την «εσωτερική υποτίμηση», δηλαδή τη συντριβή των εργασιακών δικαιωμάτων και την εισοδηματική εξαθλίωση των μισθωτών τάξεων (όχι μόνο του δημόσιου αλλά και του ιδιωτικού τομέα της οικονομίας). Τα «μνημόνια χωρίς τέλος» είναι η μόνη πραγματική επιλογή για την αστική τάξη στην Ελλάδα.

Ακόμα όμως και αν μείνουμε μόνο στο δημόσιο χρέος, η ΕΛΕ

υπονομεύει κάθε αίτημα για πλήρη διαγραφή του. Η «μελέτη» του χρέους που προβάλλει δεν γίνεται γενικά και αόριστα, αλλά με ξεκάθαρο στόχο να ενημερωθούν οι εργαζόμενοι για το τμήμα του χρέους που είναι «επαχθές» και άρα και για το υπόλοιπο που πρέπει να αποδεχτούν να πληρώσουν.

Η ΕΛΕ λοιπόν ξεκάθαρα αναγνωρίζει το χρέος και προτείνει τον έλεγχό του. Με αυτόν τον τρόπο νομιμοποιεί και αποδέχεται πλήρως μια διαδικασία διεθνών και εγχώριων διαδικασιών οικονομικής πολιτικής (όπως τον ορισμό του «επαχθούς χρέους» που παραπέμπει μόνο στις παράνομες δανειακές συμβάσεις) που καμία σχέση δεν έχουν με τα εργατικά συμφέροντα.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ που έφερε το ΔΝΤ και ρήμαξε κυριολεκτικά τους εργαζόμενους, αποσιώζει από το κείμενο διακήρυξης της ΕΛΕ. Μαζί με την κυβέρνηση οι υποστηρικτές της ΕΛΕ «βγάζουν λάδι» και την Ε.Ε για την οποία αναφέρουν μόνο μια φράση για την «τρέχουσα πολιτική της».

Η ΕΛΕ εμφανίζεται σαν μια «εξεταστική επιτροπή», όπου στη θέση των βουλευτών θα βρίσκονται οι «ειδικοί» της. Είναι χαρακτηριστικό ότι διατυπώνεται το αίτημα (προφανώς προς την κυβέρνηση) για τη θεσμοθέτηση «τρόπων», δηλαδή νόμων, ώστε να μπορεί να «εξετάσει» δημόσιους λειτουργούς, να «ανοίγει λογαριασμούς» κ.ά.

Η ΕΛΕ στην διακήρυξή της τονίζει τον «ανεξάρτητο» χαρακτήρα της. Όμως, όπως αποδεικνύεται από τα παραπάνω, η ΕΛΕ είναι πλήρως εξαρτώμενη όχι μόνο στο περιεχόμενο αλλά και συνολικά από τους θεσμούς του αστικού συστήματος. Η επίκληση του κινήματος στη διακήρυξη της ΕΛΕ έχει και αυτή συγκεκριμένα χαρακτηριστικά.

Την αρχική διακήρυξή της, πέ-

ρα από ελάχιστους εργαζόμενους που συμμετέχουν και δρούν ενεργά σήμερα στο εργατικό κίνημα, υπογράφουν νυν και πρώην μέλη της διοίκησης της ΓΣΕΕ και ο πρόεδρος της ΑΔΕΔΥ, δηλαδή εκπρόσωποι της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας που αποκλιμακώνουν εδώ και ένα χρόνο το κίνημα με τις απεργίες-τουφεκίες στον αέρα στέλνοντας κάθε φορά τους εργάτες σπίτι τους, μην μπορώντας να κηρύξουν (ή στην περίπτωση των αντιπολιτευόμενων έστω να προτείνουν) γενική απεργία για να πέσει η κυβέρνηση και το μνημόνιο.

Αυτό είναι το «εργατικό κίνημα» της ΕΛΕ. Των κατεστημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών, στο οποίο οι εργαζόμενοι που δραστηριοποιούνται σήμερα στους εργατικούς χώρους καλούνται να προσθέσουν, εκ των υστέρων, το όνομά τους για να έχει «εργατικά» ένσημα η κάθαρση του δημόσιου χρέους. Οι υποστηρικτές της ΕΛΕ, όπως κάνουν πάντα η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ για όποια πρόταση καταθέτουν, δεν έβαλαν το θέμα της ΕΛΕ σε καμία διαδικασία βάσης στα εργατικά σωματεία και στους εργατικούς αγώνες γενικότερα.

Το επιχείρημα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ότι η ΕΛΕ συμβάλλει στην ολική διαγραφή του χρέους, αποτελεί

ΥΣ ΚΑΙ Η ΧΡΕΟΚΟΠΙΑ ΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

πλήρη διαστρέβλωση της πραγματικότητας. Τα ίδια προφανώς ισχύουν και για την ανεξαρτησία και τον κινηματικό χαρακτήρα της επιτροπής (που υποτίθεται ότι τη διαφοροποιούν από τις άλλες επιτροπές για το χρέος που προτείνονται). Αλλά και για την ΕΕ που κατά την ΑΝΤΑΡΣΥΑ δόθηκε «η ΕΛΕ δεν μπορεί να νομιμοποιήσει».

Μάλιστα, στο θέμα της «κάθαρσης», η στήριξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πηγαίνει πιο πέρα και από τη διακήρυξη της ΕΛΕ. Ονοματίζει και συγκεκριμένα σκάνδαλα προς «αποκάλυψη» και απευθύνει, δημόσια, αίτημα στην ΕΛΕ να προσθέσει και άλλους «ειδικούς» στη μάχη κατά του «διεφθαρμένου χρέους».

Η ΕΛΕ λοιπόν δεν αποτελεί μια λανθασμένη επιλογή αλλά μια αντιδραστική επιλογή. Είναι συνέπεια του «αντικαπιταλισμού» εντός του καπιταλισμού, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που στον πυρήνα του έχει μια «τακτική» χωρίς καμία πραγματική κοινωνικό-οικονομική βάση, που μάταια επιχειρεί να «συνδεθεί» μέσω θετικών προτάσεων με την εργατική πάλη για να βρεθεί στον «δρόμο» ή στην «κατεύθυνση» για την αντικαπιταλιστική επανάσταση.

Ένα εγχείρημα ανάλογο του τετραγωνισμού του κύκλου. Η αντικαπιταλιστική «τακτική» της

ΑΝΤΑΡΣΥΑ που υποτίθεται ότι θα «επιβάλει» το εργατικό κίνημα στον Ελληνικό καπιταλισμό, προσκρούει στην σκληρή πραγματικότητα:

Το 95% περίπου των επιχειρήσεων στην Ελλάδα, είναι επιχειρήσεις που έχουν μέχρι εννέα μισθωτούς εργαζόμενους και είναι βασικά επιχειρήσεις υπηρεσιών. Στο δομικό αυτό παραγωγικό πλαίσιο εν μέσω κρίσης και χρεοκοπίας, αλλά και στο δεδομένο πολιτικό πλαίσιο της ΕΕ, η γενική φορολόγηση του κεφαλαίου κ.ά., δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν, για να μην αναφερθούμε σε απήματα του τύπου νομοθετική «απαγόρευση των απολύσεων».

Εφόσον το συνολικό εξωτερικό χρέος είναι προϊόν μόνιμων και μη αντιστρέψιμων ελλειμμάτων ανταγωνιστικότητας του ελληνικού καπιταλισμού (το ακαθάριστο εξωτερικό χρέος του τομέα της γενικής κυβέρνησης αποτελούσε το 53,2% του συνολικού εξωτερικού χρέους στο τέλος του 2009) ακόμα και αν αυτό μπορούσε να διαγραφεί, αργά ή γρήγορα θα ξαναεμφανιζόταν.

Το αποτέλεσμα είναι οι πολλαπλές ερμηνείες και οι απότομες στροφές. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ξεκίνησε με τη «διαγραφή του χρέους», πέρασε στη στήριξη της «Πρωτοβουλίας Οικονομολόγων» που υποστή-

ριζε τη «μείωση ή διαγραφή του χρέους» και κατέληξε στη στήριξη της ΕΛΕ και το κούρεμα του «παράνομου» δημόσιου, ειδικά και μόνο, χρέους σαν... κατώτατο στάδιο της διαγραφής.

Το ΝΑΡ ξεκίνησε με την πρόταση για την «ενότητα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς», και κατέληξε στην... κοινή ψήφο στην καθεστωτική αριστερά, όταν, την επομένη των δημοτικών εκλογών, ανακοίνωσε τη στήριξη στο δεύτερο γύρο του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ.

Μετά και την ΕΛΕ, η πορεία της «αντικαπιταλιστικής» αριστεράς και η ενσωμάτωσή της σε έναν ευρύτερο χώρο με την αριστερή σοσιαλδημοκρατία στον οποίο θα αποτελέσει την αριστερή «συνιστώσα» είναι μη αντιστρέψιμη. Η τελική μορφή που θα πάρει τελικά αυτό το σχέδιο είναι δευτερεύουσα. Στην πράξη έχει ήδη υλοποιηθεί μέσα από τις διάφορες πρωτοβουλίες (Πρωτοβουλία Οικονομολόγων, Αριστερό Βήμα διαλόγου) και τη δράση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Η ίδια η ΕΛΕ αποτελεί ποιοτικό βήμα όχι μόνο επειδή ενοποιεί όλες αυτές τις δυνάμεις σε ένα τόσο κεντρικό ζήτημα όπως αυτό του χρέους (ΣΥΝ, ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, «αντιμνημονιακό» ΠΑΣΟΚ, Οικολόγοι Πράσινοι, Πρωτοβουλία Οικονομολόγων, Αριστερό Βήμα διαλόγου). Είναι κυρίως η λογική των «πρωτοβουλιών κάθαρσης» που εκφράζει, που αντικειμενικά εμπλέκουν την αριστερά σε «πλυντήρια» του συστήματος.

Σε αυτά τα πλαίσια είναι φανερό ότι ο διάλογος προς το συνέδριο του ΝΑΡ έχει προσχηματικό χαρακτήρα. Η στήριξη πρωτοβουλιών «ορκωτών λογιστών» και «εκπροσώπων» του εργατικού κινήματος που απούνται «δικαστική συνδρομή» για να μπουν στα υπουργεία της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ για να βρουν τις μίζες δεν είναι απλά ζήτημα «δημοκρατίας» και «διαφορετικών απόψεων».

Δεν είναι δηλαδή μόνο ότι τόσο κρίσιμες αποφάσεις δεν τέθηκαν (για ακόμα μια φορά) στην κρίση των οργανώσεων βάσης και μάλιστα εν μέσω «διαλόγου». Είναι, κατά τη γνώμη μας, ζήτημα φυσιογνωμίας της αριστεράς στην οποία καλούμε τους εργαζόμενους να ενταχθούν και να παλέψουν.

Αυτές οι εξελίξεις καθιστούν αδύνατη και τη δική μας συμβολή,

παρά τη δηλωμένη πρόθεσή μας να συμμετέχουμε. Δεν κρίνουμε τις προθέσεις των συντρόφων. Η δική μας προσπάθεια, ήδη από το 2008, να περιγράψουμε όλα αυτά που συμβαίνουν τώρα, δεν ήταν αρκετή για να τους πείσει. Και εδώ βρίσκονται προφανώς και οι δικές μας ευθύνες.

Αν πραγματικά ισχύει ότι, ειδικά στην Ελλάδα, ανάμεσα στον καπιταλισμό της καταστροφής και την κοινωνική επανάσταση δεν υπάρχει τρίτος δρόμος, τότε η μόνη τακτική που μπορεί να δώσει διέξοδο στον κόσμο της εργασίας είναι η συμβολή στην ανάπτυξη ενός επαναστατικού ρεύματος στο εργατικό κίνημα που θα παλέψει για ριζική κοινωνική αλλαγή και ανατροπή της αστικής πολιτικής εξουσίας και των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής.

Αυτή η επιδίωξη κινείται σε διαφορετική κατεύθυνση τόσο από τη σοσιαλδημοκρατία του ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ και τους «αντικαπιταλιστικούς» συνοδοιπόρους του αλλά και από το ΚΚΕ (καθώς η «λαϊκή εξουσία», καταλήγει στην πράξη να ταυτίζεται με την κοινοβουλευτική ενίσχυσή του ενώ είναι πλήρως ενταγμένη στο μοντέλο του «υπαρκτού σοσιαλισμού»).

Από την άλλη, τα διάφορα αναρχοσυνδικαλιστικά και απιεξουσιαστικά ρεύματα είτε αρνούνται τον πολιτικό αγώνα, είτε προτάσσουν την πλήρη κατάργηση κάθε τακτικής, δηλαδή την παραίτηση από την προσπάθεια να υπάρξει ένα μαζικό εργατικό ρεύμα που θα διεκδικήσει το ίδιο (και όχι οποιεσδήποτε αυτοκλήτες πρωτοπορίες για λογαριασμό του) την κοινωνική αλλαγή.

Το σημαντικό δεν είναι ούτε τα «αιματολόγια» χωρίς αντίκρισμα, ούτε οι επικλήσεις της επανάστασης. Χρειάζεται να ανοίξει άμεσα η συζήτηση και δράση για τη συγκρότηση ενός κοινωνικοπολιτικού μετώπου που θα παρέμβει σε όλα τα πολιτικά και κινηματικά μέτωπα (και στις εκλογικές μάχες).

Ένα μέτωπο για το οποίο είναι ανάγκη να υπάρξει άμεσα πρωτοβουλία. Με περιεχόμενο που απετηριακά σημεία του θα μπορούσαν να είναι:

Η δημιουργία ανεξάρτητων από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία θεσμών στο εργατικό κίνημα, διαδικασίες βάσης σωματείων, επιτροπές αγώνα στους χώρους

δουλειάς, κινήματα ανυπακοής κ.ά που θα ενοποιηθούν σε πανελλαδικό και διακλαδικό επίπεδο. Που θα διεκδικήσουν την μετατροπή τους σε «κοινοβούλιο» των αγωνιζομένων εργατών, σε ένα μαχητικό κέντρο ανεξάρτητου εργατικού αγώνα και αλληλεγγύης που θα έχει στόχους:

Α) Την άμεση έξοδο της χώρας από την Ε.Ε και όλες τις αντίστοιχες συνθήκες (ΟΝΕ-Ευρώ κλπ) και όλους τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς, σαν συμβολή και στη διάλυση όλης της Ε.Ε μέσα από το σπάσιμο των «αδύνατων κρίκων» του Ευρωπαϊκού νότου. Β) Το ξεκίνημα, σε αυτές τις συνθήκες, μιας διαδικασίας ριζικού μετασχηματισμού της οικονομικής βάσης μέσα από ένα εκτεταμένο πλέγμα μέτρων (ολική διαγραφή και άρνηση πληρωμής του χρέους, νέο νόμισμα, δήμευση εκκλησιαστικής περιουσίας, εκτεταμένες κοινωνικοποιήσεις κ.ά.). Για αυτά τα μέτρα μπορεί να ανοίξει άμεσα θεωρητικός και πολιτικός διάλογος, χωρίς αποκλεισμούς και προϋποθέσεις. Γ) Την πάλη για την εργατική δημοκρατία και το τσάκισμα του παλιού αστικού κρατικού μηχανισμού και τον διαρκή αγώνα για την ανατροπή των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής.

Σε αυτήν την προοπτική είναι αυτονόητη ανάγκη η πάλη για την ανατροπή κάθε κυβέρνησης που εφαρμόζει την αντεργατική πολιτική των μνημονίων και η υπεράσπιση του κόσμου της εργασίας απέναντι στα αντιδραστικά μέτρα. Όπως επίσης είναι αναγκαία η ενότητα στη δράση με τους αγωνιστές που έχουν ταξική τοποθέτηση και ανήκουν σε διαφορετικά πολιτικά ρεύματα, περισσότερο από ποτέ σήμερα που τα αδιέξοδα της αριστεράς μεγαλώνουν.

Στα χρόνια που συμμετέχουμε στο εγχείρημα του ΝΑΡ αγωνιστήκαμε μαζί με όλους τους συντρόφους όχι απλώς για άλλη μια αριστερά, αλλά για μια άλλη αριστερά ανεξάρτητη από την αστική πολιτική.

Στον αγώνα για αυτήν την αριστερά, που είναι ανάγκη της εποχής μας, καλούμαστε όλοι σήμερα να συμβάλλουμε, με τις διαφορετικές προσεγγίσεις, τα όρια και τις αντιφάσεις μας αλλά και την ελπίδα, ότι σήμερα στην Ελλάδα που έχει γίνει το κέντρο της κρίσης, η καρδιά του πιο άκαρδου κόσμου, μπορεί να ξαναγεννηθεί η απελευθερωτική προοπτική, όχι σαν σχεδιάγραμμα των αριστερών αλλά σαν αίτημα του εργατικού κινήματος. Μόνο αυτή η επαναστατική προοπτική μπορεί να αποδείξει ότι το πιο βαθύ σκοτάδι είναι πριν την αυγή.

*Γερονικόλος Θανάσης
Γιαννοπούλου Αγγελίνα
Ζέρβας Βαγγέλης
Ζησιμόπουλος Γιάννης
Μιάμης Χρήστος
Οικονομάκης Γιώργος*

Η πατριωτική «σπίθα» του Μ. Θεοδ

Με κεντρικό σύνθημα της κίνησης το «η Ελλάδα ανήκει στην Ελλάδα και μόνο στην Ελλάδα» και προβάλλοντας το τρίπτυχο «Εθνική ανεξαρτησία, λαϊκή κυριαρχία, παραγωγική ανασυγκρότηση», η «**Σπίθα**» του **Μικη Θεοδωράκη** στοχεύει να κερδίσει από την πολιτική απαξίωση του πολιτικού σκηνικού από την οργή και αγανάκτηση των μικροαστικών στρωμάτων κηρύσσοντας «πατριωτικό απελευθερωτικό αγώνα» για την διάσωση του ελληνικού καπιταλισμού από τους Ξένους.

Εδώ δεν πρόκειται μόνο για δείγμα της αλλοπρόσαλλης πολιτικής του Μικη που όπως πάντα κινείται σαν πολιτικός υαλοκαθαριστήρας (από το Καραμανλής η τάνκς στην ενωμένη αριστερά, από την ενωμένη αριστερά βουλευτής της ΝΔ και από κει υποστη-

ριχτής του ΠΑΣΟΚ και του Πάγκαλου στην παράδοση Οτσαλάν).

Εδώ πρόκειται για κάτι άλλο πιο σοβαρό.

Στις συνθήκες της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού, η επίκληση της ενότητας για την «παραγωγική ανασυγκρότηση της πατρίδας» για ένα νέο «τίμιο και δημοκρατικό καπιταλισμό» όχι μόνο είναι ανεφάρμοστο αλλά αποτελεί συνειδητή συκοφάνηση του αναγκαστικού και ταξικού χαρακτήρα και εμπόδιο για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος της εκμετάλλευσης.

Στις σημερινές συνθήκες της παγκοσμιοποιημένης κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος η απάντηση δεν είναι η στροφή στο κράτος έθνος αλλά ο προλεταριακός διεθνισμός.

Η αντίφαση κράτους έθνους και παγκοσμιοποίησης αν αναχθεί σε κύρια -πολλές φορές και σαν μόνη αντίφαση, υποβαθμίζοντας, ακόμη και εξαφανίζοντας την αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας - όπως στην περίπτωση της σπίθας του Μ.Θ., ανοίγει την πόρτα στο ρατσισμό και, παραπέρα, στον φασισμό, που όπως εξήγησε ο Α. Τρότσκι αγρεύει τους οπαδούς του από την μικροαστική σκόνη των απογοητευμένων μικροαστών που καταστρέφονται από την κρίση.

Άραγε είναι τυχαίο που ανάλογα συνθήματα στη Γαλλία έχει η κόρη του Λεπέν σε ένα κράμα ρατσισμού, αντισημιτισμού και αντισλαμισμού (εκστρατεία για την ματιλα) στο όνομα της πατρίδας, της κοινωνικής δικαιοσύνης και εθνικής ανασυγκρότησης;

Η μήπως είναι τυχαίο πως διά-

φοροι αστέρες τύπου Κούβελα, Παπαθεμελή, Ψωμιάδη, Καμμένου, Φίλια, Ζουράρι, συμμετέχουν στις συνάξεις της «σπίθας» ενώ διάφοροι αστέρες της επιτροπής λογιστικού ελέγχου (ΕΛΕ) αλλά και του αριστερού βήματος διαλόγου φλερτάρουν με τους «σπιθιστές» στις συνάξεις τους;

«Πέραν των άλλων ο Θεοδωράκης έχει εξασφαλίσει την στήριξη του ομίλου Κυριακίδη-Λαυρεντιάδη, μέσω της ΜΚΟ του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων «Ρωμιοσύνη» [...] μιλώντας για τη μειονότητα στη Θράκη θα ξεπεράσει ακόμα και τον πιο ακραίο εθνικιστή: «Πολλοί λένε ότι πρέπει να σεβόμαστε τη θέληση των ανθρώπων για την καταγωγή τους. Εγώ θα έλεγα: θες να είσαι Τούρκος; Πήγαινε στην Τουρκία». Τη φράση του σκέπασε το χειροκρότημα των παρισταμένων. Και συ-

νέχισε γελώντας: «Τι κάθεσαι και υποφέρεεις;» Στο ίδιο μήκος κύματος και ορισμένα κείμενα που προβάλλει η επίσημη ιστοσελίδα της κίνησης του Ανάμεσά τους και η θέση ότι «καλός ως αρχή ο φράκτις των 12,5 χλμ., θα χρειαστεί όμως να επεκταθεί σε όλο το μήκος των συνόρων στον Έβρο.» (Δ. Ψαρράς, «Ιός» της Ελευθεροτυπίας).

Ο «πατριωτισμός» ήταν πάντα το αγαπημένο σλόγκαν των πατριδοκάπηλων και ο διεθνισμός ο εφιάλτης τους.

Χωρίς τον κοινό αγώνα Ελλήνων και Ξένων εργατών, χωρίς την κοινή πάλη των ευρωπαίων εργαζομένων, η πάλη κατά της κλίμακας της ΕΕ -που λυμναιείται τον μόχθο των ευρωπαϊκών λαών και της εργατικής τάξης -ο αγώνας δεν μπορεί να είναι νικηφόρος.

Όποια και να είναι η ιστορική

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟ ΚΕΝ

Έχουμε και λέμε, ο Μπέος έπιασε τον Δαλούκα για να πιάσει τον Βασάρα που θα έπιανε έναν Ιταλό διαιτητή για να σφυριξεί υπέρ του Μαρινάκη και το αποκάλυψε ο Κούγιας από μια κασέτα που του έδωσε ο Πατέρας. Απλά πράγματα και κατανοητά.

Η υπόθεση πήγε στη δικαιοσύνη που μ' αυτά δεν τα πάει καλά. Εδώ πήγε ο άλλος μόνος του και είπε ότι πήρε ένα τούβλο μάρκα από τη SIEMENS και το πήγε στο ΠΑΣΟΚ και μπερδεύτηκαν τα καλώδια του συστήματος, άντε μετά να βγάλεις άκρη με τον Μπέο. Να ήταν τίποτα DNA, γκαζάκια και κατασάρλες, εκεί εντάξει, σκίζουμε. Φανταστείτε ότι η δίκη για το 'ατύχημα' Κεντέρη - Θάνου μόλις άρχισε. Τότε που η WADA (Παγκόσμια Επιτροπή Αντιντόπινγκ, λέμε τώρα) έψαχνε να τους βρει κι αυτοί υποστήριζαν ότι στούκαραν με τη μηχανή. Και θα κουβαλάνε τώρα τους μισούς γιατρούς του ΚΑΤ για κάνα τετράμηνο στα δικαστήρια, λες και θα μπορούσε κάποιος γιατρός, στο αποκορύφωμα του εθνικού παροξυσμού για την μεγάλη ιδέα της μαντάμ Γιάννας και των εργολάβων, να πει πως ο τραυματισμός ήταν μούφα.

Πάμε πίσω στους Μπέους. Αν κανείς πιστεύει πως υπάρχει παράγοντας που θα κατέβει στα αποδυτήρια και θα πει

στους παίχτες του να κάτσουν να χάσουν, είναι σαν να πιστεύει ότι η μπάλα κάνει γκελ επειδή μέσα έχει βατράχια που χοροπηδάνε. Τα παιχνίδια δεν στήνονται έτσι, είναι δεμένα από χίλιες μεριές. Στην Αγγλία για να κοροϊδέψουν τους Σκωτσέζους λένε το εξής: «στην Αγγλία ανακαλύψαμε το ποδόσφαιρο και στη Σκωτία το διαιτητή, από ένα χαζό παιδάκι που έτρεχε σφυρίζοντας στα λιβάδια». Με το πέρασμα του χρόνου, ως μάγκες και πονηροί δικαιώνονται οι Σκωτσέζοι. Το 99% των νταραβεριών περνάει μέσα από την διαιτησία. Τριγύρω στήνεται μια ολόκληρη πόλη που έχει από παράγκες τύπου ελλαδιστάν μέχρι βίλες ιταλιάνικες. Αν η δουλιά βρωμίσει άσχημα ρίχνουν ένα χρονάκι τη Γιουβέντους στη β' εθνική και συνεχίζουν πεντακάθαροι και αξιόπιστοι.

Μέσα σ' αυτή την πόλη ζούμε όλοι μαζί, ομοσπονδίες, παράγοντες, δημοσιογράφοι, σπόνσορες, εμείς τα αρρωστάκια και επιστήμονες, γιατί τα λεφτά είναι πολλά και τ' άλογα πρέπει να έχουν συνέχεια δυνάμεις για να σέρνουν το κάρο. Ο εκάστοτε δυνατός κινεί τα νήματα κι «εξυγειαντές» ονομάζονται αυτοί που προσπαθούν να τον ρίξουν από τον θρόνο και να πάρουν το κουμάντο. Βέβαια, έξω έχουν το στοιχώδες μυαλό να σφάζονται στα παρασκήνια, δί-

χως να δυσφημούν χοντρά το προϊόν και τις επενδύσεις τους, ενώ εδώ οι αντιδράσεις είναι πιο Βαλκανικές. Στο πρώτο ανάποδο σφύριγμα αρχίζουν να σκούζουν όλοι δημόσια και το υψηλό επίπεδο των παραγόντων μας χαρίζει ατάκες τους στυλ «έγκλημα κατά της πατρίδας» ή «δίμετρη αδερφή με μουστάκι» και γίνεται το έλα να δείς. Τα συμφέροντα και οι συσχετισμοί καθορίζουν τιμωρίες και κουκουλώματα. Αν η μπάλα είναι πόρνη που έλεγε ο Όσιμ, ας το διαλέγει μόνη της και όχι οι σωματέμποροι του αθλητισμού. Κι όποιος προτείνει την αγνότητα του ερασιτεχνικού αθλητισμού ας κατέβει μία βόλτα στα τοπικά, να δει τι γίνεται. Αυτό που λένε στους σταθμούς, «προσοχή στο κενό ανάμεσα στο συρμό και στην αποβάθρα» για να μην πέσεις στις γραμμές και γίνεις ψητός ισχύει και εδώ. Η απόσταση από αυτό που αγαπάμε στο παιχνίδι, σ' αυτό που πραγματικά συμβαίνει, μπορεί να κάψει τον εγκέφαλο μας. Ευτυχώς όμως ζούμε σε τόσο ενδιαφέροντες καιρούς που στο χέρι μας είναι να τους κάνουμε εμείς μπουρλότο σε όλα τα κομμάτια του παζλ της μιας ζωής μας. Ηθικό δίδαγμα: προσέχετε αυτή τη περίοδο μη γλυστρίσετε και σπάσετε κανα χέρι γιατί το κατ δεν έχει γιατρούς...

Μιχάλης

ΓΙΑ ΤΗ ΠΑΡΕΛΑΣΗ ΦΑΣΙΣΤΩ

Την Κυριακή 13 Μαρτίου και την πόλη της Λάρισας επέλεξαν οι φασίζουσες μειονότητες της πόλης για να συγκεντρωθούν και να παρελάσουν στο ιστορικό της κέντρο.

Σε απάντηση της προκλητικότητας των φασιστών και ρατσιστών καλέστηκε στην Ιατρική σχολή αντισυγκέντρωση η οποία όμως στηρίχθηκε μόνο από δυνάμεις του α/α χώρου, ανένταχτων πολιτών και του Ε.Ε.Κ Θεσσαλίας.

Αν και από τα μέσα της προηγούμενης εβδομάδας θέσαμε ως Ε.Ε.Κ προς όλους την αναγκαιότητα της παρουσίας μας στο δρόμο την ημέρα της φασιστικής δράσης, αν όχι το σύνολο, σίγουρα η συντριπτική πλειοψηφία των αριστερών οργανώσεων και συλλογικοτήτων (ψύση και θέση εχθροί του φασισμού βάση των καταστατικών τους και των διακηρυγμένων σκοπών τους) προτίμησαν, στην καλύτερη περίπτωση, κάποιες να σφυριξουν αδιάφορα και άλλες να θεωρητικολογήσουν υποστηρίζοντας πως το πρόβλημα του φασισμού δεν αντιμετωπίζεται με αντισυγκεντρώσεις.

Σαφώς πιστεύουμε πως το φαινόμενο της σύγχρονης αναβίωσης του φασισμού είναι πρόβλημα βαθιά κοινωνικό και πολιτικό αλλά αυτό σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει πως ανακαιτίζεται μέσα από τα κομματικά γραφεία και τις ατέρμονες βυζαντινολογίες και αναλύσεις.

Διαχρονικά ο φασισμός και ο ρατσισμός ήταν και είναι φαινόμενο της γειτονιάς, της πλατείας και του δρόμου και πριν απ' όλα πρέπει να κτυπηθεί, εκεί, στη ρίζα του.

Δυστυχώς η αριστερά επιμένει να μην λαμβάνει υπόψη της τα ιστορικά λάθη του παρελθόντος όταν στις αρχές της δεκαετίας του '30 ο ναζισμός φούντωνε στα χαμηλά ταξικά στρώματα της Γερμανίας και το σύνολο των σοσιαλιστών και σοσιαλδημοκρατών της εποχής το αντιμετώπιζε ως ένα πρόσκαιρο φαινόμενο, αποκομμένο από τη βαθιά οικονομική και κοινωνική κρίση, ενώ η αστική εξουσία έστρεψε τα εκατομμύρια των ανέργων και απελπισμένων σ' ένα παγκόσμιο πόλεμο.

Ακόμα χειρότερη της αδράνειας όμως είναι η ίδια θεωρητικοποίηση της αγωνιστικής απραξίας, την ώρα που οι φασίστες παρελαύνουν έξω από την πόρτα σου. Και ακόμα πιο απογοητευτική ήταν για εμάς η στάση της Αντιρατσιστικής οργάνωσης Λάρισας όταν η μόνη απάντηση στο ποιά θα είναι η στάση της το πρωί της Κυριακής ήταν «ας δώσουμε τόπο στην οργή και ας μαζευτούμε από βδομάδα να ψάξουμε το γιατί». Την καλύτερη απάντηση σε αυτή την πτωπαθή στάση την έδωσαν οι ίδιοι οι μετανάστες, από μικροπωλητές μέχρι οικογένειες με τα παιδιά τους, που το πρωί της Κυριακής όλο το τετράωρο της παρουσίας μας στην πλ.Ταχυδρομείου μαζεψήκαν

ωράκη

διαδρομή της εξέλιξης ούτε η επιστροφή στη δραχμή ούτε ο εθνικός απομονωτισμός έχουν μέλλον.

Η τύχη της Ελλάδας είναι δεμένη με την τύχη της Ευρώπης και το όραμα Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης.

Μετά την επανάσταση στην βόρεια Αφρική το ποτάμι της οργής θα ξεσπάσει στην Ευρώπη καθώς η διαρκής επανάσταση χτυπάει την πόρτα της.

Και τότε μπορούμε να αφιερώσουμε σε δεξιούς και «αριστερούς» εθνικιστές και στο ετερογενές συνονθύλευμα των «σπιθιτών» το γνωστό άσμα:

«Κι αν υπάρχουν σπιθες που ακόμα κρατούν
με ένα φύσημα αέρα και αυτές θα καθούν»

Γ.Μ

ΜΑΝΟΛΗΣ ΡΑΣΟΥΛΗΣ

Ένας φίλος απ' τα παλιά αναχώρησε

Δεν είπε πως η μοίρα τον αδίκησε μα μόνο η Ιστορία αλλιώς του μίλησε. Ο Μανόλης Ρασούλης «έφυγε», αυτή τη φορά όχι για την Ινδία ούτε για την Ισπανία. Και δεν θα αισθανθώ ανακούφιση που δε θα μου πει να είμαι μάρτυρας στη γνωστή αντιδικία. Μόνο το βάρος της απώλειας.

Πλήθος κόσμου τον συνόδευσε την Τρίτη 15 Μαρτίου στην τελευταία του κατοικία στο Α' Νεκροταφείο. Συνάδελφοί του τραγουδιστές και τραγουδοποιοί, άνθρωποι από διάφορους χώρους της αριστεράς και σύντροφοι από τα παλιά, από το Λονδίνο και την Αθήνα.

Για τη συνεισφορά του Μανόλη Ρασούλη στο τραγούδι άλλοι πιο ειδικοί μίλησαν. Έτσι κι αλλιώς κανείς απ' τα εκατομμύρια που σιγοτραγουδάνε τα τραγούδια του δεν διάβασε τι λένε οι ειδικοί. Εμένα πάντως πάντα με συγκινούσε το «Τίποτα δεν πάει χαμένο», σε μουσική του Μάνου Λοιζου, με τη Χαρούλα Αλεξίου, που αν δεν κάνω λάθος τόγραψε για το θάνατο του αξέχαστου συντρόφου Βασίλη Σπανέα, με τον οποίο ήταν μαζί στη οργάνωση Πατησίων της ΕΔΕ, στα γραφεία της οδού Ίμβρου.

Ο Μανόλης Ρασούλης γεννήθηκε στο Ηράκλειο της Κρήτης το 1945. Πριν τη δικτατορία έρχεται στην Αθήνα για να σπουδάσει σκηνοθεσία. Εργάζεται στην εφημερίδα της ΕΔΑ «Δημοκρατική Αλλαγή» και τραγουδάει ερασιτεχνικά σε πλακιώτικες μπουάτ. Την 21η Απριλίου του 1967 συλλαμβάνεται και αφού περνάει ένα βράδυ απ' τη «Μπουμπουλίνας», φεύγει στο εξωτερικό. Παίρνει μέρος στην εξέγερση του 68 στο Παρίσι και στο Λον-

δίνο οργανώνεται στην τροτσκιστική Εργατική Διεθνιστική Ένωση, που εκδίδει την Ώρα της Αλλαγής. Εκείνη την εποχή η SLL (Sosialist Labour League που μετεξελίχθηκε σε WRP - Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα) είναι πολύ ισχυρή τροτσκιστική οργάνωση, με πολλούς διανοούμενους και καλλιτέχνες, τη Βανέσα Ρενγκρέθ, τον Κόριν, τον Ρόι Μπάτεσμπου, τον Κεν Λόουτς και πολλούς άλλους που τους συνεπήρε το εξαγνιστικό ρεύμα του Μάη.

Στο Λονδίνο, στο Φίςμπουρου Παρκ, η Μάρθα γεννάει την κόρη τους, κι ο Μανόλης τη λέει Ναταλία - το όνομα της γυναίκας του Τρότσκι.

Λίγο μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, με απόφαση της οργάνωσης ο Μανόλης μαζί με άλλους συντρόφους έρχεται πίσω στην Ελλάδα να παλέψει για την ανατροπή της χούντας. Στη βάση της γραμμής του «προλεταριακού προσανατολισμού» που είχαμε τότε, πιάνει δουλειά σαν εργάτης στα ναυπηγεία, μάλλον του Ανδρεάδη, στο Πέραμα. Παίρνει μέρος στην απεργία που γίνεται μετά την πτώση της δικτατορίας, το φθινόπωρο του 1974. Μίλησε στην απεργιακή συγκέντρωση και οι σταλινικοί τούριξαν τη συνηθισμένη λάσπη του «πράκτορα». Στη βδομαδιάτικη Σοσιαλιστική Αλλαγή, έχει τη στήλη Σχολιανά, με ιδιότυπο χιούμορ και αιχμηρή κριτική.

Στις νέες συνθήκες της Μεταπολίτευσης, καθώς η Καραμανλική αυταρχία σταθεροποιούνταν μια σειρά οργανώσεις θα γνωρίσουν κρίση. Μετά τη διάσπαση της ΕΔΕ ο Μανόλης θα μείνει ανένταχτος οργανωτικά. Θεωρητικά και πολιτικά θα έχει τις ιδεολογικές του αγωνιώδεις αναζητήσεις από τον Μαρξ μέχρι τον... Βούδα (χωρίς να παψει να έχει τον Κούδα παντοτινό είδωλο). Αλλά δεν θα κόψει τους δεσμούς με τον τροτσκισμό - έτσι κι αλλιώς τα μάτια του Τρότσκι τον είχαν μαγνητίσει, όπως έλεγε, αντίθετα στον Στάλιν έβλεπε ένα μοχθηρό βλέμμα.

Καλό κατευόδιο σύντροφε Μανόλη!

Θόδωρος Κουτσουμπός

Ο Ν ΣΤΗ ΛΑΡΙΣΑ

περιμετρικά ζητώντας μας ένα ασφαλές μέρος μέχρι να περάσει η «μπόρα», μέχρι τα κτήνη με τα φασιστικά σύμβολα, ν' αφήσουν τους δρόμους του κέντρου ελεύθερους και προσπελάσιμους και για τους μετανάστες.

Αυτός και μόνο ο λόγος αρκούσε ώστε σύσσωμη η Αντιρατσιστική να είναι στην πλατεία μαζί μας.

Δεν είμαστε λάτρεις της βίας και της φασαριάς όπως με ζήλο κάποιοι θέλουν να μας παρουσιάσουν. Δεν είμαστε κουλιγκάνοι, είμαστε τροτσκιστές. Ο Τροτσκισμός κουβαλά στη πλάτη του και στη συλλογική του μνήμη τις σφαγές, τους διωγμούς και τις εξορίες, τόσο από τον φασισμό όσο και το σταλινισμό. Γι αυτό δεν είμαστε διατεθειμένοι να παραχωρήσουμε σπθαγή αναζωπύρωσής τους.

Αν κάποιοι επιμένουν στην αναγνώριση δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών στους εκθρούς της ελευθερίας, όπως στο φαινόμενο της Λεπτοκαρυσάς Πιερίας όπου καλοδέχτηκαν τους φασίστες σε μια απελευθέρωση του εκεί σταθμού διοδίων, ας μείνουν μόνοι τους και πολιτικά απομονωμένοι.

Χαιρετίζουμε όλο τον κόσμο που βρέθηκε το πρωί της Κυριακής στην πλατεία μαζί μας αλλά και τους συντρόφους που ήρθαν από την υπόλοιπη Θεσσαλία να μας συνδράμουν.

13-3-2011, Δ.Α.

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΕΑΑΚ

Συνέχεια από τη σελίδα 4

Επί του πρακτέου, αυτό που πρέπει να απαντηθεί είναι ποιο είναι σήμερα το σχέδιο της ΕΑΑΚ για την αντιμετώπιση του νόμου της Διαμαντοπούλου και της πολιτικής του υπουργείου Παιδείας αλλά και για την καταστροφή της ζωής μας και των γονιών μας, αφού και τα δυο μας καταδικάζουν σε μια στέρση χωρίς μέλλον; Αν το πολιτικό σχέδιο εκπονηθεί από εκείνους που κουτροβαθούν πολιτικά λέγοντας πως δεν υπάρχει κρίση, μετά ότι η κρίση είναι πηλασματική και απλώς ένα σχέδιο του κεφαλαίου για "να επιτεθούν στις

κατακτήσεις", ακόμη πιο μετά ότι μάλλον υπάρχει και τώρα ότι είναι υπαρκτή και μπορούμε να την ξεπεράσουμε με διάφορα "σχέδια εξόδου" με "αντικαπιταλιστικές" μεθόδους αηλιά πάντα μέσα στον καπιταλισμό, τότε τα πάντα έχουν προεξοφληθεί κι άρα δεν υπάρχει καμιά επείγνότητα σε τίποτα και το μόνο πολιτικό σχέδιο που έχουμε είναι να ψηφίσουμε ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Οι θεωρίες για μικρές νίκες, ρήξεις και ανατροπές είναι η θεωρία των σταδίων του ΚΚΕ, τη στιγμή που η αραβική επανάσταση έχει αποδείξει ότι δεν συμβαίνει έτσι.

Γι αυτούς και για ένα σωρό

ακόμη λόγους, πρέπει να δηλωθεί πως κάποιοι δεν ανήκουμε στην "αντικαπιταλιστική αριστερά", μια ρεφορμιστική αριστερά που έχει χάσει επαφή με τον τόπο και το χρόνο, δεν εμπλέκεται σε πλήθος αγώνων, αρνείται να συμμετάσχει στην πραγματικότητα των κινημάτων. Κι αυτό γιατί επιλέγουμε να ανήκουμε στην επαναστατική κομμουνιστική αριστερά και πουθενά αλλού.

Εφόσον η ΕΑΑΚ παραμένει και ενιαία και ανεξάρτητη και αριστερή και κίνηση, μπορεί και πρέπει να απορρίψει τις προσπάθειες παραταξιοποίησής της και μετατροπής της σε φοιτητική έκφρα-

ση του ενός ή άλλου πολιτικού μετώπου οργανώσεων. Και ταυτόχρονα οφείλει να καταδικάσει τη χυδαιότητα στην πολιτική σκέψη, την αδράνεια στη πολιτική δράση και μια "αντικαπιταλιστική" αριστερά του συστήματος. Μόνο έτσι θα πάρουμε την τύχη της ΕΑΑΚ στα χέρια μας και θα μπορέσουμε να βρούμε τους δρόμους για την ανάπτυξη ενός φοιτητικού κινήματος που θα συμβαδίζει με την πραγματικότητα της επανάστασης στο σήμερα.

α.δ., ΕΑΑΚίτισσα από το 2001, οργανωμένη πολιτικά στο ΕΕΚ από το 2009

Σάββατο 19 Μαρτίου 2011
Τηλ. - FAX. 210 5241070
E-mail: eek@ath.forthnet.gr
Κωδικός 3768

Το ΕΕΚ στο Internet στη διεύθυνση: www.eek.gr

ΜΕΓΑΛΕΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΩΛΙΟΥ ΤΟΥ ΟΥΪΣΚΟΝΣΙΝ

Κάτι μεγάλο γεννιέται στις ΗΠΑ

«Σπάστε την πόρτα!», «Γενική Απεργία», φώναζαν χιλιάδες διαδηλωτές έξω από το Καπιτώλιο του Μάντισον, πρωτεύουσας της πολιτείας Ουισκόνσιν. Ήταν η οργισμένη αντίδραση του λαού του Ουισκόνσιν στην πραξικοπηματική υπερψήφιση του αντεργατικού νομοσχεδίου του κυβερνήτη Σκοτ Ουόκερ και της ρεπουμπλικανικής πλειοψηφίας.

Ο αγώνας που ξεκίνησε στις 18 Φεβρουαρίου με εισβολή χιλιάδων διαδηλωτών στο Καπιτώλιο όχι μόνο δεν έχει λήξει αλλά επεκτείνεται σε άλλες πολιτείες και απειλεί να πάρει πανεθνική μορφή. Έτσι κι αλλιώς το Ουισκόνσιν είναι το πειραματήριο για τη λήψη σκληρών, αντεργατικών μέτρων λιτότητας σε 36 πολιτείες όπου κυβερνούν οι Ρεπουμπλικάνοι.

Περισσότεροι από 100.000 διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν το περασμένο Σάββατο 12 Μαρτίου, στην πρωτεύουσα της Πολιτείας του Ουισκόνσιν, Μάντισον, για να διαμαρτυρηθούν για την ψήφιση του νομοσχεδίου που προβλέπει απολύσεις και αφαιρεί από τους δημοσίου υπαλλήλους κεκτημένα δικαιώματά τους.

Ο εκπρόσωπος της αστυνομίας του Μάντισον Τζόελ Ντι Σπέιν εκτίμησε ότι οι διαδηλωτές ήταν 85.000 ως 100.000, αριθμός που ενδέχεται να ξεπερνά το μέγεθος των κινητοποιήσεων στο Μάντισον στη διάρκεια του Πολέμου του Βιετνάμ.

Στις κινητοποιήσεις συμμετείχαν και αγρότες με τρακτέρ, που έγιναν δεκτοί με επευφημίες από το πλήθος.

Επιγραφές με συνθήματα όπως «Προϋπολογισμός Ουόκερ = πόλεμος στους εργαζόμενους και στην μεσαία τάξη» και «ενωθείτε, στηρίξ-

τε τις εργατικές οικογένειες» ήταν αναρτημένες στα αγροτικά μηχανήματα.

Ήταν εκεί δημόσιοι υπάλληλοι, δάσκαλοι και καθηγητές που κάνουν τις δουλειές τους, αλλά και αγρότες, ενώ οι πυροσβέστες σαφώς έδειχναν την ευνοιά τους για τους αγωνιζόμενους χτυπώντας επιδεικτικά τις σειρήνες των πυροσβεστικών οχημάτων.

Η μάχη στο Ουισκόνσιν εξελίσσεται σε μια πανεθνική σύγκρουση μεταξύ εργατικών ενώσεων και των Ρεπουμπλικάνων, που επιδιώκουν να περιορίσουν την ισχύ των συνδικάτων μειώνοντας τις κυβερνητικές δαπάνες. Ο νόμος στην πράξη αφαιρεί τα δικαιώματα συλλογικής διαπραγμάτευσης από τους εργαζομένους στην Πολιτεία και ανοίγει το δρόμο για απολύσεις από το δημόσιο τομέα.

Οι περικοπές στο δημόσιο τομέα και οι περιορισμοί στις συλλογικές διαπραγματεύσεις αποτελούν έναν νόμο-μοντέλο και για μια σειρά άλλων Πολιτειών (Ιντιάνα, Οχάιο, Αϊόβα, Μίσιγκαν, Τενεσί, Αϊντάχο και Φλόριντα) που διοικούνται από Ρεπουμπλικάνους κυβερνήτες.

Επανακατάληψη του Καπιωλίου

Την Τετάρτη 9 Μαρτίου, οι Ρεπουμπλικάνοι του Ουισκόνσιν ψήφισαν το νομοσχέδιο πραξικοπηματικά, με 18 ψήφους υπέρ και 1 κατά, ξεπερνώντας το εμπόδιο που έβαλαν οι 14 Δημοκρατικοί βουλευτές με την πρωτοφανή τους κίνηση να αυτοεξοριστούν στο γειτονικό Ιλλινόις ώστε να μην υπάρχει η νόμιμη απαρτία.

Την επόμενη ημέρα 8.000 χιλιάδες διαδηλωτές προχώρησαν σε ανακατάληψη του Καπιωλίου. Άλλοι «μπουκάρισαν» από την είσοδο, ενώ άλλοι σκαρφάλωναν από τα παράθυρα του μπάνιου να μπουν μέσα. Σύμφωνα με αυτόπτες μάρτυρες, όλοι οι όροφοι είχαν γεμίσει κόσμο. Φωτογραφίες και βίντεο δίνουν αδιάψευστες μαρτυρίες. Η αστυνομία προσπαθούσε να τους πείσει να βγουν από το κτίριο, με πρόσχημα την ίδια τους την ασφάλεια, και άλλοτε με απειλές. Οι Ρεπουμπλικάνοι βουλευτές προσπάθησαν να το σκάσουν από το κτίριο μέσα από μια σήραγγα (!), αλλά ήρθαν αντιμέτωποι με 500 διαδηλωτές, που είχαν προβλέψει την δειλή αυτή κίνησή τους και τους περίμεναν. Οι βου-

λευτές χρειάστηκε να φυγαδευτούν από στρατιώτες για να προφυλαχτούν από τους διαδηλωτές.

Ολόκληρη η εργατική τάξη και τα μεσαία στρώματα, καθώς και οι αγρότες είναι εξοργισμένοι με τα μέτρα του κυβερνήτη Ουόκερ, από τα οποία έχει εξαιρεθεί η αστυνομία και η πυροσβεστική.

«Υποστήκαμε περικοπές [σε μισθούς και δικαιώματα] και θα υποστούμε κι άλλες», είπε ο Κρις Κάρλσεν, 55 ετών, που εργάζεται για το πολιτειακό υπουργείο μεταφορών. «Και ταυτόχρονα δίνουν φοροαπαλλαγές στις επιχειρήσεις».

Ο κυβερνήτης του Ουισκόνσιν είπε ότι ο νόμος θα «σώσει θέσεις εργασίας» και θα αποτρέψει την αύξηση της φορολογίας για την μεσαία τάξη. Εάν εγκριθεί ο προϋπολογισμός που καταρτίστηκε, είπε, «θα αποφευχθούν μαζικές απολύσεις και άμεσες περικοπές υπηρεσιών». Στην πραγματικότητα επιχειρεί να φορτώσει την καπιταλιστική χρεοκοπία και τη χρεοκοπία των πολιτειών στις πλάτες της εργατικής τάξης και των μεσαίων στρωμάτων.

«Φοβάμαι ότι παρακολουθούμε το θάνατο της μεσαίας τάξης», δήλωσε ο Τομ Μπριτζ, συνταξιούχος και συνδικαλιστής. «Χρειαζόμαστε συνδικάτα, διότι αυτά καθορίζουν το χρυσό κανόνα των μισθών και των συντάξεων», συμπλήρωσε.

Ο Λου Μίλερ, κτηνοτρόφος, δήλωσε ότι τον ανησυχεί η μεγεθυνόμενη ανισότητα στις Ηνωμένες Πολιτείες και η ραγδαία μείωση των μισθών. «Εάν η εργατική τάξη αποσυντεθεί, οι αγρότες και οι κτηνοτρόφοι θα αντιμετωπίσουν τεράστιες δυσκολίες. Για μένα το ζήτημα είναι οικουμενικό -- είναι η συγκέντρωση του πλούτου. Τα συνδικάτα μπορούν να αποτελέσουν έναν κματοθραύστη», είπε.

Ο απλός λαός έχει εξοργιστεί και κλιμακώνεται η πίεση για οργάνωση Γενικής Απεργίας, παρά το γεγονός ότι θα ήταν παράνομη βάσει του νόμου Taft-Hartley. Οι διαμαρτυρίες δεν περιορίζονται στους εργαζομένους του δημόσιου τομέα ή σε όσους δεν καλύπτονται από τα συνδικάτα.

Δυστυχώς, ενώ ο λαός κλιμακώνει τη μαχητι-

κότητά του και τα αιτήματά του (π.χ. όλο και περισσότεροι άνθρωποι ζητούν πλέον την ανάκληση των προτεινόμενων περικοπών αμοιβών και παροχών, καθώς και την επιστροφή στις συλλογικές διαπραγματεύσεις), η κυρίαρχη ηγεσία των Συνδικάτων εξακολουθεί να προσπαθεί να καταπνίξει τη διαφωνία και συνεργάζεται με τους τρομοκρατημένους Δημοκράτες. Πολλοί μιλούν για μια εκστρατεία ανάκλησης των Ρεπουμπλικάνων που ψήφισαν υπέρ της αντι-συνδικαλιστικής νομοθεσίας. Άλλοι μιλούν για στήριξη των Δημοκρατών που έχουν αποδράσει από το Ουισκόνσιν, ώστε να επιστρέψουν και να πολεμήσουν.

Ακτιβιστές απορρίπτουν τις δύο αυτές τακτικές γιατί δεν θα καταφέρουν να πετύχουν κανένα πραγματικό όφελος για τους εργάτες. Στην καλύτερη περίπτωση, λένε, τα πράγματα θα επιστρέψουν στο καθεστώς που ίσχυε πέρσι, με τους εργαζόμενους να εξακολουθούν να υποφέρουν από τη μείωση μισθών και παροχών.

Η στήριξη των Δημοκρατικών προς τους εργαζόμενους είναι στην πραγματικότητα η προφανής προσπάθεια για τη διατήρηση των συνδικαλιστικών οργανώσεων ως έχουν, μιας και είναι μια από τις σημαντικότερες πηγές χρηματοδότησής τους ενώ αποτελούν σημαντικά δεξαμενή ψηφοφόρων.

Μόλις αρθούν οι απαγορεύσεις σχετικά με την αυτόματη παρακράτηση της συνδρομής συμμετοχής στα σωματεία μέσω του μισθού και σχετικά με τις συλλογικές διαπραγματεύσεις, θα έχουν καταφέρει να διασώσουν αυτή την πηγή κεφαλαίων αλλά και ψήφων και δεν θα έχουν το ελάχιστο ενδιαφέρον για την βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων ή τις συνθήκες εργασίας τους. Πράγματι, οι περισσότεροι Δημοκράτες είναι επίσης πλούσιοι δικαιούχοι των φοροαπαλλαγών, οι οποίες και δημιούργησαν το έλλειμμα του προϋπολογισμού.

Αν στη διάρκεια της Μεγάλης Ύφεσης, στη δεκαετία του '30 οι εργάτες δημιούργησαν μεγάλα συνδικάτα και έδωσαν μεγάλους αγώνες, τώρα, στις συνθήκες της πρωτοφανούς παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμού, η εργατική τάξη πρέπει να απεξαρτηθεί από τους δεσμούς με τα κόμματα του μεγάλου κεφαλαίου και δη από το Δημοκρατικό Κόμμα. Οι ελπίδες που είχε θρέψει η άνοδος του Ομπάμα εξαναμιζονται γρήγορα καθώς είναι σαφές ότι η πολιτική του είναι ανίκανη να αντιμετωπίσει την ανεργία και τις μαζικές εξώσεις. Το ζήτημα της δημιουργίας ενός ανεξάρτητου κόμματος της εργατικής τάξης, που θα παλέψει για την κοινωνική απελευθέρωση είναι το σημαντικότερο ζήτημα που ανακύπτει από τους τωρινούς μεγάλους αγώνες.

Αγ. Ρ. - Μαρ. Α.